இலக்கியச் சிந்தனைகள்

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, பி.ஏ., பி.எல்.
சென்னை ஸர்வகலாசாலைத்
தமிழாராய்ச்சித் துறைத் தலைவர் 1936—46

நவ பாரதி பிரசுராலயம் லிமிடெட்
திருநெல்வேலி :: சென்னை

Printed at Thompson & Co., Ltd., (Minerva Press) Madras
Published by Ambal Pathippagam, L. Diss 9900, Pudukottah

உள்ளுறை

இந்நூற் கட்டுரைகள் வெளிவந்த பத்திரிகைகள் முதலியன:

இலக்கியப் பூந்துணர் :	ஆக்ஸ்பர்ட் யூனிவெர்ஸிடி பிரஸ்
கம்பன்மலர்	சென்னைக் கம்பர் கழகம்
கலைமகள்	மைலாப்பூர்
சக்தி	சக்தி காரியாலயம், சென்னை
சித்தாந்தம்	சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்
செந்தமிழ்	மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை
நாடகக் கலைமலர்	எம். என். எம். பாவலர்
பாரத தேவி	சென்னை

இப்பத்திரிகை முதலியவற்றின் தலைவர்களுக்கு எனது நன்றி

ஆசிரியன்

முகவுரை

இலக்கியச் சிந்தனைகள் என்ற இந்நூலிலுள்ள கட்டுரை களில் முதல் மூன்றும் இலக்கியம் பற்றிய பொதுக்கட்டுரைகள். இலக்கியத்தின் தன்மை, அதன்பயன், அதன் ஆதிவரலாறு என்ற பொருள்கள் இவற்றிலே விளக்கப்படுகின்றன. இங்கி லாந்து முதலிய மேனாட்டு அறிஞர்கள்தாம் இலக்கிய ஆராய்ச்சி யைச் செம்மையாய் நீண்டகாலமாக நிகழ்த்தியிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு நாட்டினரும் தங்கள் மொழியிலேயுள்ள அரிய இலக்கி யங்களையும், லத்தீன், கிரீக் முதலிய பிராசீன மொழிகளிலுள்ள இலக்கியங்களையும், பிறநாட்டு மொழிகளிலுள்ள இலக்கியங்களை யும் ஒப்புநோக்கிக் கற்றுப் பல உண்மைகளைக் கண்டுள்ளார் கள். அன்றியும், பிறநாட்டு அறிஞர்கள் செய்துள்ள இலக்கிய ஆராய்ச்சிகளையும் கற்று, தங்கள் ஆராய்ச்சியை நெறிப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். இலக்கிய ஆராய்ச்சியை ஒரு கலையாகவும் அவர் கள் போற்றி வளர்த்து வருகிறார்கள். ஆகவே, இலக்கியம் பற் றிய பொது விஷயங்களில் அவர்களையே நாம் பின்பற்றுதல் வேண்டும். அவர்களுடைய கருத்துக்களையே நான் பெரும்பாலும் தழுவியிருக்கிறேன். முதற் கட்டுரை உவில்லியம் ஜே. லாங் எழுதிய 'ஆங்கில இலக்கியம்' ('English Literature' by William J. Long: Ginn and Company) என்ற நூலின் முன் னுரையைத் தழுவி எழுதியிருக்கிறேன். இச்சிறந்த நூலை ஆங்கி லங் கற்ற தமிழ்மக்கள் ஒவ்வொருவரும் கற்க வேண்டுமென வற் புறுத்துவேன். இலக்கியத்தின் பயன் என்ற இரண்டா வது கட்டுரை அகஸ்டின் பிர்ரெல் (Augustine Birrel) எழுதிய சிறுகட்டுரை ஒன்றை அடியொற்றி எழுதியது. மூன்றாவது கட்டுரையாகிய 'தமிழ் இலக்கியத்தின் முதல் தோற்றம்' கம்மியர் (Gummere), மக்கென்ஸி (Mackenzie) முதலிய பேராசிரியர்கள் இயற்றிய நூல்களின் உதவியால் எழுதப் பட்டது. தமிழ் இலக்கியத்தின் முதல் தோற்றம் மற்ற மொழிகளி லுள்ள இலக்கியங்களின் முதல்தோற்ற நெறியினின்றும் வேறு படுதற்கு நியாயம் இல்லை. ஏனெனின், இத் தோற்றம் ஆதி மக்களின் உளப்பாங்கினைப் பொறுத்தது. இக்கட்டுரையிற் காணும் விஷயங்கள் பெரும்பாலும் ஊகமேயெனினும், இவை கள் இப்பொருள்பற்றி ஆராய்ச்சி நிகழ்த்திய பேரறிஞர்களிற் பெரும்பாலார் ஒப்புக் கொண்டனவே.

முதல் தோற்றத்தின் பின், தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மை யைக்குறித்து மூன்று கட்டுரைகள் உள்ளன. தற்காலத்தில் நம்

மவர்களுள் சிலர், ஆதாரம் யாதுமின்றி, தமிழ் இலக்கியம் பதினை யிரம், இருபதினையிரம் ஆண்டுகளாகப் பயின்று வந்துள்ளது என நெகிழ்ந்து எழுதிவருகிறார்கள்; சிலர் உறுதியாகவே இக்காலக் கணக்கைத் துணிந்து வற்புறுத்துகிறார்கள். ஆதாரமில்லாத இந்தக் கொள்கை மிகவும் கேடு தருவதாகும். அறிஞர்கள் எவ ரும் இதனை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். கீழ்நாட்டவர்களுக்கு இயல்பாக உரிய மிகைநவிற்சி என்று இதனை ஒதுக்கிவிடுவார்கள். நாம் கூறும் பிற உண்மையுரைகளையுங்கூட நம்பாமல் தள்ளி விடுவார்கள். வள்ளுவர்,

கல்லாத மேற்கொண் டொழுகல் கசடற
வல்லதூஉம் ஐயம் தரும்.

என்று கூறினர். இவ் அறிவுரையை நாம் மனத்திற் பதித்தல் வேண்டும். உண்மையான தமிழ்ப்பற்றுடையவர்கள் ஆதார மற்ற மிகையுரையைச் சிறிதும் விரும்பமாட்டார்கள். தமிழ் இலக்கியம் மிகைநவிற்சி யாதுமின்றியே நாம் போற்றத்தகும் தொன்மைவாய்ந்தது. இப்போதுள்ள மிகவும் பழைமையான தமிழ் இலக்கியம் கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது.

மேலே குறித்த கட்டுரைகளை அடுத்து, இலக்கியத்திற்கும் சமுதாயத்திற்கும் உள்ள தொடர்பினைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு நாட்டுவரலாறு என்ற இரண்டின் வாயிலாகவும் விளக்க முயன் றுள்ளேன். இத் தொடர்பு இயற்கையானது; தவிர்க்க முடியா தது. மொழிகள் அனைத்திலுமுள்ள இலக்கியங்களுக் கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தது. நம்மவர்கள் இத் தொடர்பினை நன்கு உணர்தல் வேண்டும்.

இதன்பின்னருள்ள ஐந்து கட்டுரைகள் தமிழ் இலக்கியப் பகுதிகளை நேர்படக் குறித்து எழுதியவை. இவற்றுள் முதல் இரண்டு கட்டுரைகள் சங்க இலக்கியங்கள் பற்றியவை. கடைச் சங்கம், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகைகள் முதலியவை முதற் கட்டுரையின் பொருள்கள். இரண்டாவது கட்டுரையில், சங்கச் செய்யுட்களின் இயல்பும், இவற்றில்காணும் வீரம், காதல் என்ற பொருள்களைச் சங்கப்புலவர்கள் கவிதைச்சுவை படப் பாடியிருக் கும் சிறப்பும் உணர்த்தியிருக்கிறேன். காதலை 'நாடகக் காதல்' என்றும் 'இயற்கைக் காதல்' என்றும் நான் பகுத்துக் கொண் டிருக்கிறேன். இப்பாகுபாடு கவிதைச்சுவையை நுகர்வதற்குப்

பயன்படுவதாகலாம். கவித்துவ ஆற்றலுக்குப் பேரெல்லையாக விளங்கும் கம்பனையும், நலன்கள்பலவும் முற்றிக் கனிந்த இனிய அழகிய கருவியாக நமது தமிழ் மொழியை அப் பெருங்கவிஞன் ஆக்கியமைத்துள்ள முறையையும் பற்றியது மூன்றாவது கட்டுரை. கம்பன் காலத்திற்குப் பின்னர், 16-வது நூற்றாண்டில் சமயச் சார்பான மடங்களும், விஜயநகர அரசர்களும், தமிழ்ச் சிற்றரசர்களும் தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்த்த வரலாற்றினை நான்காவது கட்டுரையிலும், 19-வது நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில், தமிழ் இலக்கியம் சென்ற நூதன நெறிகளை ஐந்தாவது கட்டுரையிலும் விளக்கியிருக்கிறேன்.

இந் நூதன நெறிகளிற் பிறந்த நூல்களுள் முக்கியமான தொன்று அகராதியாகும். லாம்பார்ன் (E. A. G. Lamborn) என்ற ஆங்கில ஆசிரியர் 'ஒருவன் படித்தவன் என்பதற்கு அறிகுறி அவன் அகராதியை எளிதில் நோக்கிப் பயன் படுத்தும் திறமையேயாகும். மனிதனை அவன் கையாளும் அகராதியைக் கொண்டு அறியலாம்' என்று கூறினர். இதனால் அகராதி எவ்வாறு மதிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது ஒருவாறு விளங்கும். இவ் அகராதியைக் குறித்து மூன்று கட்டுரைகளில் (13-15) கூறியுள்ளேன். இவற்றுள், முதலாவது கட்டுரை அகராதிகளிலெல்லாம் தலைசிறந்ததாய் விளங்கும் நூதன ஆங்கிலப் பேரகராதியைப் (The New English Dictionary) பற்றியது. இரண்டாவது கட்டுரையில் முன்புள்ள தமிழ் அகராதிகளின் இயல்பும் இவற்றின் குறைபாடுகளும், இக் குறைபாடுகளைப் பெரும்பாலும் நீக்கிச் சென்னை ஸர்வகலாசாலையார் வெளியிட்ட தமிழ்-லெக்ஸிகனின் சிறப்பியல்புகளும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. மூன்றாவது கட்டுரையில், தமிழில் தோன்றிய அகராதிகளின் வரலாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்குறித்த நூதன நெறிகளிற் பிறந்த தமிழ்நூல் வகைகளில் ஒன்று நாடகமாகும். இக்கலையின் வரலாற்றைக் குறித்து ஒரு கட்டுரையில் கூறியுள்ளேன். தமிழ் மொழியை இப்போது இயக்கிவரும் நூதன சக்திகளைக் குறித்து இறுதிக் கட்டுரையில் விளக்கியுள்ளேன். இக் கட்டுரையில், சங்ககாலந் தொட்டுச் சமீபகாலம் வரை, தமிழை உயிர்த்தத்துவம் நிரம்பிய மொழியாக்கி அதனை ஊக்கிவந்த புதிய புதிய பல சக்திகளும், அவைகளுக்கு உறைவிடமாக விளங்கிய மதுரைமாநகரின் இலக்கிய வாழ்க்கைச் சரித்திரமும் கூறப்பட்டுள்ளன.

எனது இலக்கிய முயற்சிகளில் பிரதி செய்தல், ஒப்பு நோக்குதல் முதலிய பல வகைகளிலும் உதவி புரிந்துவரும் வித்வான்

திரு. மு. ஷண்முகம் பிள்ளை இக்கட்டுரைகளைப் பதிப்பிடுதலிலும் ஒத்துழைத்தனர்.

அச்சுவேலையின் நெருக்கடி மிருந்த இக்காலத்தில் இந்நூலைக் கூடியவிரைவில் அச்சிட்டுதவிய சென்னை தாம்ஸன் கம்பெனி யாருக்கு எனது நன்றி.

சென்னை
30—8—47

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை

1

இலக்கியமாவது யாது?

இரண்டு அனுபவங்கள்

ஒரு முறை ஒரு சிறுமியும் அவள் தந்தையும் கடல்-கரையில் உலாவிக் கொண்டிருந்தனர். அழகான சிப்பி யொன்றை அச்சிறுமி கண்டு, அதனை ஆவலுடன் எடுத்துத் தன் காதருகில் வைத்துக்கொண்டாள். வைத்ததும், தான் அதுவரை கேட்டிராத நூதன ஒலி சிப்பியிலிருந்து வருவதை உணர்ந்தாள். சிறுமி வியப்புற்றாள். அவள் முகத்தில் அதிசயக் குறிப்பும் மகிழ்ச்சியும் நடம்புரிந்தன. சின்னஞ்சிறு சிப்பியில் ஒலிகள் வந்த வண்ணமா யிருந்தன. அந்த ஒலிகள் மென்மையாய் இனிமையாய் இருந்தன. மற்றொரு நூதன உலகிலிருந்து அவை வருகின்றன என்று நினைத்தாள். தான் வாழ்ந்து வந்த கடல்-உலகிலுள்ள மூடு மந்திரங்களை நினைவிற்குக் கொண்டுவந்து மீண்டும் அவற்றை மெல்லெனச் சிப்பி மிழற்றுவதுபோல் தோன்றியது. அவற்றின் மாய இன்னிசையிலே அச் சிறுமி பிணிப்புண்டு மகிழ்ச்சியுற்றுக் கேட்டு, தந்தையுடன் செல்வதையும் மறந்துவிட்டனள். முன்னே சென்று கொண்டிருந்த தந்தை திரும்பி வந்து தன் மகள் செயலைக் கண்ணுற்றார். சிப்பியினின்றுவரும் ஒலியின் ரகசியத்தை விளக்கத் தொடங்கி, அதில் அவ்வாறு ஒலி கேட்பது புதுமையன்று என்றனர். காதிற்கு எட்டாத பல மெல்லொலிகளைச் சிப்பி தனது வெண்புரிகளிலே அகப்படுத்தி, பளபளக்கும் உட்குழிவுகளிலே கணக்கற்ற எதிரொலிகளின் உள்-அரவத்தை நிறைத்துவைத்திருக்கிறது

எனக் கூறினர். சிப்பியின் வழியாக வந்த ஒலிகள் ஒரு நூதன உலகில் தோன்றிவருவன அல்ல; இந்தப் பழைய உலகில் உள்ளவையே. ஆனல் அவற்றின் நிரம்பிய இசையினிமையை ஒருவரும் கவனித்துக் கேட்டதில்லை. இவ்வாறு கேளாதன கேட்ட காரணத்தாலேயே, சிறுமி வியந்து அதில் ஈடுபட்டாள். இவளது அனுபவம் ஒருவகை; இவளது தந்தையின் அனுபவம் வேறொன்று.

இவைபோன்ற இரண்டு அனுபவங்கள் இலக்கியக் கல்வி நிகழும்பொழுது நமக்கு ஏற்படுகின்றன. ஒன்று இலக்கியத்தின் சுவை நுகர்ச்சியும் அதன் நலம் வியத்தலுமாம்; மற்றொன்று அதனைப் பகுத்து உணர்ந்து அதன் உண்மை-இயல்பை அறிவதாம். நாம் கற்றற்கு எடுத்தது ஒரே அனுபவத்தை உணர்த்தும் சிறு கவிதையாயினும் சரி; பலவேறுவகைப்பட்ட அனுபவங்களை நுட்பமாய் உணர்த்திச் செல்லும் பெருங் கவிதையாயினும் சரி. கற்கும் அந்நேரத்திலாவது ஒரு புதிய உலகத்தைப் புதிதாகக் காண்கிறோம். இவ் உலகு கண்கூடா யுள்ள நமது உலகத்தினின்றும் எத்தனையோ வகையில் வேறுபட்டது; கனவும் மாயமும் நிகழும் அற்புத உலகமாயுள்ளது. இப் புது உலகிலே புகுந்து நுகர்ந்து இன்புறுதலே தலைசிறந்த செயற்பாடாவது. நல்ல இலக்கியங்களை வேறு பயன் கருதாது அவற்றால் விளையும் இன்பத்தின் பொருட்டே அன்பு பூண்டு கற்பது தான் இலக்கியக் கல்வியாளன் மேற்கொள்ளவேண்டுவது. 'அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைதல் நூற்பயனே' என்று நமது மூதாதையர் கூறினர். இதில் இன்பம் என்றது காம-இன்பமாம். இது சிறந்ததன்று. இலக்கிய-இன்பத்தோடு இதற்கு ஒருவகையான இயைபும் இல்லை. முன்னோர் கருத்துக்கு மாறாக, இலக்கிய-இன்பம் என்றதன் தனிப்பட்ட நிலையைக்கண்டு, அது இலக்கிய-ஆராய்ச்சிக்கு அஸ்திவாரம் ஆகும் என்று விளக்கியவர்கள் நவீன கலா-ரஸிகர்களே ஆவர்.

இலக்கியச் சுவை நுகர்ச்சி

இலக்கிய இயல்பு அறிதல்: பகுத்து உணர்தல்

சுவை நுகர்ச்சியைப் போலவே தலைசிறந்தது இலக்கியத்தைப் பகுத்து உணர்ந்து அதனை விளக்கும் முறையை அறிதல். ஒவ்வோர் இலக்கியத்தின் அடிப்படையிலும் அதன் ஆசிரியன் புலப்படுகிறான்; ஆசிரியனுக்கு அடிப்படையாக மனித வர்க்கம் உள்ளது; மனித வர்க்கத்திற்கு அடிப்படையிலே, இயற்கை, சமூகம் என்ற இருவகைச் சூழ்நிலைகள் உள்ளன. இச்சூழ்நிலைகள், ஆசிரியனது முயற்சி வேண்டாது, வெளிப்படத் தோன்றுதலின்றி, அதிரகசியமாக அவனிடத்தே பிரதிபலிக்கின்றன. ஓர் இலக்கியம் கருதியது அனைத்தையும் நாம் முற்ற உணரவேண்டுமாயின், இங்கே குறித்த சூழ்நிலைகள் அனைத்தையும் நாம் நன்கு ஆராய்ந்து அறிதல் வேண்டும். எனவே இலக்கியத்தின் சுவையை நுகர்தல் இன்றியமையாததாயுள்ளது போலவே, அதன் இயல்பைப் பகுத்து உணர்தலும் இன்றியமையாததாம். இதற்கு முதற்படியாக, இலக்கியத்தின் முக்கிய இயல்புகள் எவை எனத் துணிதல் நலமாகும்.

இலக்கியம்: நுண்கலை

இலக்கியம் என்பது நுண்கலைகளில் ஒன்றாகும். அறிவும் மனோபாவமும் கலந்து தொழிற்பட்டு மக்களுக்கு இன்பத்தை விளைவிக்கும் சிறந்த கலைகள் நுண்கலைகள் எனப்படும். ஓவியம், சிற்பம், முதலியன தக்க உதாரணங்களாம். ஈண்டெல்லாம் உண்மையும் அழகும் பொருந்திய உருவங்களாக வாழ்க்கை புலப்படுகிறது. இதனை வேறொரு வகையாகவும் கூறலாம். உலகிலுள்ள
சில உண்மைகளும் அழகுகளும் சாதாரணமாய்ப் பு ய
படாமலிருக்கின்றன. நுண்ணிய உட்புரிகளையு ற.
சிப்பியே செவிப் புலனாகாத மெல்லிய ஒலிகளையும் பாளர்
ஒலிசைகளையும் எதிரொலிக்கச் செய்யும். அ ரன்பது
நுண்ணுணர்வுடைய சில மக்களுக்கே இவ் க்கலாம்;
களும் அழகுகளும் புலப்படுகின்றன. இவ ரியன எல்
வகை மக்களே நம்போலியர்க்கு அறிவுறுத் பொருளில்,
கள். எத்தனையோ மக்கள் குரவும் முதலி ம்ப எழுதியன

கிளி முதலிய புள்ளினங்களும் நிரம்பிய சோலைவழியாகச் செல்லுகின்றனர். அம் மரங்களை நேராகச் செல்லும் வழியிற் குறுக்கிட்டு நிற்கும் இடையூறுகளாக அவர்களிற் சிலர் கருதலாம்; அப்புள்ளினங்களை இரைச்சலிட்டு அமைதியைக் கெடுக்கும் ஆரவாரப் 'பக்கிகள்' என்று கருதி ஒருசிலர் வெறுப்புக்கொள்ளலாம்.

கவிஞன் காட்சியும் கருத்தும்

அவ்வழியே ஓர் இளைஞனும் சிறுமியும் செல்ல நேரிடின், அன்னார் தகாத செயலில் ஈடுபட்டுச் செல்கிறார்களெனக் குறும்புக் குறிப்புள்ள கண்களோடு வேறு சிலர் நோக்கலாம். கோவலனும் கண்ணகியும் தமது நகர் நீங்கிச் செல்லும்போது, அவர்களை இங்ஙனம் ஒருவன் கருதினன் என்ற கதை (சிலப். X. 219-233) நம்மிற் பலரும் அறிந்ததே. கவிஞன் இவ்வாறு கருதமாட்டான். அவன் ஆழ்ந்து நோக்குகிறான்; உண்மையையும் அழகையும் காண்கிறான். அவன் கண்டதைப் பின்வருஞ் செய்யுள் உணர்த்துகிறது:

> இது என் பாவைக்கு இனிய நன் பாவை
> இது என் பைங்கிளி எடுத்த பைங்கிளி
> இது என் பூவைக்கு இனிய சொற் பூவை
> என்று
>
> அலம்வரு நோக்கின் நலம் வரு சுடர் நுதல்
> காண்தொறும் காண்தொறும் கலங்கி
> நீங்கினளோ என் பூங்க ணோளே

தா... ஓர் இளம் பெண்; தன் பிறந்தகத்தை விடுத்துத்
'அ... தன் காதற்குரிய தலைவனோடு சென்றுவிட்டாள்; அவ்
என்... இளம் பெண் வருந்திச் சென்றதைக் குறித்து அவள்
... புலம்புகிறாள்: 'போகும் வழியிலே பாவை (பொம்மை)
என்றது ...ற குரவ மலரைப் பார்த்திருப்பாளே! தான்வீட்டில்
இன்பத்தே ...யாகப் போற்றி விளையாடும் பொம்மைக்கு ஏற்ற
முன்னோர் ...யென்று அதனை நினைத்திருப்பாளே! அங்கே
என்றதன் த...தடைய கிளியைப் பார்த்திருப்பாளே! தான்
ஆராய்ச்சிக்கு ...ப்பயடிசில் ஊட்டி அன்புடன் வளர்த்து வந்த
வர்கள் நவீன கவ...த் தோழியா யிருக்கத்தக்க கிளியென்று

நினைத்திருப்பாளே! வழியிலே நாகணவாய்ப் புள் இருக்குமே! அதனைத் தான் வீட்டில் பாராட்டிப் போற்றிவந்த நாகணவாய்க்குத் தக்க இணை என்று நினைத்திருப்பாளே! இவ்வாறெல்லாம் நினைத்து, சுழன்றுவரும் பார்வையோடு இவற்றைக் காணுந்தோறும் காணுந்தோறும் நெஞ்சு கலங்கி வருந்திப் பேதையுள்ளம் பின் இழுக்கக் காதல் முன் இழுக்கப் போயிருப்பாளே!'

அன்னையின் அன்பு, இளம் பெண்கள் தாம் வளர்த்து வரும் கிளி முதலியவற்றின்மீது கொள்ளும் பேதை-அன்பு, எவ்வகை அன்பினையும் கீழ்ப்படுத்து வெற்றி கொள்ளும் காதல்-அன்பு: இவைகள் எல்லாம் உண்மைகள். 'இது என் பைங்கிளி எடுத்த பைங்கிளி' என்ற அடியிலே ஒரு புதிய அழகு வெளிப்படுகிறது. அழகிய பசுங்கிளியைக் காணுந்தோறும் காணுந்தோறும் இச்செய்யுளின் அடிகள் நமது ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. இவற்றின் அபூர்வ அழகு நம்மைப் பரவசப்படுத்துகிறது.

இங்ஙனமே, நுண்கலை-அமைப்பு ஒவ்வொன்றும், வியப்புறுத்தும் முறையிலே முன்பின் இல்லாத புதுமையாய் அமைந்து, இன்பம் விளைத்தல் வேண்டும். சிற்பவித்தைதான் நுண்கலைகளுள் பழமையானது ஆகலாம். எனினும் இன்றுகூடக் கொற்றர்கள்தாம் மிகுதியாய் உள்ளார்கள்: அவர்களுள் சிற்பி எனத் தக்கவர் சிலரேயாவர். மரம், கல் முதலியவற்றைக் கொண்டு தாம் செய்கின்ற அமைப்புக்களிலே இச்சிற்பியர் மறைந்து கிடக்கும் சில உண்மையினையும் அழகினையும் மக்களது புலன்களுக்குக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறார்கள். நம்மனத்தில் அழகு உணர்ச்சியைத் தூண்டும் சொற்கள் கொண்டு வாழ்க்கையை இழைத்துக் காட்டுகிற இலக்கியத்திலும் இவ்வாறே. எழுத்தாளர் பலர்; அவர்களுள் இலக்கியக் கலையாளர் சிலரேயாவர். விரிந்த பொருளில், இலக்கியம் என்பது மக்கள்-இனத்தார் எழுதிய அனைத்தையும் குறிக்கலாம்; சரித்திரம், சாஸ்திரம், கவிதை, கதை முதலியன எல்லாம் அதன்கண் அடங்கும். மிகச் சுருங்கிய பொருளில், இலக்கியம் என்பது அழகு உணர்ச்சி ததும்ப எழுதியன

கலையழகு

வற்றையே குறிக்கும் ; மக்கள் எழுதியுள்ளன பல அதன்கண் அடங்காது ஒழியும். வெயில், குளிர் முதலியவற்றுக்கு அஞ்சி ஒதுங்கும் புகலிடமாக மட்டும் அமைந்த நமது வீடுகளைச் 'சிற்பம்' என்று கருதமுடியாது அல்லவா? அதுபோலத்தான் இலக்கியக் கலையிலும். ஏகதேசமாக, ஒரு சரித்திர-நூல் அல்லது விஞ்ஞான-நூல் இலக்கியமாகக் கருதப்படலாம். ஆனால் அப்பொழுது நூற்பொருளையும் அதனைத் தெளிவுறுத்தும் முறையையும் மறந்துவிடுகிறோம். நூலின் சொல்-அழகிலும், நடை-அழகிலும், பொருள்-அழகிலும் மனத்தைப் பறிகொடுத்துவிடுகிறோம்.

குறிப்பாற்றல்

இந்தக் கலையழகுதான் (artistic quality) இலக்கியத்தின் சிறப்பு-இயல்புகளுள் முதன்மையானது. சிறப்பு-இயல்புகளுள் இரண்டாவது இலக்கியத்தின் குறிப்பாற்றலாகும் (suggestiveness). இது நமது அறிவினைக் காட்டிலும் நமது உணர்ச்சியையும் பாவனா சக்தியையும் தொழிற்படுத்துகிறது. நமக்கு வெளிப்படையாகச் சொல்வதைக் காட்டிலும் நமது ஆன்ம உணர்வை எழுப்பி விடுவதிலேதான் இதன் நலம் சிறக்கின்றது. சீதை தானும் காட்டிற்கு உடன் வருவதாக இராமனிடம் வற்புறுத்திய பொழுது, அவன் 'எல்லையற்ற இடர் தருவாய்' என்றான். இச் சொற்கள் அறிவிற் சிறந்த பொருள் யாதொன்றனையும் கூறிவிடவில்லை ; ஆனால் நமது பாவனா சக்தியைத் தூண்டிப் பெரியதோர் ஊகஉலகை இயற்றி, நம் மனத்தை அங்கே சஞ்சரிக்கச் செய்கிறது. சிறிய எளிய சொற்கள் ; ஆனால் அவைகள் பேராற்றல் வாய்ந்தன. இராவணன் தன் தம்பி கும்பகர்ணனைத் துயிலெழுப்பி அழைத்துவரச் செய்கிறான். வந்ததும் கும்பகர்ணன்,

ஆனதோ வெஞ்சமர் அலகில் கற்புடைச்
சானகி துயர் இனந் தவிர்ந்த தில்லையோ ?

என வினவுகிறான். இவ் அடிகள் சிறப்புடைய பொருள் ஒன்றனையும் அறிவுறுத்தவில்லை. இக்கேள்விகளுக்கு விடை எதிர்பார்க்கப்படவும் இல்லை. ஆனால் இவற்றால்

வேறோர் உலகு நமது அகக்கண் முன் விரிந்து தோன்று கிறது; நமது மனோபாவனை அங்கே புகுந்து உலவுகிறது. தீவினைகள் எல்லாம் ஒருபுறம்: நல்வினைகள் எல்லாம் எதிர்ப்புறம். இருபக்கமும் ஒன்றோடொன்று எதிர்த்துக் கொடும்போர் புரியத் தொடங்குகின்றன; ஒன்றன் வலிமையைப் பிறிதொன்று அறியலாயிற்று. இராவண னது தீய காமம், அக்காமத்தின் சூழ்ச்சி, அதன் விளைவு: இவற்றால் நிரம்பியது பாவனை-உலகில் ஒரு பாதி; பிறிதொரு பாதியில் இராமனது தூய காதல், அக் காத லுக்கு நேர்ந்த இடையூறு, அவனது குலத்திற்கு ஏற் பட்ட பழி, அவமானம், இப்பழியை நீக்குதற்கு எடுத்த உபாயம், இதன் விளைவு: இவை நிரம்பியுள்ளன. தீவினை ஒரு புறமும், நல்வினை மற்றொரு புறமும் தன்னைத் தீப் போலக் காய்ந்து நிற்க, இடையே புழுப்போலத் துடித் துத் துன்புறுகின்றாள் சானகி. எவ்வகைத் துன்பத் திலும் தனது கற்பைக் காத்துக்கொள்கின்றாள் இவ் அரும் பெறல் நங்கை. இவ்வாறு அமைந்த ஓர் கற்பனை-உலகு மேலே அடிகளால் சிருஷ்டிக்கப் படுகின்றது. புதிய உலகுகளைத் தோற்றுவிக்கும் மாயா சக்தியை இச்சொற்கள் படைத்துள்ளன.

கண்ணனது குழலிசையிலே ஈடுபட்டுப் பெரி யாழ்வார்,

சிறுவிரல்கள் தடவிப் பரிமாறச
செங்கண் கோடச் செய்யவாய் கொப்ப
குறுவெயர்ப் புருவம் கூடலிப்பக் [ளிப்பக்
கோவிந்தன் குழல்கொ டூதினபோது
பறவையின் கணங்கள் கூடுதுறந்து
வந்து சூழ்ந்து படுகாடு கிடப்பக்
கறவையின் கணங்கள் கால்பரப் பிட்டுக்
கவிழ்ந் திறங்கிச் செவியாட்ட கில்லாவே.

என்று கூறுகிறார். மாயக் கண்ணனது மாய இசையிலே இக்கவிஞர்பிரான் மயங்கித் தம்மை இழந்து நின்றதோடு, இலக்கியத்தின் பெருநலத்தை அளந்து அறிதற்கு ஓர் அளவுகோலையும் இவர் தந்துள்ளார். இவர் குறிப்பிட்ட

பறவையினம் முதலியவற்றைப் போல, நம்மையும் துன்ப இன்பங்கள் விரவிக் கிடக்கின்ற இந்த நனவுலகினின்றும் நழுவி ஓடிப்போய் இன்பமயமாயுள்ள கனவுலகிலே சில காலமேனும் மகிழ்ந்து வாழும்படி செய்வதுதான் உயர்தர இலக்கியத்தின் சீரிய மாண்பாகும்.

இலக்கியத்தின் நோக்கம்

கலைகள் அனைத்திற்கும் பொதுப்பயன் அறிவுறுத்துவது அன்று; இன்புறுத்துதலேயாம். இலக்கியமும் நம்மை இன்புறுத்துதல் வேண்டும்; வாசகர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அவர்களது இதய உலகிலே இன்பப் பூஞ்சோலையொன்று நிருமிக்கச் செய்து, அதன்கண்ணே ஒரு கலைக் கோயிலை அழகுற நிறுவப் பண்ணுதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் 'இலக்கியம்' என்ற பெயர் தகுதியுடையதாகும்.

மேற்குறித்த கலையழகு, குறிப்பாற்றல் என்ற இரண்டினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டதுதான் இலக்கியத்தின் மூன்றாவது சிறப்பு-இயல்பாகிய நிலைபேறுடைமை (Permanence). 'உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே' (புறம். 18) என்று புறநானூறு கூறுகிறது. எனினும் உலகம் உண்டியினால்மட்டும் வாழுவதன்று. முயற்சி வேகம், ஆசைப்பாடு, லௌகிகப் பொருள்களில் ஈடுபாடு: இவற்றால் எத்துணை கலவரப் பட்டாலும், அழகுடைய பொருளை இழந்துவிட எளிதில் மனம் இணங்கமாட்டாது. இது சிற்பம், ஓவியம் என்பவற்றிற் காட்டிலும், செய்யுள் பற்றிய மட்டில் பெரிதும் உண்மையாம். நூல்கள் கோடிக் கணக்காக வந்து பெருகி விடும் தற்கால உலகில் நிலைபேறுடைமை அருமையே யாகும். இந்நூல்களின் வெள்ளப் பெருக்குத் தற்காலத்து மட்டுமுள்ள ஒரு காட்சியன்று; மிகப் பழைய காலந்தொட்டே நூற்பெருக்குத் தொடங்கி விட்டது. கி. பி. 16-ம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில், கோவாவிலுள்ள ஏசு சங்கத்தாரால், இந்தியாவில் அச்சு வித்தை முதன் முதலாகத் தொடங்கப் பெற்றது. தமிழ் நாட்டில், கொச்சியில், கி. பி. 1577-ல் மலையாளத் தமிழ்

நிலைபேறுடைமை

எழுத்துக்கள் ஜொஆந்நெஸ் கொன்ஸால்வெஸ் (Joannes Gonsalves) என்பவரால் செதுக்கப்பட்டது,* 17-ம் நூற்றுண்டிலிருந்து தமிழ் நூல்கள் அச்சில் வெளிவரத் தொடங்கின. அக்காலத்திற்கு முன் கல்வியிற் பற்றுள்ளவர்களாலும், ஆசிரியர்களாலும், மாணுக்கர்களாலும், அங்கங்கே உள்ள மடங்களின் தலைவர்களாலும், கோயில் அதிகாரிகளாலும், அரசியல் அதிகாரிகளாலும், நூல்கள் ஏட்டுச்சுவடி வடிவில் பெரிதும் பெருக்கமடைந்து போற்றி வரப்பட்டன. நமது நாட்டில் மட்டுமேயன்றி, பிற நாடுகளிலும் முற்காலத்தே நூல்கள் மிக மிகப் பெருகிச் செழித்திருந்தன. அலெக்ஸான்டிரியா நகரத்தில் மிகப் பெரியதொரு நூல்-நிலையம் இருந்தது. வேண்டும் நூலை எடுத்துக் கையாள முடியாதபடி அத்துணை மிகுதியாக நூல்கள் இருந்தன என்று நிலையத்தின் பரிபாலகர் வருத்தம் உற்றனர் எனத் தெரியவருகிறது. எனினும், மிகப் பலர் அங்கே பிரதிசெய்து கொண்டே யிருந்தனர். ஒரு நூற்றுண்டில் அவர்கள் எழுதி முடித்திருக்கக் கூடிய பிரதிகள் இப்பொழுது ஒரு வாரத்தில் அச்சு ஏறி வெளிவருகின்றன.

இந்நிலையில் மக்கள் இயற்றும் நூல்களில் எதுவும் நிலைபேறுடையதா யிருக்குமோ என்பது ஐயப்பாட்டிற்கு இடனு யுள்ளதே. தற்காலம்வரை நிலைத்துள்ள சிறந்த பாடல்கள் பின்வரும் யுகங்களில் ஜீவதசையிலிருந்து நம்முடைய பின்சந்ததியார்களை இன்புறுத்தும் என்பதும் ஒரு தலையாகத் துணியக் கூடாததே. ஆனால் இலக்கியம் என்பது பெருக்கெடுத்து ஓடும் பேராறு போன்றது. இரண்டு வகையாக அது தூய்மை அடைகிறது: சேறு, குப்பை முதலியன எல்லாம் அடியிலே தாழ்ந்து விடுகின்றன; மற்றை அழுக்குக்கள் எல்லாம் மேலே மிதந்து எளிதில் அகன்றுவிடுகின்றன. இவ்வகையாக மலினங்கள் எல்லாம் ஒழிந்து தூயனவா யுள்ளனவே இலக்கியம் என்று பொதுவாக ஒப்புக்கொள்ளப்படுவன

இலக்கியங்கள் தூய்மை அடைதல்

* Grierson: Linguistic Survey of India, Vol. IV., p. 301 et seq.

வாம். தூய இலக்கியத்திலே இரண்டு இயல்புகள் காணப்படுகின்றன. இந்த இரண்டு இயல்புகளேயும் இலக்கியத்தின் சிறப்பு அறிதற்கு அளவு-கருவிகளாகவும், நிலைபேறு தெரிதற்கு உரிய உரைகல்லாகவும் நாம் கொள்ளலாம்.

முதலாவது அளவு-கருவி என நாம் கூறத்தக்கது இலக்கியத்தின் உலகுப் பொதுமை அல்லது அகிலத்துவம் (universality). அதாவது மக்கள்-இனத்துள் பெரும்பாலர்க்குப் பொதுவாயுள்ள ஆவல்களுக்கு இடமளிப்பதாயும், எளியவான அடிப்படை உணர்ச்சிகளுக்குப் பற்றுக்கோடாயும் இலக்கியம் அமைதல் வேண்டும். காலதேச உபாதிகளைக் கடந்த இயல்புகள் பலவும் இலக்கியப் பொருளில் காணுதல் வேண்டும்.

அளவு கருவி: உலகுப் பொதுமை

வடமொழி இலக்கியம், கிரேக்க இலக்கியம், லத்தீன் இலக்கியம் எனவும், ஜெர்மானிய இலக்கியம், ஆங்கில இலக்கியம் எனவும், பல படியாக நாம் பிரித்து உணர்கிறோம். ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு சில சிறப்பு-இயல்புகளும் காணப்படுகின்றன. எனினும், உயர்தர இலக்கியம் ஜாதிமத பேதங்களால் கட்டுப்பட்டு நிற்பதன்று; மனிதவர்க்கம் அனைத்திற்கும் அது பொதுவாக உள்ளதே. மக்கட் பொதுவிற்கு இயற்கையாயுள்ள அடிப்படை உணர்ச்சிகளையும், உள்ளக் கிளர்ச்சிகளையுமே அது முக்கியமாக விரித்துணர்த்துவது. விருப்பு வெறுப்பு, இன்ப துன்பம், பயபக்தி: இவைகள் மக்கள் இயல்பில் தலைமையாயுள்ளன. இவற்றை எத்துணை அளவாக இலக்கியம் காட்டுகிறதோ அத்துணை அளவாக மனித இனங்களில் ஒவ்வோர் இனத்தைச் சார்ந்தவனிடத்தும் இலக்கியம் எதிர்உணர்ச்சியை எழுப்பவல்லதாகிறது. தந்தையாயுள்ள ஒவ்வொருவனும் தசரதனது சோகத்தின் அளவை உணர்ந்து வருந்துவான். எங்கெல்லாம் மக்கள் வீரவாழ்க்கையைப் போற்றுகிறார்களோ, அங்கெல்லாம் வியாசர்,வான்மீகி, கம்பர் இவர்களது ஒப்புயர்வற்ற கவித்துவப்பெருஞ்சிறப்புப் பக்தியுடன் கொண்டாடப்படும். தீமையே பெருகியிருக்கும் நிலையைக் குறித்து எங்

கெல்லாம் மனிதன் சிந்திக்கிறானோ, அங்கெல்லாம் புத்த பகவானது அருள்-மொழிகள் போற்றப்படுவனவாகும். குழந்தைகள்மீது அன்பு சுரக்கும் மக்கள் வாழ்கின்ற இடங்களிலெல்லாம், சந்திரமதியின் புலம்பல் எதிரொலி எழுப்பவல்லதாகும். இவைகள் எல்லாம் உலகுப் பொதுமையாயுள்ள ஆசாபாசங்களைக் குறித்து எழும் பாடல்களே நிலைபேறு உடையனவாயிருக்கும் என்பதற்குத் தக்க உதாரணங்களாம்.

இரண்டாவது அளவு-கருவி எனக் கூறத்தக்கது ஆசிரியனது ஆன்மாவிற்கே தனித்து உரிய ஒரு சிறப்பு-இயல்பு ஆகும். இதனை அவனது 'இலக்கிய நடை' என்று கூறலாம். தற்குறிப்பேற்றம், உயர்வு நவிற்சி முதலிய அணிகளும், எதுகை மோனை முதலிய நயங்களும் நடை என்று நினைப்பது தவறு. இங்ஙனமே கருத்தைச் செவ்விதாக வெளிப்படுத்தும் சொல்லமைப்பு வகைதான் நடை என்பதும் தவறாகும். இவையெல்லாம் மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்து எளிதிற் கொண்ட சிறு முடிபுகள் ஆகும். ஆழ்ந்து சிந்தித்தால், ஆசிரியனது ஆன்ம குணங்கள் அவன் இலக்கிய நடையிலே, அவன் அறியாமலே, விளங்குகின்றன என்றே நாம் கூறவேண்டும். எனவே ஆசிரியனுக்கும் அவன் கையாளும் நடைக்கும் வேறுபாடு இல்லை. இதனாலேயே 'நடை தான் ஆசிரியன்' என்று ஒரு பிரெஞ்சு ஆசிரியர்கூறினர். ஓர் உவமானம் இதனை நன்கு விளக்கவல்லது. ஆசிரியன் ஒரு கண்ணாடி போன்றவன். கண்ணாடி தன்னை அடுத்துள்ள பொருள்களை எல்லாம் பிரதிபலித்துக் காட்டுமாறு போல, ஆசிரியனும் உலகத்துள்ள மக்கட் பன்மையின் கருத்துக்களையும் உணர்ச்சிகளையும் பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறான். இங்ஙனம் காட்டும் ஆசிரியனது ஆன்மாவே இலக்கிய நடையின் மூலம் என்று சொல்லத்தக்கது. நிறமற்ற கண்ணாடியே இல்லை; அதன் நிறத்தை அது புலப்படுத்தும் உருவத்திற்கும் நன்கு ஊட்டி விடுகிறது. இதுபோலவே ஆசிரியனது இயற்கையான ஆன்ம குணமும், அவன் அறியாதே, அவன் புலப்

இலக்கிய நடை

படுத்தும் வாழ்க்கை - நிலையிலும் படிந்து விடுகிறது. தனது ஆன்ம குணம் படியாதபடி, எந்த ஆசிரியனும் வாழ்க்கை - நிலையை வெளியிட இயலாது. இந்த ஆன்ம குணமே இலக்கியத்தின் நடையாகப் பரிணமிக்கிறது.

மேற்கூறிய இரண்டில், அகிலத்துவம் ஆசிரியனுக்குப் புறத்தேயுள்ள பொருள்பற்றியது; இலக்கிய நடை அவனது அகத்தேயுள்ள குணம் பற்றியது. ஒன்று உலகுப் பொதுமையாக உள்ளது; பிறிதொன்று ஆசிரியனது தனிப் பண்பாக உள்ளது. மனித வர்க்கத்தினரின் ஆழ்ந்த கருத்துக்களும் உணர்ச்சிகளும் முந்தியதில் அமைகின்றன; பிந்தியதில், அக்கருத்துக்கள் முதலியவற்றிற்குத் தன்நிறத்தை ஊட்டிப் புலப்படுத்துகின்ற ஆசிரியனது வாழ்க்கையும் அனுபவமும் நிரம்பி அமைந்துவிடுகின்றன.

இலக்கியங்களைக் கற்பதிலே நமக்கு ஒரு தனி இன்பம் விளைகின்றது என்று முன்பே கூறப்பட்டது. நாம் ஒரு புது உலகிலே புகுகிறோம்; நமது பாவனா சக்தி அங்கே விரைந்து தொழிற்படுகின்றது. இதனால் விளையும் இன்பத்தைத் தவிர, வேறொரு முக்கியமான பயனும் இவ்வகைக் கல்வியால் நமக்கு உண்டாகிறது. மனித இயல்பை உள்ளவாறு உணர்வதுதான் அப்பயன். மனிதனுக்கு இரண்டு தனிப்பட்ட பண்புகள் உள்ளன. ஒன்று வெளிப்படையாக உள்ளது; பிறிதொன்று உள்ளிடமாக இருப்பது. அவன் செய்கைகளைச் செய்யும் கர்த்தாவாய் இருப்பது மட்டுமன்றி, கனவு காணும் கனவாளனாகவும் இருக்கிறான். ஆதலால், அவன் எவ்வகைப் பருவத்தினனாயினும், அவனை அறிந்து கொள்வதற்கு அவனுடைய வெளி வரலாற்றைமட்டும் உணர்வது போதியது அன்று; இன்னும் ஆழ்ந்துசென்று அவனை நோக்குதல் வேண்டும். வெளி வரலாறு அவனுடைய செய்கைகளையும் அவன் பலருக்குத் தெரியும்படியாக ஒழுகுகின்ற ஒழுக்கங்களையும் பெரும்பாலும் உணர்த்துகிறது. ஆனால் ஒவ்வொரு பெருஞ்செயலும் ஒவ்வொரு நோக்கம்பற்றி, லட்சியம்பற்றி, எழுகின்றது.

இலக்கியக் கல்வி

இந் நோக்கத்தையும லட்சியத்தையும் உணர்வதற்கு, அவனுக்கு உரிய இலக்கியத்தைக் கற்றல் வேண்டும். ஏனென்றால், அந்த இலக்கியத்தில்தான் அவனது லட்சியங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கும். உதாரணமாக, நமது தமிழ் மக்களுடைய பூர்வ சரித்திரத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். அவர்கள் முற்காலத்தில சிறந்த போர்வீரர்களாக இருந்தார்கள். உண்டு, உடுத்து, மகிழ்ந்து, உலகப்பற்று மிக்கவர்களாய் இருந்தார்கள். அவர்கள் வாழ்ந்துவந்த மனையைப் பற்றியும் அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்கள் பற்றியும் சிறிது அறிவோம். இவைகள் எல்லாம் நமக்கு மிக்க சுவையுள்ள செய்திகள். ஆனால், நமது மூதாதையர்களான அவர்களைக் குறித்து நாம் எதை அறிய முக்கியமாக விரும்புகிறோமோ அது தெரிதற்கு அரிதாயுள்ளது. அவர்கள் யாது செய்து வந்தார்கள் என்பதை அறிவதோடு நாம் திருப்தியடைய முடியாது. அவர்கள் என்ன நினைத்தார்கள்? என்ன உணர்ச்சிகள் அவர்களை இயக்கி வந்தன? அவர்கள் வாழ்தல், சாதல் என்பனவற்றை என்ன உளப்பான்மையோடு நோக்கினார்கள்? எவற்றின்மீது அன்பு கொண்டிருந்தார்கள்? எவற்றினிடம் பயங்கொண்டிருந்தார்கள்? தெய்வப் பிறப்பிலும் மக்கட் பிறப்பிலும் எவ்வகையாயுள்ள குணங்களை அவர்கள் பாராட்டி வந்தார்கள்? இவற்றை எல்லாம் அறிய விரும்புகிறோம். இவ்வகை அறிவிற்கு வெளிவரலாறு பயன்படுவது அன்று. அவர்கள் இயற்றியுள்ள இலக்கியமே தக்க கருவியாயுள்ளது. அவற்றைக் கற்றவுடன் இப்பொருள்களை எல்லாம் நாம் உணருகிறோம். உடல் உரமும் மன உரமும் பெற்ற நமது மூதாதையர்கள் கேவலம் போர் வீரர்களாகமட்டும் வாழ்ந்து மடியவில்லை. அவர்களும் மனித இயற்கை படைத்தவர்களின் அவர்களுடைய உணர்ச்சிகள் அவர்கள் உரிய லட்சியங்கள் நமது ஆன்மாவிலும் உணர்ச்சிலைமாய்ப் புலனாகின் அவர்களை மகிழ்வித்து வந்தபமானியர் இன்னோரது களிலே நாமும் ஈடுபடுகிறது இலக்கியங்களில் பாது அதிர்ச்சி எய்துகிறது. அவர்களது பெருஞ் சிறப்புக்குக்

வாழ்க்கையைப் புலப்படுப்பது இலக்கியம்

தின் சிறப்பைக் கண்டு, நமது மனமும் அன்பு கொள்ளுகிறது. அவர்கள் தங்கள் தலைவர்கள்மீது கொண்டுள்ள மாறாத பக்தியைக் கண்டு, நாமும் தேசபக்தி மீதூரப் பெறுகிறோம். போர்க்களத்தில் அவர்கள் அருஞ்செயல் புரிந்து உயிர் நீத்த பின்பு, அவர்களுக்குக் கல் நட்டுப் பெயரெழுதி அவர்களை வணங்கினர் என்று தெரிந்து நாமும் இதுபோன்ற புகழை எய்துதற்கு அவாவுறுகிறோம். தூய பெண்மையைக் கண்டு வணங்கிப் போற்றுகிறோம். சீதையை அலங்கரித்து அரசவைமுன் அழைத்து வந்த பொழுது அங்குள்ளார் பலரும் அவளைத் தெய்வம் எனக்கருதித் தலைமீது கைகூப்பி வணங்கினர் என்று கம்பர் கூறுகின்றார்.

நைவளம் நவிற்றுமொழி நண்ணவர லோடும்
வையம் நுகர் கொற்றவனும் மாதவரும்
அல்லார்
கைகள்தலை புக்கன கருத்துளதும் எல்லாம்
தெய்வமென உற்ற உடல் சிந்தைவசம்
அன்றே

(கம்ப. கோலங்காண். 43)

இச் செய்யுளின் பொருள் நமது கருத்திலும் தோய்ந்து அதனைப் பண்படுத்துகிறது. நமது முன்னோர்களுடைய துக்கங்களையும் அவர்கள் வாழ்விலுள்ள இடர்ப்பாடுகளையும் நாம் கண்டு வருந்துகிறோம். அவர்களைப் போலவே நாமும் அனைத்துயிர்க்கும் தந்தையாகிய இறைவனது அருளை நம்பி வணக்கமும் சிறிது இறுமாப்பும் கொண்டவர்கள் ஆகின்றோம். இவைகளும் இவைகளைப் போன்ற பல உணர்ச்சி வகைகளும், காலத்தால் கவரப்படாது எஞ்சி நின்ற சில அழகிய செய்யுட்களை [illegible] போதிற்கும்போது, நம் ஆன்மாவினூடே எளிதிற் அவ்வினை நோக்குத அதனை நம் மூதாதையர்களது லட்சிய னுடைய செய்கைகளைத் திசைக்கச் செய்கின்றன.

படியாக ஒழுகுகின்ற [illegible] உள்ளன ஒவ்வொரு நாட் உணர்த்துகிறது. ஆனால் ஒவ்வைகளை உணர்வதற்கு, ஒவ்வொரு நோக்கம்பற்றி, லட்சிய சரித்திரங்களைக் கற்ப

தோடு அமையாது, அச்செயல்கள் முற்றுதற்குக்காரண மாயிருந்த லட்சியக்கனவுகளை வெளியிடும் அவர்களது இலக்கியங்களையும் கற்பது அவசியமாகும். இதுபற்றியே அரிஸ்டாட்டில் என்ற கிரேக்க ஆசிரியர் 'சரித்திரத்தைக் காட்டிலும் கவிதை அதிகக்கௌரவம் வாய்ந்தது; மிகுதியான தத்துவ-உண்மைகளையும் கொண்டது' என்று கூறினர். ஜெர்மானிய மகாகவி கெய்த்தே 'உலகமுழுவதையும் மக்கட் பண்பினதாகச் செய்வதே இலக்கியம் ஆவது' என்று உணர்த்தினர்.

பெரும்பாலார் இலக்கியம் மற்றைக் கலைகளை ஒப்பப் பாவனு சக்தியின் லீலையே என்றும், ஒரு புதிய நவீனத்தைப் போல இன்புறுத்துகிறது என்றும், அனுபவ நிலையில் பயன்தரத்தக்கதன்று என்றும் கருதுகின்றனர். இது மிக்க விநோதமே. இதனைக் காட்டிலும் உண்மையின் வழுவியது பிறிது ஒன்றும் இல்லை. ஒரு நாட்டினரின் லட்சியங்களை இலக்கியமே போற்றிப் பாதுகாத்து வழங்கி வருகிறது. காதல், நம்பிக்கை, கடமை, நட்பு, சுதந்திரம், பக்தி முதலியனபற்றி லட்சியங்கள் சில கைக்கொள்ளப்படும். இவ்வகை லட்சியம் மனித வாழ்வின் தனிப்பட்ட ஒரு சிறந்த கூறு என்று சொல்லத் தகுவது; பாதுகாத்துப் பிற் சந்ததியாருக்கு வழங்கப் படுமவற்றுள் இதனினும் சிறந்தது காணுதல் அரிது. கிரேக்கர்கள் மிகவும் வியத்தற்கு உரிய மக்கட் பிரிவினர் என்று கருதப்படுகிருர்கள். எனினும், அவர்கள் அருமையாகத் தந்தவற்றுளெல்லாம், ஒரு சில லட்சியங்களையே தற்காலத்தார் பெரிதும் போற்றுகின்றனர். இந்த லட்சியங்கள் அழகுபற்றியனவும் உண்மை பற்றியனவும் ஆம். அழகு பற்றியன அழிவு எய்துந் தன்மையுள்ள கற்களின் மூலமாய்ப் புலனுகின்றன. உண்மை பற்றிய லட்சியங்கள் அழிவில்லாத இலக்கியங்களின் மூலமாய்ப் புலனுகின்றன. கிரேக்கர், எபிரேயர், ரொமானியர் இன்னோரது லட்சியங்களே அவ்வவர்களது இலக்கியங்களில் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்து, அவர்களது பெருஞ் சிறப்புக்குக்

ஆன்ம லட்சியங்களை வெளியிடுவது இலக்கியம்

காரணமாயிருந்தன; பிற்பட்ட தலைமுறை மக்களுக்கு மதிப்பரிய செல்வமாய் முடிந்தன. தமிழ் மக்களது லட்சியங்களும் இங்ஙனமே அவர்களது இலக்கியங்களிலே அமைந்துள்ளன. ஆனால், இந்த லட்சியங்கள் தமிழ் மக்களுக்கு மட்டுமன்றிப் பாரத மக்கள் அனைவர்க்கும் பொதுவானவை. எனவே, இவைகள் பாரதப் பொது மொழியாகிய வடமொழியிலும் அதன் வழிப்பட்ட பிறமொழிகளிலும் காணப்படுகின்றன. பாரத மக்கள் அனைவரும் பல்வேறு தொகுதியினராய் ஆதியில் இருந்த போதினும், ஒரு குடும்பத்தினராகப் பிற்காலத்தில் ஒற்றுமைப் பட்டுவிட்டனர் என்பது மேற்கூறியதிலிருந்து விளங்கும். தற்காலத்தில் அஹிம்ஸா தர்மத்தைப் பெரியதொரு லட்சியமாகக் காந்தியடிகள் மேற்கொண்டு நம்மக்கள் அனைவரும் அதனைக் கைக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று கூறி வருகிறார். இந்தத் தர்மம் இன்று நேற்றுப் பிறந்தது அன்று; பூர்விகத் தமிழ் மக்கள் மேற்கொண்டதே யாகும். பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும், சிறப்பாகத் திருக்குறள் போன்ற அரிய நூல்களிலும், 'இன்னா செய்யாமை' என்ற பெயரால் வற்புறுத்திக் கூறப்பட்டதே யாகும் இந்த அஹிம்ஸா லட்சியம். இது நம்மையும் பாரத தேசத்துப் பிற மக்களையும் இயக்கிவந்த லட்சியமாகும். இன்றளவும் இது அழியாமல் இருப்பதற்கு ஒரு காரணம் நமது பழைய இலக்கியங்களிலே அமைந்து நின்று இது பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளமையே. லட்சியமே மக்கள் வாழ்விற்குப் பெருந்துணையாக நிற்பது. இதனைத் தெளிவுறுத்தும் இலக்கியங்கள் எப்பொழுதும் போற்றத் தக்கன. சுருங்கக் கூறின் நமது நாகரிகம், நமது அபிவிருத்தி, நமது இல்லொழுக்கம், நமது சமயநெறி முதலிய எல்லாம் இந்த லட்சியங்களையே மிகத் திண்ணிதான அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. நில்லாமை சால நிலை பெற்ற இவ் உலகத்தில் நீடித்து நிலைத்து நிற்பது லட்சியம் ஒன்றுதான். ஆதலால், தலைமுறை தலைமுறையாக இதனை வழங்கி வருகிற இலக்கியங்களின் பெருமையை அளவிட்டுக் கூற முடியாது. மக்கள், நகரங்கள், அரசியல்கள், நாகரிகங்கள் முதலிய எல்லாம் மறைந்துவிடலாம்; ஆனால்

லட்சியங்கள் என்றும் அழியமாட்டா. ஒரு முகம்மதியனுடைய செயல் ஒன்றை இங்கே ஞாபகப்படுத்தலாம். அவனுக்கு எழுத்துவாசனை சிறிதும் கிடையாது; ஆகவே, எழுதியது ஒன்றையும் வாசிக்க அவனுக்கு இயலாது. ஆனால், தெய்வபக்தி நிறைந்தவன். அல்லா என்ற திருநாமத்தின் பெருமையை நன்கு அறிந்தவன். எழுத்துக்கள் அடங்கியகடிதத் துண்டுகளை எங்கே கண்டாலும் அவன் பொறுக்கித் திரட்டி வைத்துக் கொள்வது வழக்கம். ஏனெனில், அவைகளில் எதிலேனும் அல்லாவின் நாமம் இருத்தல் கூடும் அல்லவா? இவன் கருதிச் செய்தது போலவே, நாமும் செய்தல் வேண்டும். உலகத்திலுள்ள பலவகைப்பட்ட இலக்கியங்களிலும், மேற்பார்வைக்கு எதிர்ப்படாமல், ஏதாவது லட்சியம் மறைந்து கிடக்கக்கூடும். ஆதலால், இலக்கியங்கள் எல்லாம், எவ்வகையவா யிருப்பினும், நம்மால் அருமையாகப் பாதுகாத்துப் போற்றப்பட வேண்டியனவே ஆகும்.

மேற் கூறியவற்றால் இலக்கியத்தின் தன்மையை நாம் ஒருவாறு உணரலாம். இலக்கியம் உண்மையும் அழகும் நிரம்பிய சொற்களால் வாழ்க்கையைப் புலப்படுத்துகிறது; அது மனிதனது ஆன்மாவையும், அவன் கருத்துக்கள் உணர்ச்சிகள் தலை நோக்கங்கள் முதலியவற்றையும், சொல்-வடிவிலே காட்டும் குறிப்பாகும்; ஆன்மாவின் உண்மைச் சரித்திரமாக உள்ளது அதுவே; அதன் சிறப்பு-இயல்புகள் கலையழகும், குறிப்பாற்றலும், நிலைபேற்றுப் பண்புகளும் ஆகும். அதன் அளவு-கருவிகள் அதனுடைய அகிலத்துவமும், அதன் தனிப்பட்ட நடை அமைப்பும் ஆகும். அதன் பயனாவது நம்மை இன்புறுத்தலே அன்றி, மனிதனின் உண்மை இயல்பை அறிவுறுத்துதலும் ஆகும். அதாவது, மனிதனுடைய செயல்களைக் காட்டிலும் அவனது ஆன்ம இயல்பினை உணர்த்துவதுதான் அதற்குச் சிறந்த பயன் எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். நமது நாகரிகம் அனைத்திற்கும் அடிப்படையாயுள்ள லட்சியங்களை மானிட சமுதாயத்திற்குப் பாதுகாத்து வழங்குதலினாலே, நம்மால் விரும்பிக் கற்கத் தகுவனவற்றுள், அது தலைசிறந்த தொகுதியும்.

2

இலக்கியத்தின் பயன்

பண்டை நூல்களின் கருத்து

நமது பண்டை நூல்களிலே 'அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைதல் நூற்பயனே' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவை புருஷார்த்தங்கள் என்றும் உறுதிப் பொருள்கள் என்றும் சொல்லப்படும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பனவற்றுள் ஒன்றையோ அல்லது பலவற்றையோ ஒருவன் அடைவதற்கு உதவுவதுதான் நூலின் பயன் என்பது இதன் கருத்து. திருவள்ளுவர்,

> கற்றதனால் ஆய பயன் என்கொல் வாலறிவன்
> நற்றாள் தொழாஅர் எனின்

என்று கூறினார். நூல் கற்பதனால் உண்டாக வேண்டும் பெரும்பயன் இறைவனைத் தொழுவதுதான் என்பது இவரது கருத்தாகும். இத்தகையவாய கருத்துக்களைத் தற்காலத்து அறிஞர்கள் ஒப்புக் கொள்வார்களா?

டாக்டர் ஜான்ஸன் கருத்து

டாக்டர் ஜான்ஸன் என்ற ஆங்கில விற்பன்னர் வாழ்க்கை இன்பத்தை நுகர்வதற்கும் வாழ்க்கைத் துன்பத்தைப் பொறுத்தற்கும் நமக்குக் கற்பிப்பதே இலக்கியம் என்றனர். 'வாழ்க்கை இன்பங்கள் வேண்டும், வேண்டும்' என மக்களில் ஒரு சாரார் முறையிடுகின்றனர். மற்றொரு சாரார், 'வாழ்க்கைத் துன்பங்கள் பொறுக்க முடியவில்லையே! எவ்வாறு பொறுப்பது!' என வருந்தி ஓலமிடுகின்றனர். இன்பங்கள் அடையுந்தோறும் மேன்மேலும் ஆவலை

வேண்டும் என்ற அவா மேலிடுகிறது. துன்பங்களுக்கு ஒரு முடிவில்லை என்றும் தோன்றுகிறது. இவ் இரண்டனுள் இன்பத்தை நெறிப்படுத்தி அளவிட்டு அனுபவிப்பதற்கும், துன்பத்தை மனவலிமை கொண்டு பொறுப்பதற்கும் கற்பிக்கும் நூல் சிறந்த இலக்கியமாவதற்குத் தடையே இல்லை. இக்கருத்துத் தற்காலத்தாருக்குகள் ஒத்ததாக இருக்கும் என்றே தோன்றுகிறது.

ஆனல், மக்கள் மனவலிமையை இடைவிடாது பரிசோதித்துக் கொண்டிருக்கும் இன்ப துன்பங்களில் இலக்கியம் எவ்வாறு உதவுதல் கூடும்? இக் கேள்விக்கு விடை எளிதன்று. ஒரு வழியை இங்கே கூறலாம்.

இலக்கியம் உதவும் முறை

இன்பநுகர்ச்சிக்கு ஆதாரமாயிருப்பது தன்மறதி ஆகும். தன்னை மறந்தால்தான் இன்பத்தில் ஆழ்ந்து நின்று அதனை முற்ற நுகர்தல் கூடும். துன்பப் பொறுதிக்கும் தன்மறதி இன்றியமையாததே. தன்னை மறந்த இடத்துத் துன்பம் பாதிக்கமாட்டாது. ஆதலால், இலக்கிய ஆசிரியன் வாசகர்களிடத்தில் தன்மறதியை உண்டாக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு 'நான்' என்ற உணர்ச்சி தாற்காலிகமாக அறவே இல்லாது ஒழித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு செய்ய வல்லவன்தான் சிறந்த இலக்கிய ஆசிரியனாவான். இதற்கு எளிதான ஒரு வழி உண்டு. ஆசிரியன் பல மக்களைத் தன் இலக்கியத்தில் சிருஷ்டித்து விடுதலே இவ்வழி. ஒரு நவீனகத்தை

நவீனகமும் இலக்கியமே

(Novel) எடுத்துக் கொள்ளுவோம். இதில் பல பாத்திரங்கள் வருகிறார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கைகளும் இன்பங்களும் துன்பங்களும் விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன. அவர்களுடைய செய்கைகளிலே ஈடுபட்டு வாசகன் தனது மனத்தைப் பறிகொடுத்துவிடுகிறான். தன்னை ...வு மறந்துவிடுகிறான். இம்மறதியால் அவனுக்கு முடிவில் இன்பம் விளைகிறது. நவீனகங்களும் சிறந்த இலக்கியங்களில் ஒரு வகையே.

...வீனகங்களால் அறிவு வளர்ச்சி யாதும் ஏற்படுவதில்லையே! அறிவு வளர்ச்சிக்கு உதவாத நூலை இலக்

யம் என்று கூறலாமா?' என்று சிலர் கேட்கலாம். ...னகமும் அறிவு வளர்ச்சிக்கு உதவுவதேயாகும். இது ...ழ்க்கையைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் ஒரு பெரிய ...ண்ணுடி போன்றது. பிறவகை இலக்கியங்களைக் காட் ...வும் இது மிகவும் அகன்ற பொருட்காட்சியைத் தெரி ...க வல்லது. இதன் தன்மை பல திறப்படும். கதைக் ...றின் நயத்தில் சில நவினங்கள் சிறந்து விளங்க லாம். வழக்க-ஒழுக்கங்களின் சித்திரங்களாகச் சில அமையலாம். மக்களது குணவிசேஷங்களின் காட்சியாகச் சில விளங்கலாம். வாழ்க்கைத் தத்துவங்களை உபதேசித் தற்கு உரிய கருவியாகச் சில பயன்படலாம். இங்ஙனமாக அன்றி, நவினகத்தின் ஆசிரியனது ஆன்ம இயல்பை அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற பேரவாவை முற்று வித்தற்கும் இவ்வகை இலக்கியம் உதவலாம். அறிவை வளர்த்து, இன்பத்தைப் பெருக்குதற்கு மேற்கூறியன போதியவை அல்லவா? ஆகவே துன்பத்தைப் போக்கி இன்பத்தை மிகுவிப்பதுதான் இலக்கியத்தின் பயன் என்பது இதனால் விளங்கும்.

சமையற்காரன், போர்வீரன், இலக்கிய ஆசிரியன் இம்மூவரும் ஒருவகையால் ஒப்புமையுடையவர்கள்.

இலக்கிய ஆசிரியன்

சமையற்காரன் காய்கறி பதார்த்தங்களைத் திருத்துகிருன். பல்வேறு வகையாகப் பக்குவங்கள் செய்கிருன். இவன் திருத்தும் முறையும் பக்குவம் செய்யும் முறையும் நாம் விசாரிக்க வேண்டும் அவசியமில்லை. சமையல் அறைக்குள் போகவேண்டியதில்லை. அவன் சமையல் நன்ருயிருக்கிறது என்ற முடிபு தான் நமக்கு வேண்டியது. போர்வீரன் ஆயுதம் கவசம் முதலியன தரித்துச் சன்னத்தனுகுதலும், போர்க்குச் செல்லுதலும், பல்வேறு முறையில் சண்டை புரிதலும் நாம் நுணுகித் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் விஷயங்கள் அல்ல. போர்க் களத்துக்குப் போகவேண்டியதில்லை. போரில் அவன் வெற்றி கொண்டான் என்ற முடிவே நமக்கு வேண்டுவது. இவர்களைப்போலவே ஆசிரியன் கையாளும் முறையும் அவனது கட்டுக்கோப்பு முதலியனவும் வாசகர்கள் ...

ரணமாகத் தெரியவேண்டும் விஷயங்கள் அல்ல. அவன் இயற்றிய நூல் வாசகர்களுக்கு இன்பம் விளைக்கிறதா என்ற கேள்வியே முக்கியம்.

இலக்கியத்தின் பயன்

ஓர் ஆசிரியனது நூலைக் கற்கவேண்டும் என்ற கடப்பாடு ஒருவருக்கும் இல்லை. ஒவ்வொருவரையும் கற்கும் படியாகத் தூண்டவேண்டிய அம்சங்கள் ஆசிரியனது நூலில் அமைந்திருத்தல் வேண்டும். ஆசிரியன் இதை மறக்கலாகாது. மக்களை இன்புறுத்துவதே இலக்கியத்தின் பயனாகும்.

3

இலக்கியத்தின் முதல் தோற்றம்

முதல் இலக்கியத்தின் தன்மை

மக்களின் சரிதத்தில் முதன்முதல் தோன்றிய இலக்கியம் எவ்வகைத்தாயிருந்தது? இக்கேள்வியே இங்கே பரிசீலனை செய்ய எடுத்துக்கொண்டது. எவ்வாறு இலக்கியம் தோன்றிற்று என்ற கேள்வி மேலைக் கேள்வியோடு நெருங்கிய தொடர்பு உடையது; ஆனால் அது முற்றிலும் வேறுபட்டதாகும். இலக்கியம் எவ்வகைத்து என்பதில் அதன் தன்மையையும் அது தோன்றிய நிலைமையையும் நாம் மனத்திற் கருதுகிறோம். இங்கே நமக்கு உதவும் கருவிகளுள் முக்கியமானவை மனித

வர்க்க நூல் (ethnology), சமுதாய நூல் (sociology), இலக்கிய வரலாற்று நூல் (history of literature) ஆகிய மூன்றுமேயாம். உள நூல் (psychology) அடுத்த படியாகப் பயன்படலாம். எவ்வாறு தோன்றியது என்ற கேள்வியில், தோன்றியதன் காரணத்தை நாம் மனத்திற் கருதுகிறோம். இங்கே நமக்கு உதவும் கருவிகளுள் முக்கியமானது உளநூலே யாகும். இவ் வேறுபாட்டை நாம் நன்குணர்தல் வேண்டும்.

முதல்முதல் தோன்றிய இலக்கியம் எவ்வகைத்து என்பதை இனி நாம் ஆராயப் புகுவோம். இவ் ஆராய்ச்சியில் முதற்படியாக உள்ள ஓர் எளிய உண்மையை நாம் உணர்ந்து கொண்டோமானால், அது பெரிதும் அனுகூலமாயிருக்கும். உலகத்துள்ள இலக்கியங்களில் உரை

முதலில் தோன்றியது செய்யுள்

நடையில் உள்ளவை காலத்தாற் பிற்பட்டவை; செய்யுளில் இயன்றவை காலத்தால் முற்பட்டவை. எகிப்து மொழியிலுள்ள ஆதி நூல்களுக்கு முந்திய இலக்கியம் உலகத்துள்ள எம் மொழியிலும் இல்லை; இவற்றுள் சில செய்யுள்வடிவில் உள்ளன. நமது தமிழ் மொழியிலும் இப்போது அகப்படும் இலக்கியங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் மிக முந்தியது செய்யுளால் இயன்றதே. நமது பண்டைத் தொகை நூல்கள் இதற்குச் சான்று பகரும். தொல்காப்பியத்தில் செய்யுளியற் சூத்திரங்களில் (செய். *173-5*) உரைநடை கூறப்பட்டுள்ளதே என்று சிலர் வினவலாம். நான்கு வகை உரைநடைகள் உள்ளன :

பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்
பாவின் றெழுந்த கிளவி யானும்
பொருள்மர பில்லாப் பொய்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும்
என்று
உரைவகை நடையே நான்கென மொழிப.

இவற்றுள் முதலாவது பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினால் வருவது. இஃதொழிய மற்றை மூன்றுமே உரைநடை என்று இளம்பூரணர் கருதினர்; பேராசிரியர் மாறு

பட்டு உரைத்தார். சூத்திரத்தின் பொருளோ கருகலா யுள்ளது. எங்ஙனமாயினும் நூல்வழக்குப் பயின்று முதிர்ந்த காலத்தேயுள்ள உரைநடையையே இச்சூத்திரங் கள் உணர்த்துகின்றன. ஆகவே செய்யுள், உரைநடை என்பனவற்றுள் எது முற்பட்டதென நிறுவுதற்குத் தொல்காப்பியம் ஒரு சான்றாக உதவுதலில்லை. ஆங்கில மொழியிலும் செய்யுளே (Beowulf) முற்பட்டது. பிற மொழிகளிலும் இங்ஙனமே ஆதல் காணலாம்.

செய்யுள்-வழக்கைப் பின்பற்றியது ஆதி உரை நடை

இங்கே கூறிய கொள்கையை வலியுறுத்தும் சான்று கள் பல உள்ளன. இவற்றுள் ஒரு சில விஞ்ஞான சாஸ் திர முடிபுகளைப் பின்பற்றியன. இவை களை விடுத்து, எளிமையாயுள்ள இரண்டு சான்றுகளைத் தருகிறேன். முதலில் இப்போது அகப்படும் உரை நடையில் மிகப் பழமையானதை எடுத் துக்கொள்வோம். உதாரணமாக, நக் கீரர் இயற்றியதாகக் கூறப்படும் களவியல் உரையை நோக்குவோம். காதலால், 'கார் மருங்கின் மின்னுப் போலவும் நீர் மருங்கிற் கொடி போலவும் தளிரும் முறியுந் தந்து குளிரும் நளிருங் கவினியெழா நின்றதோர் கவின்பெறு கொடிப்போலுங் காரிகை கண்ணுடி மண்டிலத்து ஊதாவி போலக் காணக் காண ஒளி மழுங் கிக் கனல் முன்னிட்ட மெழுகுபாவை போல மனமுருகிப் பசந்து காட்டினாள்' (பவா. 52-3) என்பது அதில் ஒரு வாக்கியம். இதில் செய்யுட்கே உரிய எதுகை மோனைகள் பயின்று வருகின்றன; ஒருசில பகுதியைச் செய்யுளின் அடிகளாகவே அமைத்துவிடலாம்போலத் தோன்று கிறது. இவ் உரை நடை செய்யுட்கு உரிய இயல்புகளைக் கையாளுகின்றது. அடிப்பட்ட செய்யுள் வழக்கைப் பின்பற்றி இவ்உரைநடை தோன்றியுள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை. இங்ஙனமே பல மொழிகளிலும் உள்ள பண்டை உரைநடைகள் அமைந்துள்ளன. செய்யுளே முற்பட்டது என்பதை இச்சான்று நன்கு விளக்குகிறது.

பிறிதொரு சான்றும் உரைநடையின் வரலாறு பற்றியதே. காலத்தால் முற்பட்டுச் செல்லச் செல்ல

செய்யுள், உரை நடை என்ற இரண்டற்கும் உரிய வேறு பாடு மங்கிக்கொண்டே வருகிறது; இறுதியில் வேறு பாடே இல்லாது செய்யுள் மாத்திரம் தனித்து நிற்கிறது. இதற்கு ஓர் உதாரணமாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் உரை பெறு கட்டுரையை நாம் கூறலாம்: 'அது கேட்டு, கொங்கிளங் கோசர் தங்களுட்டகத்து நங்கைக்கு, விழவொடு சாந்திசெய்ய, மழை தொழிலென்றும்மாறு தாயிற்று.' இங்கே வேறுபாடு சிறிது சிறிதாக மங்கி வருவதைக் காணலாம்.

உரைநடை வரலாறு: செய்யுள் மயக்கம்

உரை நடையின் வகைகளுள் ஒன்றாகிய 'பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினானும்' என்பதற்கு உதாரணமாக,

கயலெழுதிய இமய நெற்றியின்
அயலெழுதிய புலியும் வில்லும்
நாவலந் தண்பொழில் மன்னரோ(டு)
ஏவல் கேட்ப அரசாண்ட
மாலை வெண்குடைப் பாண்டியன் கோயிலுள்
காலைமுரசியம்புமாகலின்
நெய்ம் முறை நமக் கின்றாகுமென
வையை தன் மகளைக் கூஉய்க்
கடை கயிறு மத்துங்கொண்(டு)
இடைமுது மகள் வந்துதோன்றுமன்

என்ற ஆய்ச்சியர் குரவைப் பகுதியை இளம்பூரணர் காட்டினார். இங்கே வேறுபாடு முற்றும் அழிந்து போயினமை காணலாம். இவ் உதாரணங்கள் இலக்கிய வரலாற்றில் மிகப் பிற்பட்டனவே யாயினும், இவற்றினுட் பொதிந்த உண்மை இலக்கியத்தின் தொடக்க நிலைக்கும் பொருந்துவதே ஆம். ஆகவே இவ்வரலாற்று முறையே நோக்கினும், உரைநடைக்கு முற்பட்டது செய்யுள் என்பது புலனா

பாட்டிடை வைத்த குறிப்பு

கும். மேலே சுட்டிய விஞ்ஞான நூற் சான்றுகள் இந்தத் துணிபை ஐயத்திற்கு இடனின்றித் தெளிவுறுத்துகின்றன. ஆனால் அந் நூல்களிற் பயிற்சி யுடையார்க்கே அவற்றை எளிதில் தெற்றென உணர இயலுமாதலின், அவற்றை இங்கே விவரிக்க முற்படவில்லை.

கவிதை வகை

இங்ஙனமாக, செய்யுளே முற்பட்டுத் தோன்றியது என்பதை ஒருவாறாக உணர்ந்தோம். செய்யுளும் பல வகைத்தாயுள்ளது. அவற்றுள் எவ் வகைச் செய்யுள் காலத்தால் முற்பட்டது என ஆராய்தல் வேண்டும். சில வகைகளை இங்கே தருகிறேன். பாரதியாரின் ஆரியதரிசனத்தில் புத்தபகவானைப் பற்றிய செய்யுள்களைப் பார்ப்போம்:

கனவென்ன கனவே - என்றன்
கண் துயிலாது நனவினில் உற்ற (கன)

குன்றத்தின் மீதே - அந்தக்
குன்றத்தின் மீதே - தனி
நின்றதோர் ஆலநெடுமரம் கண்டேன் (கன)

பொன் மரத்தின் கீழ் - அந்தப்
பொன் மரத்தின் கீழ் - வெறுஞ்
சின்மய மானதோர் தேவன் இருந்தான் (கன)

புத்த பகவன் - எங்கள்
புத்த பகவன் - அவன்
சுத்த மெய்ஞ்ஞானச் சுடர்முகம்
கண்டேன்

காந்தியைப் பார்த்தேன் - அவன்
காந்தியைப் பார்த்தேன் - உப
சாந்தியில் மூழ்கித் ததும்பிக் குளித்

இங்கே பாரதியார் கண்விழித்திருந்தும் நனவிற் கனவு காணுகிறார். அவரது உயரிய பாவனா சக்தி விரைந்து தொழிற்படுகிறது. அதியற்புதமான காட்சிகள் அவரது மனக்கண் முன்னே தோன்றுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று குன்றத்தின் மீதுள்ள ஆலமரத்தின் கீழாகப் புத்தபகவான் அறிவொளி வீசுந் திவ்ய மங்கள மூர்த்தியாய் வீற்றிருக்கும் காட்சி. இதனைத் தம் பாவனா சக்தியினால் உருப்பெறுவித்துத் தம் உணர்வினால் உணர்ந்து விம்மிதம் எய்துகின்றார். இச் செய்யுட் பகுதி பாரதியின் சுய சிருஷ்டியாகும். தம் பொருட்டாகவே, தாம் ஆனந்தம் அடைதற் பொருட்டே, இயற்றியதாகும்; பிறர் யாருக்கும் இக் கற்பனையுலகில் இடமில்லை. ஓர் ஆசிரியன் தன் ஆனந்தத்தின் பொருட்டு தன் கவித்வ முயற்சியால், தானே சிருஷ்டிக்கும் இக் கவிதை ஒரு வகை. இதனைத் தன் பொருட்டுக் கவிதை எனப் பெயரிடலாம்.

தன் பொருட்டுக் கவிதை

இனி, வேறோர் உதாரணம் காண்போம்:

பல்லவி

தாயின் மணிக் கொடி பாரீர்-அதைத்
தாழ்ந்து பணிந்து புகழ்ந்திட வாரீர் (தாயின்)

சரணம்

ஓங்கி வளர்ந்ததோர் கம்பம்-அதன்
உச்சியின் மேல் வந்தே மாதரம் என்றே
பாங்கின் எழுதித் திகழும்-செய்ய
பட்டொளி வீசிப் பரந்தது பாரீர் (தாயின்)

என்ற காட்டி பாட்டிடை வைத்த குறிப்பு

இங்கே பாரதியார் தம் நாட்டு மக்களை நோக்கித் தாம் ... மணிக்கொடியினை அவர்களும் கண்டுகளிகூர்ந்து இன்புறுமாறு அழைக்கின்றார். பிறர் உணர்ந்து இன்புறற் பொருட்டுப் பாடியதாதலின், இதனைப் பிறர் பொருட்டுக் கவிதை என்று பெயரிடலாம்.

ஆம். ஆகஇனி உரைநடைக்கு ஒரு வகையை நோக்குவோம்:

பல்லவி

வந்தே மாதரம் என்போம்-இந்த
மாநிலத் தாயை வணங்குதும் என்போம்
(வந்தே)

சரணம்

ஜாதி மதங்களைப் பாரோம்-உயர்
ஜன்மம் இத்தேசத்தில் எய்தின ராயின்
வேதிய ராயினும் ஒன்றே-அன்றி
வேறு குலத்தின ராயினும் ஒன்றே (வந்தே)

* * * *

உளப்பாட்டுக் கவிதை

இங்கே பாரதியார் தம் நாட்டினர்கள் அனைவரையும் உளப்படுத்தித் தமது பாரத மாதாவை வணங்குவதற்கு அழைக்கின்றார். ஆதலால் இதனை **உளப்பாட்டுக் கவிதை** எனப் பெயரிடலாம்.

மேலே காட்டிய மூன்று கவிதைகளையும் பாடியவர் ஒருவரே எனினும், முதற் கவிதைக்கும் ஏனை இரண்டு கவிதைகளுக்கும் ஒரு வேறுபாடு காணலாம். தனிப் பட்ட நிலையிற் பாடியது முதலாவது: மற்றை இரண்டும் சமுதாய நிலையிற் பாடியவை. பிற்கூறிய நிலையிலே தோன்றியவையும் இரு கூறு படும். சமுதாயத்தாரினின்றும் தனியே பிரிந்து நின்று முதலிற் பாடி, பின் அவரும் தாமும் கூடிப்பாடுமாறு இயற்றியது ஒரு கூறு; பிறிதொரு கூறு சமுதாயத் தாரினின்றும் தன்னைப் பிரித்துக் கொள்ளாது அனைவரும் சேர்ந்து பாடுதற்கு என இயற்றியது.

சமுதாய நிலையிற் பாடிய கவிதை

- கவிதை
  - தனி நிலை
  - சமுதாய நிலை
    - உளப் படுத்தியது
    - உளப் படுத்தாதது

இவ்வகைகளுள் எது காலத்தால் முதன்முதல் தோன்றியதாதல் வேண்டும்? இதனை நிச்சயித்தற்கு எவ்வகைப் பாட்டுக்கும் இன்றியமையாததாய் அமைந்துள்ள ஓர் உறுப்பு நமக்குப் பயன்படுகிறது.

ஒத்திசை கண்டார் மேனாட்டார்

செய்யுள் எத்தனை எளிதாயிருப்பினும், எத்தனையாக ஆரம்ப நிலையிலிருப்பினும் (primitive), அதன்கண்ணும் இவ்வுறுப்பு அமைந்திருத்தல் ஒருதலை. இவ்வுறுப்பு யாது எனில் 'rhythm' என்று ஆங்கில அறிஞர் கூறுகின்ற ஒத்திசையேயாகும். நமது செய்யுள் இலக்கணத்திற் காணப்படுகிற அசை, சீர், தளை, அடி என்பன இவ் ஒத்திசை ஆகமாட்டா. 'பா' என்பதனைப் பேராசிரியர் 'சேட் புலத் திருந்த காலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இன்ன செய்யுளென்று உணர்தற்கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை' என விரித்துள்ளார் (செய், 1, உரை). இவர் கருதுவதும் ஒத்திசையாக மாட்டாது. செய்யுளின் புற-உறுப்பில் ஒன்று எனவே இது கொள்ளத் தக்கது. அடி, சீர், அசை என்பவற்றிற்கு ஆதாரமாய் இவற்றோடு ஒத்திசைப்பதாய் உள்ள அக-உறுப்பும் அதன் எதிரொலியாய்ப் புறத்து வெளிப்படும் ஓசை நியதியுமே ஒத்திசையாவது. செய்யுள்-இலக்கண ஆசிரியர்கள் இதனைக் கூறாதது வியப்பன்று. செய்யுளின் 'அகப்-புற-உறுப்பு' என்று கூறத்தகும் இவ் ஒத்திசைக்கு உரிய பெயர் போலும் வடமொழி, திராவிட மொழிகளில் காணப்பெறவில்லை. செய்யுள் ஆராய்ச்சியிற் சிறந்த மேனாட்டு ஆசிரி

யர்களே இவ் அகப்-புற-உறுப்பின் உண்மையை முதலில் தெளிவுற வகுத்துக் கண்டவர்கள்.

ஒத்திசையின் இயல்பினை ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளுதல் நலமாகும். புறப் பார்வையில், தாளம், லயம் என்பவற்றோடு இது நெருங்கிய தொடர்பு உடையது. அளவு பட்டுச் செல்லும் கால நிகழ்வே ஒத்திசையின் மூலமாக உள்ளது. இதனை இசைப் பாட்டுககளிலும், நடனத்திலும், தாள லயங்களாற் குறிப்பிடுகிறோம்.

ஒத்திசையின் இயல்பு

செய்யுளில், குறித்த காலத்தில், குறிப்பிட்ட நியதியில், அடுத்தடுத்து நிகழும் ஒலியழுத்தத்தால் இதனை உணருகிறோம். இவ் வகை அழுத்தம் உளதாவதற்குக் காரணம் குறில், நெடில் முதலிய உயிரெழுத்துக்கள் குறித்த ஒரு கிரமத்திலே தொடர்பு உற்று நிரவி வருவதேயாகும். கடிகாரத்தில்' ஸெக்கன்ட்' அடிப்பதைக் கவனித்திருப்போம். இந்த அடிப்புக்களில் உண்மையில் வேறுபாடில்லை யென்றாலும், அவை தொடர்ந்து நிகழும் போது ஒன்றுவிட்டு ஒன்று அழுத்தமாக ஒலிப்பது போல நமக்குத் தோன்றும். இதுபோலவே செய்யுளில் ஒலியழுத்தங்கள், இடையிட்டு இடையிட்டு, ஒழுங்காகத் தோன்றிக்கொண்டே யிருக்கும். இங்ஙனம் முறைப்பட வரும் ஒலியழுத்தத்தைத் தான் 'ஒத்திசை' என்று இங்கே கூறியது.

இவ் ஒத்திசை செய்யுளிலே அதன் ஓசையால் வெளியாவது என்பதை எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம். இவ்வாறேயன்றி, தலை, கை, கால் என்ற உடல்-உறுப்புக்களின் தொழிற்பாட்டினாலும் இது வெளியாவது உண்டு. சங்கீத சாஸ்திரத்தில் ஞானம் இல்லாதார் நம்மிற் பலர் இருக்கின்றார்கள். என்றாலும், சங்கீதக்கச்சேரிக்கு நாம் போகிறோம். அங்கே இனிய சங்கீதத்தைக் கேட்டு

ஒத்திசையில் பரவசநிலை

அனுபவிக்கும் போது, நம்மையறியாமலே நமது தலை ஆடத் தொடங்குகிறது. நமது கைகளும் பாதங்களும் தாளம் போடத் தொடங்குகின்றன. இதற்குக் காரணம் ஒத்திசை தான். ஒத்திசையின் துடிப்புத்தான் நம் கை,

கால் முதலிய உறுப்புகளில் பரவி, நம்மைப் பரவசமாக்கித் தாளமிடச் செய்கிறது. அரங்கிலே நர்த்தகியானவள், நடனத்தின் இடையிடையே தாளத்தின் அமைதியில் நிற்கும் பொழுது, தன் தலையை நீட்டி நீட்டி இழுப்பதைப் பலரும் பார்த்திருக்கலாம். இது தன் கழுத்தின் அழகையும், தலையின் அழகையும் மக்கள் கண்டு மயங்குதற் பொருட்டன்று; வேண்டாத விகாரம் என்றே பலரும் கருதலாம். ஆனால் உண்மையில் நர்த்தகி வேண்டுமென்று மனமாரச் செய்வதன்று இது. நடனம் புரியும் பொழுதும் இடைப் பொழுதிலும் அவள் சரீரம் முழுவதும் லயமயமாய்த் துடிக்கின்றது; அவளால் தன்னை அடக்கிக் கொள்ள முடிவதில்லை. ஒத்திசையின் பாரவசிய குணத்தால் முற்றும் தன்னையிழந்து செய்யும் தலையாட்டமே இதுவாகும்.

ஒத்திசையும் உணர்ச்சியும்

ஒலி-அழுத்தத்தாலும், உறுப்புக்களின் தொழிற்பாடுகளாலும் புலப்படுகிற இந்த ஒத்திசைக்கும் நமது உணர்ச்சிக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. அளவுபட்டு அளவுபட்டு நிகழும் உணர்ச்சியின் தொடர் கதியே இந்த ஒத்திசைக்கு உரிய ஆதாரமென்று சொல்லலாம். இந்த உணர்ச்சிகள் தாமும் இன்பம் பற்றியனவும் துன்பம் பற்றியனவும் என இரண்டு வகைப்படும். இன்ப உணர்ச்சிகள் நீடித்து நிற்கவும், துன்ப உணர்ச்சிகள் குறுகி ஒழியவும், இவ் உணர்ச்சிகளோடு தொடர்புற்று எழுகின்ற குரலும் தொழிலும் உதவுகின்றன. ஆகவே மனம், மொழி, மெய் என்ற முக்கரணங்களும் ஒத்திசையிலே தொழிற்படுகின்றன.

மேற் கூறியதனால் ஒத்திசையின் இயல்பை ஒருவாறு உணரலாம். இவ் ஒத்திசைகள் எவ்விதமான சந்தர்ப்பங்களில் தோன்றுகின்றன என்பதை இனி அறிதல் வேண்டும். இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் முயற்சியிலும் வீரச் செயலிலும் இவ் ஒத்திசை உண்டாகக் காண்கிறோம். தற்காலத்திற்போலவே பண்டைப் பழங்காலத்திலும்—மக்களது அநாகரிக தசையிலும்—

ஒத்திசையின் தோற்றம்

இங்கே குறித்தனபோன்ற சந்தர்ப்பங்களிலே ஒத்திசை நிகழ்ந்தன என்று சமுதாய நூலார் கூறுகின்றனர். ஓர் உதாரணத்தால் இதை விளக்கலாம். ஏதேனும் ஒரு முயற்சியில் அல்லது வேலையில்முனைந்து தொழில்செய்யும் ஒருவன், அவ்வேலையின் கஷ்டம் புலப்படாதபடி, தான் அறிந்தபடி பாடிக்கொண்டே வேலை செய்கிறான். இப்பாடல் ஒத்திசையோடு அமைந்திருப்பதனாலே, இவன் மனம் இவ் ஒத்திசையில் ஈடுபட்டு, வேலையிலே ஊன்றி நிற்பதில்லை. வேலையும் ஒத்திசையின் வழிப்படுகிறது; வேலையின் பாரம் இவனுக்குத் தோன்றுவதில்லை. நாம் கவனிக்க வேண்டுவது பிறிதொன்றும் உளது. இங்ஙனம் தன்னை மறந்திருக்கும் நிலையிலே, சுற்றுப்புறத்துள்ள ஒத்திசை ஒலிகள், ஒத்திசைச் செயல்கள் இவனை எளிதில் தம் வசமாக்கிவிடுகின்றன. இவனும் பிறகூறிய ஒத்திசையின் கண்ணே வசப்படுகிறான்.

சுற்றுப்புறத்து ஒத்திசையே சமுதாயப் பாடல்

சுற்றுப்புறத்துள்ள ஒத்திசையின் வரலாறு யாது? மக்கள் வாழ்வின் ஆரம்பகாலத்திலே மகிழ்ச்சிக் கூத்து, பொது வேலை என்ற இரண்டின் அடியாகச் சமுதாயங்கள் (social condition) அமையத் தொடங்கின. இவ் உண்மையை மக்கள் வரலாறுபற்றி ஆராய்ந்த ஆசிரியர்கள் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். இவ் ஆரம்ப காலத்தே பலரும் ஒன்றுசேர்ந்து கூட்டமாக ஆடியும் பாடியும் வந்தனர். இவற்றைச் சமுதாய ஆடல், சமுதாயப் பாடல் என முறையே பெயரிடலாம். சமுதாயப் பாடலினின்றுதான் கவிதை தோன்றலாயிற்று. பலரும் ஒருங்கு கூடி ஆடிப் பாடுதல் செய்தலினாலே, ஒத்திசை இங்கே மிகமிக அவசியமாயிற்று. சமுதாய ஆடல், தொழில் முதலியவற்றினின்றே ஒத்திசை என்பது பிறந்தது. இதனால் ஆதிமக்களின் சரீர இயக்கத்தில் ஓர் இலாகவம் உண்டாயிற்று; அவர்களது சரீரபலத்தை விரயம்செய்வதில் ஒரு சிக்கனம் ஏற்பட்டது; ஒரே இனம் என்ற உணர்ச்சி பெருகிவளர்ந்தது;

மீண்டும் மீண்டும் முறையாகத் தோன்றும் ஒலியாலும் செயலாலும் இன்பம் பிறந்தது. இவை சமுதாய உள ஒற்றுமையை விளைத்தன. உள ஒற்றுமையின் அறி குறியே சமுதாயத்தில் நிகழ்ந்த ஒத்திசை.

சில அநாகரிக ஜாதிகளை நோக்கினால், சமுதாய ஒத்திசையின் உண்மை நன்கு புலப்படும். இவர்களிடையே ஆடலின்றிப் பாடல் இல்லை, இங்ஙனமே பாடலின்றி ஆடல் இல்லை; ஒரு பெயரே இரண்டனையும் குறிக்கின்றது. எனவே, ஆதிக்காலத்தில் ஆடல், பாடல், கவிதை என்பன பிரிக்க இயலாத ஒரே தொழிலின் அம்சங்களாக இருந்தன. வட்டமாகச் சுற்றி நிற்றல், கைகோத்துத் தழுவி நிற்றல், பாதமும் குரலும் ஒத்திசைக்கு இணங்கத் தொழிற் படுதல்: இங்ஙனம், சமுதாய அடிப்படையும், கலையின் சமுதாயத் தோற்றமும் உளவாயின. இவற்றினின்றும் முற் கூறிய முறையிலே கவிதைகளும் தோன்றின. ஆனால், இக்கவிதைகள், கூடி நிற்கும் மக்களின் தொகுதி முழுவதிற்கும் அப்போதைய ஆவலாயுள்ள ஒரு விஷயம் பற்றியே அமைந்தன. செய்யுள் மரபுகள், கதைகள், புராதன வரலாறுகள், காதற் செய்திகள், நட்சத்திரங்கள், சூரியோதயம் முதலிய தோற்றங்கள் சமுதாயக் கவிதைகளில் இடம் பெறவில்லை. ஒத்திசையே இக்கவிதைகளுக்கு உயிராக இருந்தது.

ஒத்திசையே ஆதிக் கவிதைக்கு உயிர்

ஆகவே சமுதாயத்தின் உள ஒற்றுமையைக் குறித்தற் பொருட்டுச் சமுதாயச் செயலாக மாறிய ஓர் இயற்கை-உணர்ச்சியே ஒத்திசையாய் முடிகின்றது. இயற்கை-உலகில் காணும் ஒத்திசை, நமது சுவாசம், நாடித் துடிப்பு, அலையின் ஏற்றம்-இறக்கம், நட்சத்திரம் முதலியவற்றின் கதி, கண்ணறை (cell) உட்கண்ணறை முதலியவற்றின் துடிப்பு: இவைகளோடு ஒத்திசை எவ்வகைத் தொடர்பு உடையது? இக்கேள்வியை இங்கே ஆராயவேண்டிய அவசியமில்லை. ஒத்திசை சமுதாயத்தினின்றும் தோன்றியது. ஒத்திசை

சமுதாயக் கவிதை

யையே உயிராகவுடைய ஆதிக்காலத்தே கவிதையும் சமுதாயத்தில் தோன்றியதே. ஆகவே, தொடக்கததில் கவிதை சமுதாயக் கவிதையாகவே இருந்தது. குரவைப் பாட்டு, வள்ளைப் பாட்டு முதலியன மிகமிகப் பிற்பட்ட காலத்தனவாயினும், சமுதாயக் கவிதையின் பரம்பரையிலே தோன்றியனவாகும்.

சமுதாயக் கவிதை காணும் இடம்

இச் சமுதாயக் கவிதை எங்கேனும் காணப்படுகிறதா? இக் கேள்விக்கு மனித வர்க்க நூலாரும் சமுதாய நூலாரும் விடையளிக்கின்றனர். ஆங்கிலத்தில் 'primitive', 'primeval' என்று இரண்டு வார்த்தைகள் உள்ளன. இவற்றை 'ஆதியியல்புள்ள', 'ஆதிக்காலத்து' என முறையே மொழி பெயர்க்கலாம். முந்திய சொல் தன்மை, நிலைமை முதலியவற்றைக் குறிப்பது; பிந்திய சொல் காலத்தை மட்டும் குறிப்பது. இரண்டின் கருத்துக்களும் ஒன்றோடொன்று தொடர்பில்லாதனவாய் இருத்தலும் கூடும். எவ்வாறெனில் ஆதியியல்புள்ளன எல்லாம் ஆதிக்காலத்தனவாய் இருக்கவேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. தற்காலத்து வாழும் ஜாதியார் சிலர் ஆதியியல்புள்ளவராய் இருத்தல் இயலும். இவர்கள் நாகரிகம் என்னும் பேராற்றின் கதியிலே ஒன்றிச் செல்லாது பிற்பட்டுத் தங்கிவிட்ட மனித சமூகத்தினர். இங்ஙனமுள்ளவர்கள் தற்காலத்துப் பல பிரதேசங்களிலும் காணப்படுகிறார்கள். நம் நாட்டிலும் துடவர்கள் (Todas) முதலானவர்கள் இப்பகுதிப்பட்டவர்கள். இவர்களிடையிலே சமுதாயக் கவிதைகள் உள்ளன.

4

தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மை—I

பல தேசங்களிலும் முதன் முதல் தோன்றிய இலக்கியம் சமுதாயக் கவிதையா யிருந்தது. இதனை நாகரிக ஏணியில் ஏறி மேற்செல்லாது தாழ்ந்த படியிலிருக்கும் மக்கட் பிரிவினரிடையே காணும் கவிதையின் தன்மையினல் நாம் அறிகிறோம். நாகரிகம்சிறந்து விளங்கிய பினபும், சமுதாயக் கவிதையின் மரபிலே தோன்றிய கவிதைகள் உள்ளன. தோழியர்கள் கூடி நெல் குற்றுதல், பூக்கொய்தல் முதலிய விளையாட்டுக்களில் ஒன்று சேர்ந்து களித்தும், வினை விடுத்தும், பாடுகிற பாட்டுக்கள் இந்த இனத்தைச் சேர்ந்தனவே. இவற்றிற்கு உதாரணங்கள் கலித்தொகை, சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களிலே காணப்படுகின்றன.

சமுதாயக் கவிதை மரபு

பாடுகம் வா வாழி தோழி வயக்களிற்றுக்
கோடுலக்கை யாகநற் சேம்பின் இலைசுளகா
ஆடுகமழ நெல்லை அறை உரலுட்பெய்திருவாம்
பாடுகம் வா வாழி தோழி நற்றோழி பாடுற்று

* * * *

இலங்கும் அருவித்து இலங்கும் அருவித்தே
வானின் இலங்கும் அருவித்தே தானுற்ற
சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை

* * * *

இளமழை ஆடும் இளமழை ஆடும்
இளமழை வைகலும் ஆடும் என் முன்கை
வளைநெகிழ வாராதோன் குன்று

*　　*　　*　　*

மணிபோலத் தோன்றும் மணிபோலத்தோன்றும்
மண்ணா மணிபோலத் தோன்றும் என் மேனியைத்
துன்னான் துறந்தான் மலை　　　(கலித். 41)

இக்கலிப்பாட்டு நாகரிக முதிர்வில் தோன்றியதென்பது செஞ்சொற்களால் இழைத்து ஒப்பனை செய்த அதன் செயற்கை அழகே நமக்குப் புலப்படுத்துகிறது.

ஆதி இலக்கியத்தின் தன்மையை இதுபோன்ற செய்யுட்கள் பெற்றுள்ளமையால், இவைகளே தமிழின் ஆதி இலக்கியங்கள் எனக் கொண்டு, இவற்றின் காலத்துத்தான் தமிழ் இலக்கியம் முதன் முதல் தோன்றியது எனக்கொள்ளுதல் கூடாது. தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மை வேறு சான்றுகளால் துணியப்படுதல் வேண்டும்.

முதலாவது கர்ணபரம்பரை வரலாறுகளை நோக்குவோம். இவைகள் இறையனார் அகப்பொருள் உரையிலே (பவா. பதிப்பு பக்கம். 5-7) விரிவாகக்கூறப்பட்டுள்ளன.

கர்ண பரம்பரைச் செய்திகள்

தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என மூன்று சங்கங்கள் பாண்டியர்களால் நிறுவப்பட்டன. இவற்றுள்[1] தலைச்சங்கத்தில் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுள், குன்றமெறிந்த முருகவேள், நிதியின் கிழவன் (குபேரன்) என்ற தெய்வங்களும் தமிழ் ஆராய்ந்தன! இத்தெய்வங்களுள்பட 4,449 பேர்கள் இச்சங்கத்தில் இருந்தனராம்!

---

1. சுமார் 50 ஆண்டுகட்கு முன்னர் ‘செங்கோன்தரைச் செலவு’ என்ற சிறு நூலொன்று உரையுடன் மதுரையில் அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தது. இது ‘தாப புலிப்பா’ என்ற யாப்பினால் (?) இயன்றதாம்! தலைச்சங்கத்துத் தோன்றிய நூலாம்! இக்கட்டுக்கதையின் பொய்மை எளிதில் அறியத்தக்கதே.

இச்சங்கம் இருந்த காலம் 4,440 ஆண்டுகளாம்! இருந்த இடமாகிய மதுரை கடல்வாய்ப்பட்டு அழிந்துவிட்டதாம்! இடைச் சங்கத்தில் தெய்வங்களைக் காணவில்லை; அவர்களுக்குப் பதிலாக அகத்தியனார் என்ற ரிஷி இருந்தனர். இங்ஙனம் மகத்துவத்தில் சிறிதளவு குறைவுபட்டதுபோலவே, இச்சங்கத்திலிருந்தவர்களது எண்ணும் குறைந்துவிட்டது. 3,700 பேர்கள்தாம் இதில் தமிழ் ஆராய்ந்தனர். சங்கம் இருந்த காலமும் 3,700 ஆண்டுகள்தாம். இச்சங்கம் இருந்த கபாடபுரமும் கடல் கொள்ளப்பட்டு அழிவு எய்தியது. கடைச்சங்கத்தில் தெய்வங்களும் இல்லை, ரிஷிகளும் இல்லை. எனவே, இக்கடைச் சங்கம்தான் முற்றும் மக்களால் இயன்றது. இதற்கு ஏற்ப, பிற சிறப்புக்களும் சிறிது சிறிது குறைவுபட்டுள்ளன. இதில் 449 புலவர்கள் பாடினார்கள்; இச்சங்கம் தமிழ் ஆராய்ந்த காலம் 1850 ஆண்டுகள். இந்த முச்சங்கங்களுள் தலைச்சங்க வரலாற்றினை மட்டும் அடியார்க்கு நல்லார் 'வேனிற்காதை' (1-2) உரையில் கொடுத்துள்ளார்.

இவ்வரலாறுகளை வாசித்து நோக்கிய அளவில், தலை இடைச்சங்கங்கள் முழுக் கற்பனை என்பது புலனாகும். எனவே, இவற்றை ஆராய்ந்து உண்மை காண முயல்வது பயனற்ற செய்கை. தமிழின் தொன்மையையும் அதன் தெய்வத் தன்மையையும் வற்புறுத்துதற்கு எழுதிவைத்த கற்பிதக் கதை என்றே இவை கொள்ளத்தக்கன. கடைச்சங்கத்தைப்பற்றிய வரலாறு அங்ஙனமன்று. இதிற் கூறிய புலவர்களில் பெரும்பாலரது செய்யுட்கள் இப்போதும் உள்ளன. இதில் ஆராய்ந்தனவாகக்கூறும் நூல்களிற் பெரும்பாலனவும் இப்போதும் அகப்படுகின்றன. ஆனால் இவ்வரலாற்றினும் கற்பனைக் கலப்புள்ளது என்று கருத இடமுண்டு. ஐங்குறுநூறு தொகுப்பித்தவன் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை. இவனும் இவனது சமகாலத்தவனான தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனும் பகைவர் என்பது மூன்று புறப்பாட்டுக்களாலும் (17, 20, 22) அவற்றின் பிற்குறிப்புக்களாலும் விளங்குகிறது. இந்நிலையில் ஐங்குறுநூறு மதுரைமாநகரிற் கூடியதாகக்

கூறும் கடைச்சங்கத்தில் ஆராயப்பட்டிராது என்பது திண்ணம். இவ்வாறே சேர அரசர்களைப்பற்றியே முழுதும் அமைந்த பதிற்றுப்பத்தும் மதுரையில் ஆராயப்பட்டது என்பது பொருந்துவதன்றாம். மேலும், எட்டுத் தொகையைச் சார்ந்த நூல்களுள், தொகுப்பு வரலாறுகள் கிடைப்பனவற்றுள் ஒன்றிலேனும் மதுரையில் கடைச்சங்கம் கூடித் தமிழ் ஆராய்ந்ததாகக் காணப்படாமை ஊன்றிக் கவனிக்கத்தக்கது.

கடைச் சங்கச் செய்திகளிற் சில உண்மையே

தொகை நூற் புலவர்களுள்ளும் ஒருவரேனும் சங்கம் ஒன்று இருந்ததாகப்போலும் கூறினாரல்லர். புறநானூற்று முகவுரையில் 'இந்நூற்செய்யுட்களாற் பாடப்பட்டவர்கள் ஒரு காலத்தாரல்லர்...... ஓரிடத்தாருமல்லர், பாடியவர்களும் இவ்வாறே' என டாக்டர் சாமிநாதையரவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். இது மிகவும் உண்மை என்பது தொகைநூற் பயிற்சியுடையார் யாவரும் அறிவர். ஆனால், இச்சங்க வரலாற்றில் சில உண்மைகள் உள்ளன. இதன்கண் 'நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினார் என்ப' என்று காணப்படுகிறது. இந்த எண், தொகை நூற் புலவர்களின் எண்ணோடு பெரும்பாலும் ஒத்துள்ளது. கங்குல் வெள்ளத்தார், கல்பொரு சிறுநுரையார் முதலிய தொடராற் பெற்ற சுமார் 25 பெயர்களை நீக்குதல் வேண்டும். ஆசிரியர் பெயர் காணாத செய்யுட்களில், சிலவற்றை இயற்றியவர் பெயர்கள் முற்காலத்து விளங்கி யிருக்கலாம்; இதனால் ஒரு சில பெயர்களைக் கூட்டுதல் வேண்டும். இங்ஙனம் கணக்கிட்டு நோக்கினால், இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் கூறும் எண் ஒத்து வருதல் காணலாம். ஆனால் இப் புலவர்கள் வாழ்ந்த காலம் 1850 ஆண்டுகள் என்பது முதலியன கற்பிதங்கள் என்றே கொள்ளத் தக்கன. இவர்களது காலம் சுமார் ஒரு நூற்றாண்டின் எல்லையேயாம் என்பது எளிதில் காட்டுதல் கூடும். இப் புலவர்களின் எண்ணையன்றி, வேறு சில உண்மைகளையும் அடிப்படையாகக்கொண்டு இவ்வரலாறு புனையப்பட்டுள்ளது. பாண்டியர்கள் தங்கள் தமிழ் மொழியின்மீது ஆராத பேரன்பு கொண்டிருந்தனர். இது

பற்றியே 'தமிழ்நர் பெருமான்' (முத்தொள்ளாயிரம்) 'தமிழ் நாடன்' (திவாகரம்) முதலிய சிறப்புப் பெயர்கள் இவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. இவர்கள் தலைநகராகிய மதுரையும் தமிழ் நிலைத்திருக்கும் இடமாகக் கருதப் பட்டது.

மண்மாறு கொண்ட மாலை வெண்குடைக்
கண்ணார் கண்ணிக் கடுந்தேர்ச் செழியன்
தமிழ் நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின்
மகிழ்நனை மறுகின் மதுரை

என்பது சிறுபாணாற்றுப்படை (64-67).

வரைய சாந்தமும் திரைய முத்தமும்
இமிழ் குரல் முரச மூன்றுடன் ஆளும்
தமிழ் கெழு கூடல் தண்கோல் வேந்தே

என்பது புறநானூறு (58). பௌத்த சங்கமும் ஜைன சங்கமும் அங்கங்கே தோன்றித் தத்தம் சமய நூல்களை ஆராய்ந்து வருவது பெருவழக்கமாயிருந்தது. இச்சங்க உணர்ச்சியும் முற் கூறிய உண்மைகளோடு கூடித் தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்று மதுரையில் நிறுவப்பட்டிருந்தது என்ற பரம்பரை வரலாற்றுக்குக் காரணமாய் முடிந்தது. எட்டுத்தொகை நூல்களும் தொகுக்கப்பட்ட காலத்திற்குப்பின், அதாவது சுமார் 5-ம் நூற்றாண்டிற்குப்பின், இவ்வரலாறு தோன்றியிருக்க வேண்டும். இது நாளடைவில் பெருகி வளர்ந்தது. கி. பி. 10-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சின்னமனூர்ச் சாசனத்தில்,

சங்க வரலாறு விளைந்த வகை

பொருவருஞ்சீர் அகத்தியனைப் புரோஹிதனாகப் பெற்றது

* * * *

செம்மணிப்பூணைடுதோன்றித் தென்றமிழின்
கரைகண்டும்

* * * *

வளமதுரை நகர்கண்டும் மற்றதற்கு மதிள்
வகுத்தும்
உளமிக்க மதியதனல் ஒண்டமிழும் வடமொழி
யும்
பழுதறத்தா ஞராய்ந்து பண்டிதரின் மேந்
தோன்றியும்

* * * *

தலையாலங் கானத்திற் றன்னெக்கு மிரு வேந்
தரைக்
கொலைவாளிற் றலைதுமித்துக் குறைத்தலையின்
கூத்தொழித்தும்
மஹாபாரதந் தமிழ்ப் படுத்தும் மதுராபுரிச்
சங்கம் வைத்தும்

(S. I. I. III பக். 454)

என்று காணப்படுகிறது.

பாண்டியர்களது வமிச வரலாறு கூறும் இவ்விடத்தே, தலையிடைச் சங்கங்களை அவர்கள் நிறுவிய கதையாவது, கடல்கொண்ட தென்மதுரையாவது, கபாடபுரமாவது குறிக்கப்படவில்லை. இது நன்கு மனங்கொள்ளுதற் குரியது. ஒருவேளை, பாண்டியன் ஒருவனல் நிறுவப் பட்ட ஓர் அவைக்களத்தின் ஞாபகத்தை அடிப்படை யாகக் கொண்டு முச்சங்க வரலாறுகள் அனைத்தும் தோன்றியிருத்தலும் கூடும். 'நிலந்தரு திருவிற் பாண் டியனவையத்து'த் தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்ட தாக அதன் பாயிரம் கூறும்; இதுவே அடிப்படையாகவும் அமைந்திருக்கலாம். எங்ஙனமாயினும், இச்சங்க வரலாறு கள் தமிழ்இலக்கியம் மிக்க தொன்மை வாய்ந்தது என நம் முன்னோர் கருதிவந்தனர் என்பதற்குத் தக்க சான்று களாம்.

இறையனார் அகப்பொருள் உரை இப்போதுள்ள வடிவில் கி. பி. 10-ம் நூற்றாண்டினதாகல் வேண்டுமெனக் கூறுகின்றனர். பழமொழி முதலிய நூற் செய்யுட்களை உரை நடையில் (பவா. பக். 60) அமைத்து எடுத்தாளுதலினால் இந்தக்கால வரையறை பொருந்துவதேயாம். தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மையை வலியுறுத்துதற்கு அகப்பொருள் உரை வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட சான்றுகள் உளவோ என நோக்குவோம்.

இறையனார் களவியலுரை சிறந்த சான்றாகாது

புறநானூற்றின் 2-ம் பாட்டு முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்ற ஒரு புலவரால் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன் என்ற ஒரு சேர அரசன் மீது பாடப்பெற்றது. இச்சேரன் மகாபாரதப் போர் நிகழ்ந்து துரியோதனுதியர் பட்டபொழுது பெருஞ்சோறளித்தான் என இப்பாட்டுக் கூறுகிறது.

அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
ஈரைம்பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ் சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்
தோய்

என்ற அடிகளால் இது விளங்கும். இதுபற்றி மாமூலனார் (அகம் 233) சில வரலாறுகளைப் புதியனவாகச் சேர்த்துள்ளார் எனத் தோன்றுகிறது. அவர் கூறுவது வருமாறு:

'மறப்படைக் குதிரை மாறா மைந்தின்
துறக்கம் எய்திய தொய்யா நல்லிசை
முதியர்ப் பேணிய உதியஞ் சேரல்
பெருஞ்சோறு கொடுத்த ஞான்றை இரும்பல்
கூளிச் சுற்றம் குழீஇ யிருந் தாங்குக்
குறியவும் நெடியவுங் குன்று தலைமணந்த
சுரன்'

இங்கே முதியர் என்றது பாரதப் போரில் இருதிறத் தாரையும் குறிக்கலாம். இவர்களுக்கு உதியன் பெருஞ் சோறு கொடுத்தபொழுது சிறியவும் பெரியவுமாகிய பேயினங்களும் (உண்ணுதற்கு?) அங்கங்கே கூட்டமிட்டிருந்தன வாம். காட்டு வழியிலே அங்கங்கே சிறிய வும் பெரியவுமாய்க் கிடந்த குன்றுகள் இப்பேய்களைப் போன்றிருந்தனவாம்.

முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்

சிலப்பதிகாரத்திலும் (29, ஊசல்வரி) பெருஞ் சோறளித்த வரலாறு வந்துள்ளது.

> ஓரைவர் ஈரைம் பதின்மர் உடன்றெழுந்த
> போரிற் பெருஞ்சோறு போற்றாது தான ளித்த
> சேரன் பொறையன் மலையன் திறம்பாடிக்
> கார்செய் குழலாட ஆடாமோ ஊசல்
> கடம்பெறிந்த வாபாடி ஆடாமோ ஊசல்

என வந்துள்ளது. பாரதப் போரில் படைகளுக்கு உணவளித்த சேரனை விளித்துப் புறநானூற்றுச் செய் யுள் பாடப்பட்டிருத்தலினால், அச்செய்யுளை இயற்றிய புலவரும் அதற்குக் காரணமாகிய சேரனும் பாரத காலத்தவர் எனக் கொள்வர். இதற்கேற்ப, முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் தலைச் சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவராகவும் இறையனார் களவியல் உரையில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். எனவே புறநானூற்றில் வந்துள்ள இவரது செய்யுள் மகாபாரத காலத்ததாகும்; தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மை இதனால் நன்கு தெளியப்படும் என்பர்.

உதியன்சேரலது காலத்தை ஒருவாறாக அறுதியிடக் கூடும். இவன் பதிற்றுப்பத்தில் 5-வது பத்திற்கு உரிய வனான செங்குட்டுவனுக்குப் பாட்டனாதல் வேண்டும். செங்குட்டுவனும் இலங்கை அரசனான முதலாம் கஜபாகு வும் ஒரே காலத்தினர். எனவே செங்குட்டுவன் காலம் கி. பி. 170-225 என்று கொள்ளலாம். உதியன் சேரலின் காலம் சுமார் கி. பி. 100 என்று கொள்ளுதல் வேண்டும். இக்காலத்திற்கும் பாரத யுத்தம் நிகழ்ந்ததாகக் கணிக்

கப்படுங் காலத்திற்கும் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் இடைப்பட்டன ஆதல் வேண்டும். ஆதலால் பாரதப் படைகளுக்கு இவன் சோறளித்திருத்தல் இயலாது. மேலும், தென்னாட்டிலிருந்த அரசனொருவன் பாரத யுத்தம் நிகழ்ந்த குருக்ஷேத்திரத்திற்கு உணவுப் பொருள்களை யெல்லாம் எடுத்துச் சென்று அங்கே போரக் கூடியிருந்த படைகளுக்கெல்லாம் உணவளித்தான் எனல் சரித்திர முறையில் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய தன்று. அன்றியும், சேரர்கள் இவ்வாறு உணவளித்தார்கள் என்ற செய்தி வியாச மகாபாரதத்தில் கூறப்படவில்லை. அங்குச் சேரர்களைக் குறித்துக் காணப்படுவதெல்லாம், கர்ணனது திக்கு விஜயத்தில் இவனால் தோல்வியுற்றுத் துரியோதனனுக்குத் திறைசெலுத்தினார்கள் என்பதும், பின்பு யுதிஷ்டிரரது படையோடு சேர்ந்து பொருது உதவினார்கள் என்பதுமேயாம்.

மரபுபற்றிக் கூறியது சமகால நிகழ்ச்சியல்ல

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, சேரனது இவ்வள்ளன்மை, பாரத யுத்தம் வியாச பாரதத்திற் கூறியுள்ளபடியும் பல வேறிடங்களில் பலவாறாக வழங்கும் கதைக் கூறுகளின் படியும் ஒவ்வோர் அம்சத்திலும் உண்மைச் சரித்திர நிகழ்ச்சியேயாம் என்ற அடிப்படையின் மேல் அமைந்துள்ளது. யாண்டும் உண்மையாக முடியாத இக் கொள்கை நமது சமயத்தோடும் நம்பிக்கையோடும் பின்னிக்கிடக்கின்றது. காலஞ் செல்லச் செல்ல வளர்ந்து இடந்தோறும் கதைக்கூறுகள் புதிய புதியவாகப் புகுந்து பெருகி நமது கவித்வ உணர்ச்சிக்கும் சமய உணர்ச்சிக்கும் லட்சிய உணர்ச்சிக்கும் ஆதாரமாயுள்ளது மகாபாரதம் என்னும் இப் பேர் இதிகாசம். இந்த அளவில் நாம் திருப்தியடைய வேண்டும்; இதனினும் அதிகமாகச் சரித்திர நூல் ஒன்றுங் கூறத் துணியமாட்டாது. இக்காரணங்களால் சேரன் பாரத யுத்தத்திற் சோறளித்தது உண்மை நிகழ்ச்சியெனக் கொள்ளத்தக்க தன்று. முடிநாகராயர் தம் காலத்து நிகழ்ந்த சரித்திர நிகழ்ச்சிபோன்று இங்ஙனம் கூறுவான் ஏன் என்ற கேள்வி எழலாம். வீரத்தாலும் கொடை முதலிய பிற தகுதிகளாலும் பெயர் சிறந்து விளங்கிய தேசீய வீரர்க

ளோடு தொடர்புடையராக அரசர்களைக் கூறுதல் உலகம் முழுதும் வழங்கிய ஒரு மரபாகும். [1] ஐரோப்பிய அரசர்கள் துரோஜன் யுத்தத்தில் போர் புரிந்தவராகக் கருதும் வீரர்களோடு தொடர்புடையராகத் தம்மைக் கூறிக்கொண்டனர். இதுபோன்ற ஒரு மரபினை மனத்துள் கொண்டே முடிநாகராயர் தமது அரசனைப் பாடினார் என்று நாம் கொள்ளுதல் வேண்டும். இது கேவலம் ஒரு மரபே அன்றி வேறல்ல என்பது வேறோர் சோழ அரசனும் பாரத வீரர்களுக்குச் சோறளித்தனன் என்று வரும் கலிங்கத்துப் பரணிச் செய்யுளால் அறியலாகும். அது பின்வருமாறு :

> தூங்கு மூன்றெயில் எறிந்தஅவ னும்திரள் மணிச்
> சுடர் விமானமது வான்மிசை உயர்த்த அவனும்
> தாங்கு பாரத முடிப்பளவு நின்று தருமன்
> தன் கடற்படை தனக்குணவு தந்த அவனும்.
>
> (கோபாலையர் பதிப்பு, தாழிசை 181)

இச் செய்யுளில் 'தனக்குணவு தந்த' என்பதற்கு 'தனக்குதவி செய்த' என்ற பாடபேதமும் உண்டு. சோழன் ஒருவன் உணவு தந்த செய்தி சிலப்பதிகாரம் கட்டுரை காதையில் 'பெருஞ்சோறு பயந்த திருந்துவேற்றடக்கை' (55) என்ற அடியினால் விளங்கும். சோறு பயந்தவன் சோழனவான் என்று அரும் பதவுரை கூறுவதாக இக் காப்பியத்தின் முதற் பதிப்பில் உள்ளது. உதியன் சேரலைக் குறித்து இங்ஙனம் ஒரு வரலாறு வழங்குதற்குக் காரணம் என்னென்று வினவலாம். பாடிச்சென்ற பரிசிலரைப் பலவகைப்பட்ட ஈகையால் பெரிதும் மகிழ்வித்தவன் இவன் என்று ஓர் அகப்பாட்டுக் கூறுகிறது :

---

1. Indian kings were just as fond of tracing their ancestry back to those who fought in the Bharata Battle as European princes were anxious to prove their descent from the heroes of the Trojan war. Cf. Rapson, Cambridge History, I p. 307. I consider it as entirely contrary to historical criticism to draw chronological conclusions...from this fiction (Winternitz, History of Indian literature, Vol. I, p. 523, fn. 2)

நாடுகண் அகற்றிய உதியஞ் சேரற்
பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல
உவ வினி வாழி (அகம். 65)

பிறிதோர் அகப்பாட்டு, 'இவன் கொடையைக் கடமையாக மேற்கொண்டு தன்பாற் சென்றபரிசிலர்க் கெல்லாம் யாதொரு தடையுமின்றி உணவளித்து வந்தமையால் இவனது அட்டில் எப்பொழுதும் ஒலிமிக்கிருந்தது' எனப் புகழ்கிறது. அப்பாட்டின் அடிகள் வருமாறு:

நல்லான் பரப்பிற் குழூஉர் ஆங்கண்
கொடைக் கடன் ஏன்ற கோடா நெஞ்சின்
உதியன் அட்டில்போல ஒலியெழுந்து
(அகம். 168)

'உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே' எனக் கருதி, அதனினும் மேம்பட்ட கொடை இல்லை என்று உணர்ந்து, அன்னதானம் செய்துவந்த இவ்வரசன் வரலாற்றில் பாரதப் படைகளுக்குப் பெருஞ் சோறளித்த வன் என்ற புகழும் சேர்தல் இயற்கைதானே. ஆகவே இப்பெருஞ்சோற்று வரலாறு ஒரு புகழ்ச்சி மரபென்றே நாம் துணிதல்வேண்டும். இதுபற்றித் தமிழ் இலக்கியத் தின் தொன்மையைத் திட்டமாய் அளத்தல் கூடாதாம். ஆனால் நம் முன்னோர்கள் அத்தொன்மையை மிகவும் பாராட்டி வந்தார்கள் என்பது புலனாகும்.

தொன்மை போற்றுதல் வழக்கம்

இத்தொன்மையை நம்மவர்கள் மிகுதியும் போற்றி வந்தனர் என்பது தொகை நூல் களில் காணும் பிறிதொரு சான்றினா லும் அறியலாகும். புறநானூற்றிலே (9) பாண்டியன் பல்யாக சாலை முது குடுமிப் பெருவழுதியைப்புகழ்ந்து வாழ்த்து மிடத்து,

முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே

என வருகின்றது. எனவே இவ்வழுதியின் காலத்துப் பஃறுளியாறு இருந்தது எனல் பெறப்படுகின்றது. இது பின்னால் கடல் கொள்ளப்பட்டது என்பது,

மலிதிரை யூர்ந்து தன் மண்கடல் வவ்வலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நாடிடம் படப்
புலியொடு வில் நீக்கிப் புகழ் பொறித்த கிளர் கெண்டை
வலியினன் வணக்கிய வாடாச் சீர்த் தென்னவன்

என்ற கலித்தொகை (104) யாலும்,

அடியிற் தன்னளவரசர்க் குணர்த்தி
வடிவேல் எறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமும் கொண்டு
தென்திசை ஆண்ட தென்னவன் வாழி

என்ற சிலப்பதிகாரத்தாலும் (11, 17-22) அறியலாகும். ஆகவே இக் கடல்கோள் நிகழ்ந்த காலத்திற்கு முன்பு முதுகுடுமிப் பெருவழுதியும் அவனைப் பாடிய நெட்டிமையாரும் இருந்தனராதல் வேண்டும் என்பர்.

இதனைப் பொதுப்பட ஒப்புக் கொள்ளுதலில் தடையொன்றும் இல்லை. அருகிலுள்ள நிலத்தைக் கடல் கவர்ந்து விடுதல் ஒரு நாட்டின் சரித்திரத்தில் பலமுறை நிகழக்கூடியதே. மகாபலிபுரத்தில் ஒரு பகுதி கடல் கொள்ளப்பட்டது சரித்திரம் ஒப்பிய செய்தியே. இங்ஙனமே மயிலாப்பூரில் ஒரு சிறுபகுதி கடல் வாய்ப்பட்டதும் பலரும் அறிந்ததே. இந் நிகழ்ச்சிகளைப் போன்று நேர்ந்த ஒரு கடல் கோளைக் கலித்தொகையும் சிலப்பதிகாரமும் கருதியிருக்கலாம். இங்ஙனம் அழிந்த நிலப்பகுதி சிற்றளவினதே என்பது 'இந் நிலக் குறைக்குச் சோழநாட் டெல்லையிலே முத்தூர்க் கூற்றமும் சேரமானாட்டுக் குண்டூர்க் கூற்றமும் என்னும் இவற்றை இழந்த நாட்டிற்காக ஆண்ட தென்னவன் வாழ்வானாக' என்று வரும் அடியார்க்கு நல்லார் உரைப் பகுதியால் உணரலாம். இவ்வளவில் நின்று, ஒரு பழங்கால நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பதாகக்கொண்டு, தமிழ் இலக்கியம் மிகப் பழமை வாய்ந்தது என்று துணிதல் பொருத்தமே.

5

தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மை—II

முந்திய அத்தியாயத்தில் கூறிய பொது முடிபோடு அமையாது, கடல் கோளின் காலத்தை நிர்ணயிக்கப் பல ஆராய்ச்சியாளர்கள் முயன்றுள்ளார்கள்.

கடல்கோள் பற்றி நவீன ஆராய்ச்சியாளர்

'தலைச் சங்க வரலாற்றை நோக்கினால் கடல்கோளில் பல நாடுகள் அழிந்தன என்று தெரிகின்றது. இப் பேரழிவுக்குப் பொருத்தமாவது லெமூரியாக் கண்டம் எனவொன்று அழிந்ததாகப் பூ-தத்துவ ஆசிரியர்கள் கூறுவதே யாகும். ஆதலால் இக்கண்டம் கடற்கீழ் ஒழிவதன் முன்பே தமிழிலக்கியம் தோன்றியதாதல் வேண்டும். லெமூரியாக் கண்டம் என்பதன் ஒரு பகுதியே தமிழகமாகும்' என்று கூறுவர் நவீன ஆராய்ச்சியாளர் சிலர்.

இதனைக் கூர்ந்து ஆராயவேண்டியதில்லை. பூ-தத்துவ நூலார் அனுமானிக்கும் கடல் கோளுக்கும் தமிழ் நாட்டின் ஒரு சிறு பகுதி கடலால் அழிவு எய்தியதற்கும் யாதோர் இயைபும் இல்லை. அந்நூலார் குறிக்கும் காலம் நூற்றாண்டுகளால் அளக்கப்பெறாத மிகநீண்ட பேரூழியாம். அதனைப் பூ-தத்துவ காலம் (geological period) என்று கூறுவர். லெமூரியாக் கண்டம் அழிவுற்றதாகக் கூறும் காலத்தில் மனிதன் நிலவுலகில் தோன்றி யிருந்தானா என்பதுகூடச் சந்தேகமே. இந்நவீன ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவது நமது கவனத்திற்குச் சிறிதும் உரியதன்று என ஒதுக்கற்பாலதே யாகும்.

இதனைத் தவிர, தமிழகத்தோடு தொடர்பிருக்கக் கூடிய கடல் கோள்கள் தெரியவேண்டுமாயின், இலங்கைச் சரித்திரத்தை நாம் நோக்குதல் வேண்டும். நமது நாட்டினின்றும் இலங்கை பிரிந்து போவதற்குக் காரணமாயிருந்தது ஒரு கடல் கோள். தூத்துக்குடி முதல் மன்னார்வரை, இராவணனது பெருங் கோட்டையும், இருபத்தைந்து அரண்மனைகளும், நான்கு லட்சம் தெருக்களும் உடையதாய் ஒரு நிலப்பரப்பு இருந்ததாம். அவனது கொடுமையைப் பொறுக்க மாட்டாமல், கடல் கொந்தளித்து இந்நிலப்பரப்பைத் துவாபர யுகத்தில் அழித்து விட்டதாம் (ராஜாவளி Upham பக். *191*). இது சுமார் கி.மு. *2387*-ல் நிகழ்ந்திருக்கலாம் என்று டென்னென்ட் கூறுவர்.

தமிழகத்தோடு தொடர்புடைய கடல் கோள்

இலங்கை கடலுக்கு அப்பாலுள்ளதாக வால்மீகியார் இராம சரிதம் நடத்துவதால், இராவணன் கொடுமையால் கடல்கோள் நிகழ்ந்து, இலங்கை தீவாகப் பிரிந்து போயிற்றெனல் பொருந்தாது. ஆதலால் ராஜாவளி கூறும் இக்கடல் கோள் ஒரு கதை என்று ஒதுக்கற்பாலதாம். எனவே நமது கவனத்திற்கு இதுவும் உரியதன்று. இனி, பாண்டுவாஸா காலத்தில் ஒரு கடல்கோள் நிகழ்ந்ததாகக் கூறுவர். இவன் காலம் கி. மு. 444 முதல் 414 வரை யென்பர் கேய்கர். இதனை உண்மை நிகழ்ச்சி என்று கொள்ளினும், இது குறித்து ஒரு செய்தியும் நமக்குத் தெரியமாட்டாது. தமிழ்நாடு இதனால் பாதிக்கப்பட்டது என்பதற்கு ஆதாரமில்லை.

வேறொரு கடல்கோள் தேவாநாம் பிய திஸ்ஸாவின் காலத்தில் கி. மு. *306*-ல் நிகழ்ந்ததெனவும், இதனால் கொழும்பு நகரை அடுத்திருந்த கரைப் பிரதேசம் கடலில் அமிழ்ந்ததெனவும் கூறுவர் (ராஜாவளி பக். *180*, *190*). ஆனால் தமிழ் நாட்டுப் பகுதி யாதொன்றும் அழிந்ததாக ஒரு குறிப்பும் காணப்படவில்லை. இக்கடல் கோள்கள் அனைத்தும் உண்மை நிகழ்ச்சிகள் என்று எண்ணுதற்குச் சான்று இல்லை என்று டென்னென்ட்[1] கூறியுள்ளார்.

1. Evidence is wanting to corroborate the assertion of such an occurrence at least within the historic period. (Tennent: **Ceylon,** Vol. I. p. *6—7*)

முன் கூறிய கலித்தொகை (104) தவிர, மற்றைத் தொகை நூல்களில் ஒன்றிலேனும் கடல்கோள்-செய்தி கூறப்படவில்லை.

இலக்கியவுரைகளில் காணும் கடல் கோள் ஒரு புராண கதை

இறையனார் அகப்பொருள் உரையிலும், சிலப்பதிகார உரையிலும் காணும் கடல்கோள் வரலாறு மிகப் பிற்பட்டது; கி. பி. 10-ம் நூற்றாண்டிலும், 14-ம் நூற்றாண்டிலும் இவை முறையே தோன்றியன. அன்றியும், ஒன்றோடு ஒன்று முரண்படுவன. இறையனார் அகப்பொருள் உரை இடைச் சங்கத்து இறுதியில் கடல்கோள் நிகழ்ந்ததாகக் கூறுகிறது; இதனைத் தழுவி எழுதியதாகக் கூறும் அடியார்க்கு நல்லார் உரை தலைச் சங்கத்து இறுதியில் நிகழ்ந்ததாகக் கூறுகிறது. முந்திய உரையில், அழிவுற்ற நிலங்களைப் பற்றியும் நாடுகளைப் பற்றியும் யாதும் கூறப்படவில்லை; பிந்திய உரையில், அழிவுற்ற நாடுகளின் கணக்கும் பெயர்கள் முதலிய விவரமும் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சிலப்பதிகாரத்திற் காணப்படும் வரலாறு (XI, 18-22) முதல் இடைச் சங்கங்களோடு இக்கடல்கோள் யாதோர் இயையும் உடையதாகக் கூறவில்லை; ஒரு பௌராணிக வரலாறு போலவே இது தோன்றுகிறது. ஆகவே இக் கடல்கோளை ஆதாரமாகக் கொண்டு சரித்திரம் அமைத்தல் மண் குதிரையை நம்பி ஆற்றில் இறங்கிக் கடக்க முயல்வது போலாம்.

சிலப்பதிகாரக் காப்பியம் கடல்கோளைப் பற்றிக் கூறும் பகுதியை முன்னரே காட்டினேன். ஆனால் இக் காப்பியமும் பிற்பட்டகாலத்ததேயாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் கடல் கோள்

இது கூறியபடி, பஃறுளியாற்றைக் கடல்கொண்டதாகக் கொள்ளல் இயலாது. அடியார்க்கு நல்லார் உரைக்கு முற்பட்ட அரும்பத உரைகாரர் 'பஃறுளி யாறு குமரிப்பக்கத்ததோர் யாறு' என்று எழுதினர். பஃறுளியாறு தற்காலத்தில் பறளியாறு என வழங்குவதே. அன்றியும், இவ்வரலாறு இயற்கையும் சம்பாவித விதியையும் கடந்து செல்கின்றது. எனவே இக்கடல்கோள் யாதானும் ஒரு கதைபற்றியிருத்தல் வேண்டும்.

'வடிவேல் லெறிந்த வான்பகை பொருது' கடல் கொந்தளித்து எழுந்ததாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. இங்கே தென்னவன் வேலெறிந்தது பரசுராமன் தனது அம்பினைக் கடல்மீது செலுத்திய கதையை நினைவிற்குக் கொண்டு வருகிறது. இத்தென்னவனைப் போலவே, சரித்திரவீரனுகத் தற்காலத்தில் வழங்கும் சேரன் செங் குட்டுவனும் கடலிலே வேலை யெறிந்து அதனைப் பிறகே ஓட்டிக் 'கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்' எனப் பெயர் பெற்றான். இச்செய்தியைப் பரணர் பதிற்றுப்பத்தில் (46)

> கோடுநரல் பௌவம் கலங்க வேலிட்டு
> உடைதிரைப் பரப்பிற் படுகடல் ஓட்டிய
> வெல்புகழ்க் குட்டுவற் கண்டோர்
> செல்குவம் என்னார் பாடுபு பெயர்ந்தே

என்று கூறுவதனால் அறியலாகும். இவ்வரலாறும் பரசுராமன்கதையைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கிறது. ஆகவே மேற்குறித்த வரலாறுகள் அனைத்தும் இப் பரசுராமன் சரிதத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றின என ஊகித்தல் தகும். பரசுராமன் சரித்திரம் சங்க காலத்துப் புலவர்கள் நன்கு அறிந்ததே. அம்முனிவன் வேள்வி இயற்றிய செய்தி அகநானூற்றில் (220) உள்ளது.

இதுகாறும் உண்மைச் சரித்திர நிகழ்ச்சிகள் என்பதற்குச் சான்றுகளின்றி, கதைகளென்று கொள்ளத் தக்கன சிலவற்றை நோக்கினோம். இனி, சரித்திரநிகழ்ச்சி யென்று தோன்றுமாறு அமைந்துள்ள ஒரு செய்தியை நோக்குவோம். அசோக சக்கரவர்த்தியைப்பற்றி அறியாதாரில்லை. இவர்மௌரிய வம்சத்தைச் சார்ந்தவர். இம்மௌரியர்கள் தெற்கு நோக்கிப் படையெடுத்து வந்துபொதியில்மலையை அடைந்தனர் என அகநானூறு (251) தெரிவிப்பதாக [1]டாக்டர் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கா

அசோகன் படையெடுப்பு

1. Beginnings of S. I. History, p. 99.

ரவர்கள் கூறுகிறார்கள். இம்மௌரியர் ஆட்சிக்காலம் கி. மு. 322-ல் தொடங்குகிறது. எனவே இப்படையெடுப்பைப் பற்றிக் கூறுஞ் செய்யுட்கள் சுமார் கி. மு. 300-ல் தோன்றியிருக்கவேண்டும். ஆதலால் [illegible]க் குறித்தகாலம்வரை தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மை செல்லுகின்றது எனச் சிலர் வாதிப்பர்.

முதன்முதல் நாம் கவனிக்கவேண்டியது ஒன்றுளது. டாக்டர் ஐயங்காரவர்கள் அகநானூற்றுச் செய்யுளை மௌரியர்கள்[1] தெற்கே தமிழ்நாட்டிற்குள் படையெடுத்து வந்தார்கள் என்பதற்கு மாத்திரந்தான் சான்றாகக் கொண்டார்கள். சரித்திர ஆசிரியர்கள்[2] தக்ஷிணத்தில் மைசூர் எல்லைவரை மௌரியரது ஆணை நிகழ்ந்து வந்தது என்பதை ஒப்புக்கொண்டுள்ளார்களே அன்றி, அதற்குத் தெற்கே அது பரவியிருந்ததாகக் கருதவில்லை. இக்கொள்கையை மறுப்பதுதான் ஐயங்காரவர்களது நோக்கம். அகநானூற்றுச் செய்யுள் சம காலத்துச் செய்தியை[3] உணர்த்துவதாக அவர்கள் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் கொள்கை ஒரு பிழையின்மேல் எழுந்ததாகும். அகநானூற்றுச்செய்யுளில் வரும் 'தொன் மூதாலத்தரும் பணைப்பொதியில்' (அகம் 251) என்ற அடிக்குப் 'பழைய ஆலமரத்தடியின்கணுள்ள பொதுவிடம்' என்பதே உரிய பொருள்[4]; பொதியில் மலை என்பதன்று. எனவே ஐயங்காரவர்களது கொள்கைக்குச்சான்று யாதுமில்லை.

இவர்களுக்கு முற்பட்டு எழுதிய ஸ்ரீ. ராவ் ஸாஹெப் மு. இராகவையங்காரவர்களும் மௌரியர் பற்றிய செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறார்கள்; ஆனால் பொதியில் மலையைக் குறித்து யாதுங் கூறவில்லை. இவர்கள்[5] 'மோரிய அரசர் திக்கு விசயஞ் செய்துகொண்டு தென்றிசை நோக்கிவந்த போது, இப்பழையன் (மோகூர்) அவர்க்குப் பணியாமையால், அவர்க்கும் இவனுக்கும் பெரும்போர் நிகழ்ந்த

1. Beginnings of S. I. History, p. 90.
2. V. A. Smith, Oxford History of India, p. 76.
3. Begin. of S. I. History, p. 100.
4. Com. குறுந்தொகை 15.
5. சேரன் செங்குட்டுவன், 1947, பக்கம் 31.

தென்று தெரிகிறது' என்று மட்டும் எழுதிச் சென்றார்கள். இங்ஙனம் எழுதுதற்கு,

துனை காலன்ன புனைதேர்க் கோசர்
தொன்மூ தாலத் தரும்பணைப் பொதியில்
இன்னிசை முரசம் கடிப்பிகுத் திரங்கத்
தெம்முனை சிதைத்த ஞான்றை மோகூர்
பணியா மையிற் பகைதலை வந்த
மாகெழு தானை வம்ப மோரியர்
புனைதேர் நேமி யுருளிய குறைத்த
இலங்கு வெள்ளருவிய அறைவா யும்பர்

(அகம்-251)

என்ற அடிகள் காரணமாயுள்ளன. மாமூலர் இயற்றிய இப்பாடலைத் தவிர, மௌரியர்களை வேறு மூன்று செய்யுட்களும் குறிப்பிடுகின்றன. புறநானூற்றில் கள்ளில்-ஆத்திரையனார் செய்த செய்யுள் ஒன்று (175), அகநானூற்றுச் செய்யுள் இரண்டு (69, 281). இவை முறையே பரங்கொற்றனாராலும் மாமூலனாராலும் இயற்றப்பட்டன. இவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டே மௌரியர் வரலாற்றை நாம் துணிதல் வேண்டும். புறநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றினுக்கே பழைய உரையுள்ளது; ஏனையவற்றிற்குப் பழைய உரையில்லை. ஆகவே பழைய உரை கூறுவதனை நாம் முதற்கண் நோக்குதல் வேண்டும். அங்கே 'மோரியராவர் சக்கரவாளச் சக்கரவர்த்திகள்; விச்சாதரரும் நாகரும் என்ப' என்ற விளக்கமுள்ளது. அங்குக் கூறப்பட்டுள்ள மௌரியர் செய்தியும் மேற்சுட்டிய அகச் செய்யுட்களில் வரும் செய்தியும் ஒத்துள்ளமை

மௌரியர்

விண்பொரு நெடுங்குடைக் கொடித்தேர் மோரியர்
திண்கதிர்த் திகிரி திரிதரக் குறைத்த
உலக விடைகழி யறைவாய் நிலைஇய
மலர்வாய் மண்டிலத் தன்ன நாளும்
பலர்புர வெதிர்ந்த அறத்துறை நின்னே

(புறம்-175)

விண்பொரு நெடுங்குடை யியல்தேர் மோரியர்
பொன்புனை திகிரி திரிதரக் குறைத்த
அறையிறந் தகன்றன ராயினும் எனையதூஉம்
நீடலர் வாழி தோழி

(அகம்-69)

முரண்மிகு வடுகர் முன்னுற மோரியர்
தென்திசை மாதிரம் முன்னிய வரவிற்கு
விண்ணுற ஓங்கிய பனியிருங் குன்றத்து
ஒண்கதிர்த் திகிரி யுருளிய குறைத்த
அறையிறந் தவரோ சென்றனர்

(அகம்-281)

என்ற பகுதிகளை ஒப்பு நோக்கி அறியலாம். எனவே ஒரு பௌராணிகவரலாறு இங்கே குறிக்கப்பட்டுள்ளமை தெளிவாம். பரங்கொற்றனார் செய்யுளிலும் (அகம். 69) இப் பௌராணிக வரலாறு பொருந்துவதேயாம். மாமூலனார் ஒருவரே இவ்வரலாற்றைச் சரித்திர நிகழ்ச்சி என்று தோன்றுமாறு செய்யுட்கள் இயற்றினர். இவரது இரண்டு செய்யுட்களுள் ஒன்றில் (அகம்-281), 'வடுகர் முன்னுறச் சென்றனர்' என்று இயைத்து 'வடுகர்... மொழிபெயர்தேஎயம் இறந்தனர்' (அகம்-295) என்ற பொருளே படக்கொள்வதில் தடையாதுமில்லை. இங்ஙனம் கொள்வதாயின், இச்செய்யுளும் பௌராணிக வரலாற்றை உட்கொண்டதாகவே முடியும். மேற்குறித்த புறநானூற்றுச் செய்யுளில் (175) 'மோரியர்' என்பதற்குப் பதிலாக 'ஓரியர்' என்பது அதன் முதற்பதிப்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. பின் பதிப்புக்களில் இது பாடபேதமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இச்சொல்லுக்கு 'நிலமுழுதும் ஆண்ட வேந்தரது' என உரையில் பொருள் கூறப்படுகிறது. இப் பொருளை நோக்குமிடத்தும், 'அகலிடம்' என்று பொருள்படும் 'உர்வீ' எனும் வட சொல்லோடு இச் சொல் தத்திதத் தொடர்பு உடையதாகலாம் என்பதனைக் கருதுமிடத்தும், இதுவே உண்மைப் பாடமாதல் வேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது. 'ஓரியர்' என்ற இப் பாடம் ஒரு பௌராணிக வரலாறே கருதப்பட்டது என்பதை நன்குக வலியுறுத்துகிறது.

இங்ஙனமாயின், முன்னே தரப்பட்ட அகச்செய்யுள் (251) சரித்திர பூர்வமாய் நாம் அறிந்துள்ள மௌரியரைக் குறிப்பதாகுமா? குறிக்கமாட்டாது என்று துணிவதே மேற் கூறியவற்றோடு பொருந்துவதாம்.

அகப்பாடற் செய்தி சரித்திரச்சான்று ஆகாது

குறிக்கும் என்று கொள்ளின், சில இடர்ப்பாடுகள் உள்ளன. முதலாவது, மோகூர் பாண்டிய நாட்டிலுள்ளது. மௌரியர் படையெடுப்பு இப்பாண்டிய நாடுவரை எட்டியது என்பதற்குச் சான்றில்லை என்பது மேலே காட்டப்பட்டது. இரண்டாவது, மோகூர் மன்னனது அவையில் கோசர்கள் தோன்றி விளங்கினார்கள் என்பது

பழையன் மோகூ ரவையகம் விளங்க
நான்மொழிக் கோசர் தோன்றி யன்ன
(மதுரைக்காஞ்சி, 508—9)

என்ற அடிகளாலும், மாறன் என்று புகழ்சிறந்த இவனுக்குக் கீழடங்கிய வீரர்களே கோசர்என்பது

பெரும்பெயர் மாறன் தலைவ னாகக்
கடந்தடு வாய்வாள் இளம்பல் கோசர்
(மதுரைக்காஞ்சி, 772-3)

என்ற அடிகளாலும் புலனாகின்றன. ஆகவே மௌரியர் சார்பாகக் கோசர்கள் மோகூர் மன்னனோடு போர் புரிந்து அவனைப் பணிவிக்க முயன்றார்கள் என்பது பொருந்தாதாம். மூன்றாவது, இப்பொருளில் மோரியர் வரவு தமிழ்நாட்டின் எல்லையகத்து நிகழ்ந்ததெனல் வேண்டும். ஆனால் தலைமகன் தலைவியைப் பிரிந்து தமிழ் நாட்டு எல்லையைக் கடந்து வெகு தூரத்துக்கு அப்பால் சென்று விட்டனன் என்று கூறுதலே மாமூலனார து கருத்தாகும் என்பது வெளிப்படை. இதனாலும், மௌரியரது தென்னாட்டுப் படையெடுப்புக் குறிக்கப்பட்டதெனல் பொருத்தமின்மை காணலாம்.

மௌரியரைப்பற்றிய அளவில், இச்செய்யுளைச் சரித்திரச் சான்றாகக் கொள்ளுதல் கூடாது என்பதற்கு

வேறொரு சிறந்த காரணமும் உளது. செய்யுளின் பொருள் விளக்கமின்றி ஐயப்பாட்டிற்கு இடமாயிருத்தலே அக்காரணம். 'வம்பை மோரியர்' என்ற பாடபேதம் ஏடுகளிற் காணப்படுகிறது. 'வம்பை' என்பது ஒரு குறுநில மன்னனது இயற்பெயராகலாம். 'வம்பையின் அறை (குன்றம்)' எனவும் 'மோரியர் நேமியுருளிய குறைத்த அறை' எனவும் தனித்தனி இயைத்துப் பொருள் கொள்ளலும் கூடும். 'மோகூர்ப் பணியாமையின்' என்ற பாடமும் காணப்படுகிறது. இங்ஙனமாக விளக்கமில்லாததனைச் சான்றாகக்கொண்டு சரித்திரம் அமைத்தல் உண்மையாதல் அரிதாம்.

முடிவாக, ஒரு பௌராணிகச் செய்தியை வேங்கடமலையோடு சார்த்தி வழங்கிய பிற்கால வரலாற்றை உட்கொண்டு மாமூலனார் பாடியுள்ளார் எனத்தோன்றுகிறது. கள்ளில்-ஆத்திரையனார் செய்யுளிலும், (புறம், 175) பரங்கொற்றனார் செய்யுளிலும் (அகம், 69) மலை குறைக்கப்பட்டது ஆஞ்ஞாசக்கரம் செல்லுதற் பொருட்டு என்று கருதற்கு இடமுண்டு. பரத சக்கரவர்த்தியின் திக்கு விஜயத்தில் அவன் 'அஜிதஞ்ஜயம் எனும் திவ்ய ரதம் ஏறி, தவளச் சத்ரம் கவிப்ப...சக்ர ரத்நம் முன்செல்ல, தண்ட ரத்நங் கைக்கொண்டு ஸேநாபதி மேடு பள்ளம் நிரவி...ஸமதலஞ் செய்து முன் செல்ல...விஜயார்த்தத்திற்குத் தெற்காக...நகரியுள் இருந்தனன்...ஸேநாபதி... வெள்ளியம் பெருமலையது ஜகதீதலத்தை யேறித் தமிஸ்ர குகா முகத்தையடைந்து வடதிசை நோக்கி நின்று தண்ட ரத்நத்தாலே குகாத்வார கவாடத்தைத் திறந்தான்' என்று ஜைனரது ஸ்ரீபுராணத்தில் (பக். 114-5; 117-8) காணப்படுகிறது. இது புறநானூற்று உரைகாரர் கூறும் சரித்திரத்தையும் விளக்கி, சக்ர ரத்நமாகிய ஆஞ்ஞாசக்கரமே இங்குக் கருதப்பட்டது என்பதையும் உணர்த்துகிறது.

மயங்கிருங் கருவிய விசும்பு முகனாக
இயங்கிய இருசுடர் கண்ணெனப் பெயரிய
வழியிடை வழங்கா வழக்கரு நீத்தம்
வயிரக் குறட்டின் வயங்குமணி யாரத்துப்

பொன்னந் திகிரி முன்சமத் துருட்டிப்
பொருநர்க் காணாச் செருமிகு முன்பின்
முன்னோர் செல்லவும்

(புறம்—365)

என்ற புறச்செய்யுளிலும் ஆஞ்ஞாசக்கரச் செய்தியே புலனாகின்றது.

ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தியில் (பெருந்தொகை. பக் 208) 'திகிரிவரைக் கப்புறத்துச் செழுந்திகிரி சென்றுலவ' என வருவதும் இக்கருத்தையே வலியுறுத்துகிறது. மாமூலனாரது இரண்டு செய்யுட்களுள் ஒன்றிலே (அகம் 281) 'ஒண் கதிர்த் திகிரி' என்பது ஆஞ்ஞாசக்கரம் எனக்கொள்வதில் தடை யாதுமில்லை. பிறிதொன்றில் (அகம். 25) மட்டுமே 'தேர்ச்சக்கரம்' உருளுதற்கு மலை குறைக்கப்பட்டது எனக் கதை வேறுபடுகின்றது. இத்தேர்ச் சக்கரமும் பரதர் முதலிய சக்கரவர்த்திகளின் திவ்ய ரதத்திற்கு உரியதாகவே கொள்ளல் பொருந்தும். ஆஞ்ஞாசக்கரம், தேர்ச்சக்கரம் என்ற இரண்டும் சக்கரவர்த்திகளின் தனிப் பெருமையை யுணர்த்துவதற்குக் கூறப்படுவனவே. இதனால், ஒரு பௌராணிக வரலாறே மாமூலனாரும் பிறரும் இயற்றிய அனைத்துச் செய்யுட்களிலும் உள்ளமை புலனாம்.

மேற்கூறியவற்றால், மாமூலனார் குறித்தது சந்திரகுப்தன் முதலிய மௌரியர்களைப் பற்றி அன்று என்பதும் அவர்கள் பாண்டிய நாட்டுக்குள் படையெடுத்து வந்தவர்கள் அல்லர் என்பதும் அறியக்கிடக்கின்றன. எனவே, இச்செய்திகளின் அடியாகத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மையை நிறுவுதல் கூடாது.

இதுகாறும் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய வரலாறுகளை நோக்கினோம். இனி, வடநாட்டுச் சான்றுகளை நோக்குவோம். கி. மு. 150-ல் வாழ்ந்து பாணினீயத்திற்கு மகாபாஷ்யம் இயற்றிய பதஞ்சலிக்குத் தென்னாடு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. இவர் தமது பாஷ்யத்தில் காஞ்சிபுரத்தையும் (IV. 2. 2-ம் ஆஹ்நிகம்), கேரளத்தையும் (IV. 1. 4-ம் ஆஹ்நிகம்) குறிப்பிடுகிறார். அசோக சக்கர

வர்த்தியின் காலம் கி. மு. 273-232 ஆகும். இச்சக்கர வர்த்தியின் இரண்டாவது, பதின் மூன்றாவது சிலைத்திரு ஆணைகளில் 'சோழ, பாண்டிய, கேரள புத்திரர்கள்' இவரது இராச்சியத்தின் எல்லைக்கு அப்பால் தனியரசு புரிந்துவந்தவர்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். பாணினிக்குத் தென்னாடு பற்றி யாதும் தெரிந்திருந்த தாகப் புலப்படவில்லை. ஆனால் பாணினீயத்திற்கு வார்த்திகம் இயற்றிய காத்தியாயனர் சிலசில விவரங்கள் கூறுகிறார். தத்திதப் பெயர்களை விரித்துணர்த்து

வட மொழிச் சான்றுகள்

மிடத்துப் 'பாண்டு என்னும் மரபினரின் வழித்தோன்றல் அல்லது அம்மரபின ரது நாட்டின் அரசன் என்ற பொருளில் 'பாண்டியன்' என்ற தத்திதத் திரிபு பெற்ற பெயர் வழங்கப்படல் வேண்டும் எனக் கூறினர் (வார்த்திகம்; பாணினி IV. 1. 168). பிறிதோரிடத்து (வார்த்திகம்: பாணினி IV. 1. 175.) சோழர் என்ற சொல் தத்திதத் திரிபு யாதுமின்றி சோழ வமிசத்தினரையும் சோணாட்டு அரசரையும் குறிக்கும் என்றனர். இவற்றால் சோழ பாண்டியர் என்ற பெயர்கள் காத்தியாயனர் காலத்தில் வழக்கில் இருந்தன என்பது நன்கு புலப்படு கிறது. இவர் காலம் சுமார் கி. மு. 350 என்று கொள்ள லாம். இங்குக் கூறியவற்றால், உத்தேசம் கி. மு. 350-ல் தொடங்கித் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்களும் சரித்திரப் பிரசித்தரா யிருந்தனர் என்பது விளங்கும். இதற்கு எவ்வளவு காலத்திற்குமுன் இம் மூவேந்தர் மரபுகளும் தோன்றின என்பது நம்மால் அறியக்கூடவில்லை. சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகட்குப் பிற்பட்டு, கி. பி. 14-ம் நூற்றாண் டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்த பரிமேலழகர் 'தொன்று தொட்டு வருதல்: சேர சோழ பாண்டியர் என்றாற் போலப் படைப்புக் காலந் தொடங்கி மேம்பட்டு வருதல்' (குறள் 955 உரை) என்று எழுதினர். நம்மால் அறியக் கூடாத பழைமை என்பதுதான் இவ்வாக்கியத்தின் கருத்து.

தொல்காப்பியத்தின் பாயிரத்தில் 'ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்' என வருகிறது. பாணினீயத்தைக்

கூறாது ஐந்திரத்தைக் கூறினமையாலும், இரண்டனுள் ஐந்திர வியாகரணம் முந்தியது ஆதலாலும், தொல்காப்பியம் பாணினீயத்திற்கு முன் தோன்றியது; எனவே பாணினீயத்தின் காலமாகிய கி. மு. 450-க்கு முற்பட்டது. தொல்காப்பியம் ஓர் இலக்கண நூலாதலின், இதற்கு முற்படவே, தமிழ் இலக்கியங்கள் பல தோன்றிப் பெருகி யிருத்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் பெருகுவதற்குச் சில நூற்றாண்டுகளேனும் சென்றிருத்தல் வேண்டும். ஆகவே, தமிழ் இலக்கியம் கி. மு. 7 அல்லது 8-ம் நூற்றாண்டிலாவது தொடங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்று ஒரு சார் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுவர்.

இம் முடிவு தொல்காப்பியத்தின் காலத்தைப் பொறுத்தது. பின்னர் இக்காலத்தை ஆராய்ந்து துணிய எண்ணியுள்ளேன்.[1] பாணினீயத்தைக் கூறாதது தொல்காப்பியம் அதற்கு முற்பட்டது எனத் துணிதற்கு ஒரு காரணமாக மாட்டாது என்பதனைமட்டும் இங்கே தெளிவுறுத்த விரும்புகிறேன். முதலில், இவ்வாறு கூறுதல், தருக்க நெறியோடு பொருந்துவதன்று. தற்காலத்து ஓர் ஆசிரியன் நன்னூலைப் பின்பற்றி ஓர் இலக்கண நூல் இயற்றுகிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவனுக்கு அளித்த சிறப்புப் பாயிரத்தில்

'நன்னூல் உணர்ந்த மன்பேர் ஆசான்'

என வருகிறதென்றும் கருதிக்கொள்வோம். இப்பாயிரம் தொல்காப்பியத்தை உணர்ந்தானாகக் கூறாமையினாலே, இவ் ஆசிரியன் தொல்காப்பியருக்கு முற்பட்டவன் என்று துணிதல் சரியாகுமா? இது போன்றதேயாகும் மேலே குறித்த ஆராய்ச்சியாளர் கூற்று. இரண்டாவது, வேறோர் உண்மையும் கவனித்தற் குரியது. ஐந்திர வியாகரணம் ஓர் இலக்கண நெறி அல்லது மதமேயன்றி, ஓர் இலக்கண நூலன்று என்பது ஆராய்ச்சியாளர் துணிபு. ஒரு நூலெனக் கொண்டவிடத்தும் அது பாணினீயத்திற்கு முந்தியது என்பது சந்தேகம். ஐந்திர நெறியைப் பின்பற்றி அதன் வழியிற் பல வியாகரணங்கள்

---

1. தமிழ்ச்சுடர் மணிகள் பக் 27. பார்க்க.

தோன்றின. ஐந்திரம், பாணினீயம் என்ற இரண்டனுள், ஐந்திர முறையே பிற மொழியாளர்கள் எளிதிற் பின் பற்றக்கூடியது. பாணினீயமோ எனின், ஸமிஜ்ஞையும் ஸங்கேதமும் நிறைந்து பெரும்பாலும் பின்பற்ற இயலாதபடி உள்ளது. இதனாலேயே தொல்காப்பியர் ஐந்திரத்தைப் பின்பற்றினர் என்று கொள்வது நேரிது. எனவே, இக்காரணங்கொண்டு பாணினீயத்திற்கு முற்பட்டது தொல்காப்பியம் எனல் பொருந்தாது. இதுபற்றித் தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மையை நிறுவ முயல்வதும் தகாது.

மேற் கூறியவற்றை நோக்கும்போது, கி. மு. 300 அளவில் தமிழ் அரசுகள் மூன்றும் வடநாட்டுச் சக்கரவர்த்திகள் நட்புரிமை கொள்ளும்படி மேம்பாடுற்று இருந்தன என்பது புலப்படும். இம்மேம்பாடு கல்வி முதலியவற்றின் சார்பினாலே விளங்கியிருத்தல் வேண்டும். ஆகவே, கி. மு. 300-க்கு முன் தமிழ் இலக்கியங்கள் தோன்றி நன்குமதிக்கத் தக்க ஒரு நிலையை அடைந்திருந்தன என்று நாம் ஊகிக்கலாம். இம்முடிவிற்கு வேறு சான்றுகளும் உள. அவற்றை அடுத்து விவரிப்போம்.

6

தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மை—III

தமிழ் நாகரிகத்தின் தொன்மைக்குக் கிரேக்கர் முதலிய அந்நியநாட்டினரும் சான்று பகர்கின்றனர். ஹிரோடோட்டஸ் (Herodotus) என்பவர் ஒரு சரித்திரப் பேரறிஞர். இவரைச் 'சரித்திரத்தின் பிதா' (the Father of History) என்று புகழ்வார்கள். இவர் வாழ்ந்த காலம் கி. மு. 5-ம் நூற்றாண்டாகும். இந்தியாவைக் குறித்து இவர் கூறும் செய்திகளுள் ஒன்று மிக விநோதமானது. பொன்னைத் தோண்டியெடுக்கும் ஒருவகை எறும்பு உண்டென்று எழுதினர். காட்டு மரங்களிற் காய்க்கின்ற ஒருவகைக் கம்பிளியால் இந்தியர்களது ஆடை நெய்யப் படுகிறதென்றும், இக் கம்பிளி ஆட்டின் ரோமத்தைக் காட்டிலும் அழகும் மென்மையும் உள்ளதென்றும் இவர் கருதினர்.

தமிழரும் கிரேக்கர் முதலியோரும்

> பருத்திப் பெண்டின் பனுவல்
>
> (புறம், 125)
>
> கோடைப் பருத்தி வீடு நிறை பெய்த
> மூடைப் பண்ட மிடைநிறைந் தன்ன
>
> (புறம், 393)
>
> பாம்புரி யன்ன வடிவின காம்பின்
> கழைபடு சொலியின் இழையணி வாரா
> ஒண்பூங் கலிங்கம்
>
> (புறம், 383)

என்பன போன்ற செய்யுட் பகுதிகளால் பண்டைக் காலத்தே தமிழ் நாட்டில்[1] பருத்திப் பஞ்சினுல் ஆடை

1. The Coromandal coast supplied cotton stuffs – Reinaud J. A. Mai - Juin 1883, 308 - 9.

நெய்தல் தற்காலத்துக் குடிசைத் தொழில் போல வழங்கியது புலனாகும். அரசனியர் என்ற (Arasanians) [1] ஒரு சாதியிலுள்ள பெண்கள் ஆடை நெய்தலில் வியக்கத்தக்க திறமை வாய்ந்தவர்கள் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளார்கள். 'பருத்திப் பெண்டு' என மேலே காட்டியது இச் சாதிப் பெண்களின் தொழிலைக் குறிப்பது போலத் தோன்றுகிறது. ஆனால் ஹிரோடோட்டஸ் தென்னிந்தியாவின் நிகழ்ச்சியாக இந்த ஆடை நெய்தலைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லாமையினாலே, தமிழ்நாடுதான் கருதப்பட்டது என்பது உறுதியாய்க் கொள்ள முடியாது. ஆனால், தென்னிந்தியாவில் வாழும் திராவிட மக்களை இவர் எதியோப்பிய ஜாதியார் எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

டேஸியஸ்ஸின் கூற்று

சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்குப் பின் வந்த டேஸியஸ் (Ktesias) என்பவர் இந்தியாவைப் பற்றித் தனியாகவே ஒரு நூல் இயற்றினர். இவர் டேரியஸ் II (Darius II) என்ற பாரஸீக அரசனுக்கு அரண்மனை வைத்தியராகச் சுமார் கி. மு. 416-ல் நியமனம் பெற்றார். இவரது 'இந்திக்கா' (Indika) என்னும் நூல் இப்போது கிடைக்கவில்லை. ஆனால் இந் நூலின் சுருக்கமொன்றை, கி. பி. 858-ல் காண்ஸ்டாண்டிநோபிளில் பாத்திரியார்க் (Patriarch) பதவி வகித்த போதியஸ் (Photios) என்பவர் இயற்றினர். இச் சுருக்கமும், வேறு சில ஆசிரியர்கள் தத்தம் நூலில் காட்டும் மேற்கோள்களுமே இப்போது அகப்படுவன. இந்திய மொழியில் 'கார்ப்பியன்' என்றும், கிரேக்க மொழியில் முரோரோதா (Muroroda) என்றும் அழைக்கப்படும் ஒரு வாசனை மரம் உண்டென்று டேஸியஸ் குறிப்பிடுவதாகப் போதியஸ் கூறினர். 'கார்ப்பியன்' என்ற பெயரைப்பற்றிக் கால்ட்வெல் ஆசிரியர் ஆராய்ந்து இது கருவா என்ற தமிழ்ச்

---

1 Ancient India as described by Classical writers: McCrindle, p. 199.

2 Ancient India as described by Ktesias the Knidian: McCrindle, p. 29 - 30 f. n. See p. 89 ff. of the latest edition (1915) of Caldwell.

சொல் என்றும், கிரேக்க மொழியில் முதன் முதற் காணும் தமிழ்ச்சொல் இதுவே என்றும் துணிந்தனர். ஆனால் 'கருவா' என்ற சொல்லின் வடிவமே இது தமிழ்ச்சொல்லன்று எனக் காட்டவல்லது. அன்றியும் பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களில் இச் சொல் காணப் படுமாறில்லை. ஆகவே இச்சொல்லால் தமிழ் மொழியின் தொன்மை குறிக்கப்பட்ட தெனல் சாலாது. வேறோர் இடத்தில் தென்னாட்டு மக்களின் செய்தியை டேஸியஸ் உணர்த்தினரென **லாஸ்ஸென்** [1] என்ற ஆராய்ச்சியாளர் கூறினர். இதற்கு 'நாய்முகத்தர்' எனப் பொருள்படும் 'கினோகெபாலாய்' (**Kynokephaloi**) என்ற கற்பித மக்களைக் குறித்து டேஸியஸ் கூறும் கூற்றே ஆதாரமாகும். தென்னாட்டு மக்களுக்கும் இக் கூற்றிற்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லைஎன்பது எளிதில் அறியலாம். எனவே டேஸியஸ் தென்னாடுபற்றி யாதேனும் கதையினாற் போலும் அறிந்துள்ளாரோ என்பது சந்தேகந்தான்.

மெகாஸ்தனீஸ்

இந்த ஆசிரியர்க்குச் சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின் (கி. மு. 302), சந்திரகுப்த மௌரியனது அரசவைக்குத் தூதராக வந்த **மெகாஸ்தனீஸ்** தமிழ் நாட்டைத் தெளிவுபடச் சுட்டிக் கூறியிருக்கிறார். இவர் கூறுவதன் சுருக்கம் வருமாறு:

'பாண்டிய நாட்டினர் பெண்ணரசிகளால் ஆளப்படுகின்றனர். இவ்வரசிகளுள் முதல் அரசி ஹெர்க்குலிஸின் புதல்வியெனறு சொல்லப்படுகிறாள். நைஸா நகரம் இப் பாண்டிப் பிரதேசத்திலுள்ளது எனக் கூறுவர். ஜூபிடரின் புண்ணியஸ்தலமாகிய மேருமலையும் இங்குள்ளதாகவே கருதப்படுகிறது. இதன் குகை ஒன்றில் பாக்குஸ் (**Bacchus**) வளர்ந்து வந்தனனென்று பண்டைக்காலத்து இந்தியர்கள் உறுதியாய் நம்பினர்.

'ஹிராக்ளீஸ் [2] இந்தியாவில் ஒரு பெண்ணைப் பெற்று அவளுக்குப் "பாண்டியா" என்று பெயரிட்டான். இந்தியா

---

1 Ancient India as described by Ktesias the Knidian: McCrindle, pp 84 - 87.

2 Ancient India as described by Megasthenes and Arrian: McCrindle, p. 156.

வின் தென் பகுதியாகக் கடல் வரையுள்ள பிரதேசத்தை அவள் ஆளக்கொடுத்து, அப்பிரதேசத்தை 365 கிராமங்களாகப் பகுத்து, அவளது குடிஜனங்களை அக்கிராமங்களில் வசிக்கும்படி செய்தான். ஒவ்வொரு கிராமத்தாரும் வருஷத்திற்கு ஒரு நாள் முறைவைத்து, அந்நாளில் அரசிக்குரிய இறைத் தொகையைக் கொண்டுவந்து செலுத்தவேண்டும். இவ்வாறாக, யாரேனும் முறைகாரர்கள் ஆண்டு முழுவதும் அரசிக்குத் துணையாக இருப்பார்கள். முறைப்படி இறைசெலுத்தத் தவறியவர்களை இவர்கள் தண்டித்துச் செலுத்தச் செய்வார்கள்.'

அரியன் கூறும் கதை

மெகாஸ்தனிஸ்தூதருக்குச் சுமார் 400 ஆண்டுகளுக்குப் பின் அரியன் என்பவர் (கி. பி. 131) இக் கதையை இன்னும்விரிவாகச் செய்தனர்[1]. அது வருமாறு:

ஹிராக்ளீஸின் முதுமைப் பருவத்தில் பாண்டியா பிறந்தாள். இவளுக்கு ஏழு வயதாகி விட்டது. இந்தியா முழுமையும் ஆளுதற்கு இவள் மூலமாகச் சந்ததியுண்டாக வேண்டுமென்று ஹிராக்ளீஸ் விரும்பினான். ஆனால் இவளது தகுதிக்கேற்ற வரன் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே இவ் இள வயதிலேயே இவளை மணப் பருவமுறச் செய்து, தானே இவளை மணஞ்செய்து கொண்டனன். நாட்டிலுள்ள பெண்களனைவரும் இவ்வாறு மிக்க இளமையிலேயே மணப் பருவம் அடையும்படியான வரத்தையும் ஹிராக்ளீஸ் அளித்தான்.

இங்கே பாண்டிய தேசத்தைக் குறித்துப் பலவேறு கட்டுக் கதைகள் பரவியிருந்தமை காணலாம். இக் கதைகளால் பெரும் பயன் இல்லை; எனினும் இரண்டு விஷயங்கள் கவனித்தற்குரியன. முதலாவது மெகாஸ்தனீஸ் காலத்தில் பாண்டி நாடு குறித்த பல கதைகள் வட இந்தியாவிற் கேட்கப்பெற்று அத்தூதர் செவியிலும் எட்டியிருந்தன. இதனால் தமிழ்த் தேசத்திற்கும் வட இந்தியாவிற்கும் போக்குவரவு அருகியே யிருந்ததென்று நாம் ஒருவாறு ஊகிக்கலாம். இரண்டாவது தமிழ்நாடுகளுள் பாண்டிய நாடு ஒரு தனிச் சிறப்பு உடையதாகக்

1. Ancient India, as described by Megasthenes and Arrian: McCrindle, pp 158-9.

கருதப்பட்டது. சேர நாடு, சோழநாடு என்ற நாடுகளைக் காட்டிலும் இந்நாடு ஒருவகையிற் புகழ்பெற்று விளங்கியதென நாம் கொள்ளுதற்கு இயைபுள்ளது. இங்ஙனம் விளங்கிய காலம் உத்தேசம் கி. மு. 350-க்கு முன்பாதல் வேண்டும்.

மெகாஸ்தனீஸ் காலத்திற்கு 100 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் **எரட்டோஸ்தீனிஸ்** (Eratosthenes) இந்தியாவைப் பற்றிப் பொதுவாக எழுதியுள்ளார். இவர் அலெக்ஸாண்டிரியாவிலிருந்த நூல்நிலையத்திற்குத் தலைவராக கி. மு. 240-196 வரை அமர்ந்தவர். இவர் தாம் பூ-விவரண நூலை ஒரு சாஸ்திரம் என்று கொள்ளத்தக்க அளவில் முதன்முதலில் செய்வித்தவர். பல நூல்களிலும் சிதறிக் கிடந்த விவரங்களைத் திரட்டி ஒழுங்குபடத் தொகுத்துச் சாஸ்திர முறையில் அவற்றை அமைத்தனர். ஆனால் இந்தியாவின் வடிவைக் குறித்து இவர் கொண்டிருந்த கொள்கை முற்றுந் தவறானது. மக்கள் வாழ்ந்த பூமி முழுதும் தாரஸ் மலைத் தொடராலும் மத்தியதரைக் கடலாலும் இரு கூறாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். தென் கூற்றில் கிழையோரத்தில் நமது இந்தியா அமைந்திருந்ததாம். இந் நாட்டை, அதன் மலைகள், நதிகள், கடல்கள் முதலியனவற்றைக் கூறி வர்ணிக்கிறார். ஒரே வகுப்பினர் இந்நாட்டில் வாழ்ந்து வந்தனர் என்று இவர் கருதியதாகத் தோன்றுகிறது என்பர்[1] ஒருசிலர். எனவே தென்னிந்தியாவில் திராவிட மக்கள் என்ற ஒரு தனிப்பட்ட வகுப்பினர் வாழ்ந்தனர் என்பது இவர் அறியாத விஷயங்களில் ஒன்றாம். ஆனால் இவர் தென்னிந்திய மக்களை கொனியகி (Koniaki) என்ற பெயரால் அழைத்துள்ளார். இலங்கையில் யானை மிகுதியாயுள்ளன என்றும் குறித்துள்ளார்.[2]

பிழைபட்ட சரித்திரங்கள்

1. Ancient India as described in classical Literature: McCrindle, p. 96.

2. Rawlinson: Intercourse between India and the Western world, p. 93.

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின் கி.மு. 150-ல் வாழ்ந்த ஹிப்பார்க்கஸ் (Hipparchos) என்ற வானசாஸ்திரி எரட்டோஸ்தீனீஸ் கொண்டுள்ள முடிபுகள் பலவற்றையும் கண்டித்து எழுதினர். ஆனால் இவரும் பல இடங்களில் பிழை போயினர். இந்தியாவின் கடை கோடியில் மேரு மலை உள்ளது என்பது இவர் கூறியதாகும்.

தென்னாட்டிலுள்ள மக்கள் ஒரு தனிப்பட்ட வகுப்பினர் என்று முதலில் கூறியவர் ஸ்ட்ராபோ (Strabo) என்பவர். இவர் அகஸ்டஸ் காலத்திலும் டைபீரியஸ் காலத்திலும் வாழ்ந்து கி.பி. 24-ல் மரணமடைந்தனர். இவர் தம் பெரு நூலாகிய பூ-விவரண சாஸ்திரத்தை கி. பி. 19-ல் எழுதி முடித்தனர். இவர் ஒரு பெரிய யாத்திரிகர். பல தேசங்களுக்கும்சென்று பார்வையிட்டுத் தமது அனுபவத்தை முந்து நூல்களில் கண்டவற்றோடு சேர்த்து நோக்கி ஆராய்ந்து தம் பெரு நூலை எழுதினர். இந் நூலைக் குறித்து, அமைப்பின் பெருமையினாலும், அதன்கண்ணுள்ள விஷயங்களின் வகை மிகுதி முதலியவற்றாலும், பண்டைக்காலத்துள்ள பூ-விவரண நூல்கள் அனைத்தையும் இந்நூல் வென்றுவிடுகிறது என்று ஹம்போல்ட் (Humboldt) கூறுகிறார். நில அமைப்பு, அரசியல், வாணிகம், சரித்திரம், கணிதம் முதலிய பல துறைகளுக்குமுரிய விஷயங்கள் இதன்கண் காணப்படுகின்றன என்பர். இந்நூலில் தென்னாடு பற்றி வெளியாகும் விஷயங்களைக் கீழே கண்டு கொள்ளலாம்.

ஸ்ட்ராபோ கூறும் நூதன விவரங்கள்

1. இந்தியாவில் ஓரிடத்திலுள்ள பாண்டியன்[1] என்ற ஓர் அரசனிடமிருந்து ஒரு தூதுவன் தமது கோஷ்டியுடன்

---

1. போரஸ் என்ற பாடபேத முண்டு.

Ancient India, as described in classical Literature: Mc Crindle p. 9, 17, 20, 26, 41

ஆராய்ச்சியாளர்கள் பாண்டியன் என்றது பிழை என்று முடிவு கட்டுகிறார்கள்; அவர்கள் கூறும் காரணங்கள் வன்மையுடையனவாய்த் தோன்றுகின்றன.

Rawlinson: *Intercourse between India and the western world*, p p. 107-8.

பிக்க வெகுமதிக ளோடு ஸீஸர் அகஸ்டஸிடம் வந்தனன். இத் தூதுக்கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்களை அண்டியாக் என்ற நகரில் நிக்கோலோஸ் டமாஸ்கஸ் பார்த்தான்.

2. தெற்கேயுள்ள மக்கள் தமதுநிறத்தில் எதியோப்பியரை ஒத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் முகக்கட்டிலும் உரோமத்திலும் மற்றை மக்களைப் போலவே இருக்கிறார்கள்; அவர்கள் உரோமம் ஈரப் பதத்தால் சுருட்டையாவதில்லை. வடக்கே யுள்ள மக்கள் எகிப்தியரைப் போலுள்ளார்கள்.

3. அங்கே மௌஸிக்கெநோஸ் தேசத்தில்[1] சில பெரிய மரங்கள் உள்ளன. இவற்றின் கிளைகள் 12 முழம்வரை நீளமா யுள்ளன; இக்கிளைகள் பூமியைத் தொடுவனபோல வளைந் திருக்கின்றன. பூமியுட் சென்று, புதிதாக நட்டனபோல வேரூன்றி விடுகின்றன.

4. மௌஸிக்கெநோஸ் தேசத்தவர்கள் நீண்ட ஆயுள் உள்ளவர்கள். 130 ஆண்டுகள் வரை அவர்கள் உயிர் வாழ் கிறார்கள். அவர்கள் மீதூண் கொள்வதில்லை; நல்ல ஆரோக் கியமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள்; ஒரு பொது இடத்தில் ஒன்றாக இருந்து உடன் உண்ணுகிறார்கள்; அவர்களுடைய உணவு வேட்டையிற் கிடைத்தனவே. அவர்களுடைய நாடு மிகச் செழிப்புள்ளது. வேண்டுவன எல்லாம் மிகுதியாகத் தருவது. தங்கமும் வெள்ளியும் ஏராளமாய் விளைவது. என்றாலும் இந்த உலோகங்களை அவர்கள் உபயோகிப்ப தில்லை. அங்கே அடிமைகள் இல்லை. இளைஞர்களைத் தொழி லின் பொருட்டு ஏவல் கொள்வார்கள். அவர்கள் வைத்திய சாஸ்திரம் தவிர வேறொன்றும் பயில்வதில்லை. போர்ப் பயிற்சி முதலியன தீங்கு விளைக்கும் என்ற கொள்கையினர். கொலை முதலிய கொடும் பாதகங்கள் பற்றித்தான் அவர்கள் நீதிஸ்தலத்திற்குச் செல்வது. ஒருவன் நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்வானானால், அதற்குத் தங்களையே நொந்து கொள்வார் களே யன்றி நீதிஸ்தலத்திற்குச் செல்லமாட்டார்கள். உடன் படிக்கை விஷயத்தில் ஒவ்வொருவனும் தனது நன்மையைத் தேடிக்கொள்வது கடமையாகும்.

இம் மேற்கோள்களில், ஸ்ட்ராபோ தென்னிந்தியா வைக் குறித்துச் சில நூதன விவரங்கள் தருகிறார். இவை உண்மை விஷயங்களே என்பதை நாம் உணர்ந்

1. இதனைச் சிந்து நதியின் ஆரம்பப் பிரதேச மென்பர். ஆனால் இந் தியாவின் கடைகோடியிலுள்ள தெனக் குறிப்பிடுவதனால், திராவிட தேச மாக இருக்கலாம்.

தாலும், இவற்றுள் சில தமிழ்த் தேசம் பற்றியன என்று உறுதியாய்க் கொள்ளுதற்குரிய சான்றுகள் இல்லை.

பழைய வாணிக விவரங்கள்

ஸ்ட்ராபோவின் நூலுக்குப் பின், 'பெரிப்ளூஸ்' என்ற ஒரு நூலானது கி. பி. 60-ல் எழுதப்பட்டது. ஆசிரியர் இன்னாரென்று தெரிய மாட்டாது. நூலின் முழுப் பெயர் 'The Periplus of the Erythraean Sea' என்பது. இந் நூலின் 53 முதல் 60 முடியவுள்ள பகுதிகளில் வாணிகஞ் செய்வோர்க்குப் பயன்படுமாறு, வழி, வாணிக ஸ்தலங்கள் கிடைக்கும் பொருள்கள் முதலிய சில விவரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன:—

53. தமிழகத்தின் முதல் வியாபார ஸ்தலங்களாகிய நௌரா, திண்டிஸ் என்ற நகரங்கள் அடுத்து உள்ளன. இவற்றிற்குப் பின் முஸிரிஸ், நெல்கிண்டா என்ற இரண்டு துறைமுகங்களும் உள்ளன. இவை இரண்டும்தான் இப்பொழுது வாணிகத்தில் தலைமை வகிக்கும் நகரங்கள்.

54. திண்டிஸ் சேர ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்தது. அது கடலுக்கு அருகில் வெளியான இடத்தில் உள்ள ஒரு கிராமம். முஸிரிஸ் நகரமும் அந்த ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்ததே. இங்கே கிரேக்கர்களால் அரேபியாவிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட வாணிகப் பொருள்களைக் கொண்டுவரும் கப்பல்கள் மிகுதியாக உள்ளன. அது ஒரு நதியின் அருகில் இருப்பது; திண்டிஸிலிருந்து நதி வழியாகவும், கடல் வழியாகவும் 500 ஸ்டேடியா[1] தூரத்திலும், கரையிலிருந்து நதிக்கு மேலாக 20 ஸ்டேடியா தூரத்திலும் உள்ளது. நெல்கிண்டாவும் முஸிரிஸிலிருந்து நதி வழியாகவும், கடல் வழியாகவும் 500 ஸ்டேடியா தூரத்தில் உள்ளது. ஆனால் இது வேறொரு ராஜ்யமாகிய பாண்டிய ராஜ்யத்திற்கு உரியது. இந்த ஊரும் கடலிலிருந்து 120 ஸ்டேடியா தூரத்தில் ஓடுகிற ஒரு நதியின் கரையிலே அமைந்துள்ளது.

55. இந் நதியின் சங்கமத்தில் வேறோர் ஊர் உள்ளது. அதுதான் பகர கிராமம். நெல்கிண்டாவிலிருந்து வழிப் பிரயாணம் செய்யும் கப்பல்கள் இந்த இடத்தில் தங்கி நங்கூரமிட்டு வாணிகப் பொருள்களை இங்கே ஏற்றிக்கொள்ளுகின்றன. ஏனென்றால் நதியில் மணல்மேடுகள் மிகுதியாகவும் கால்வாய்கள் தெளிவாய்ப் பிரிந்து செல்லாமலும் உள்ளன.

1. ஒரு ஸ்டேடியம் 202 கெஜம்.

இந்த இரண்டு வாணிக ஸ்தலங்களுக்கும் உரிய அரசர்கள் உள்நாட்டில் வசிக்கிறார்கள். கடலிலிருந்து இந்த இடங்களுக்கு வருபவர்களுக்கு அறிகுறியாக நாகங்கள் அவர்களைச் சந்திப்பதற்கு வருகின்றன. இவைகள் கருநிறம் உடையன வாயும், குறுகின தலையுடையனவாயும், ரத்தம் போல் செந்நிறமுள்ள கண்களை உடையனவாயும் இருக்கின்றன.

56. இந்த வியாபார ஸ்தலங்களுக்கு, மிளகும், மலபத்ரமும் ஏராளமான அளவில் கிடைக்கிறபடியால் பெரிய கப்பல்களை அனுப்புகிறார்கள். முதலாவதாக நாணயங்களை மிகுதியாக இங்கே கொண்டுவருகிறார்கள். மெல்லிய ஆடை, பவளம், கரடு முரடான கண்ணாடி, செம்பு, ஈயம், தகரம், அரிதாரம், மாலுமிகளுக்கு வேண்டும் கோதுமை முதலியவைகளும் கொண்டுவரப் படுகின்றன. கோதுமை வியாபாரப் பொருளல்ல. மெல்லிய ஆடையும், மதுவும், அதிகமாகக் கொண்டுவரப்படுவன அல்ல. இந்த வியாபார ஸ்தலங்களை அடுத்துள்ள ஒரே ஒரு பிரதேசத்தில் கொட்டனாரா என்ற பகுதியில்தான் மிளகு மிகுதியாக விளைகின்றது. இதை ஏற்றுமதி செய்கின்றார்கள். இதைத் தவிர நன் முத்துக்கள், தந்தம், பட்டாடைகள், கங்கையிலிருந்து வந்துள்ள சில வேர் வகைகள், உள்நாட்டிலிருந்து வந்துள்ள மலபத்ரம், பல வகையான மணிக்கற்கள், வைரங்கள், பச்சைகள், ஆமை ஓடுகள் முதலியனவும் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. கிரிஸீ தீவிலிருந்தும் தமிழகத்தின் கடற்கரையிலுள்ள தீவுகளிலிருந்தும் ஏற்றுமதிகள் செய்யப்படுகின்றன. அனுகூலமான பருவத்தில் ஜூலை மாதத்தில் எகிப்து தேசத்திலிருந்து புறப்பட்டு இங்கே கடல் யாத்திரை செய்கிறார்கள்.

57. மேலே குறித்தபடி முழுப் பிரயாணமும் கானாவிலிருந்தும், யுடிமான் அரேபியாவிலிருந்தும் சிறு மரக் கலங்களில் முன்பு செய்துவந்தார்கள். இவைகள் வளைகுடாக்களின் கரையோரமாகச் சென்றன. மாலுமித் தலைவராக இருந்த **ஹிப்பாலுஸ்** துறைமுகங்களின் இருப்பையும் கடலின் நிலைமையையும் நோக்கி, கடலுக்குக் குறுக்காக நேரே செல்லும் வழியொன்றை முதன் முதலில் கண்டுபிடித்தார். ஏனென்றால் நம்முடைய நாட்டில் ஏடீஸியன் காற்றுக் கிளம்புகிற அதே காலத்தில் இந்தியாவின் கரைநோக்கிக்கடலிலிருந்து காற்றுக் கிளம்பி அடிக்கிறது. இந்தத் தென் மேற்குக் காற்று, மேற் குறித்தபடி முதன் முதலில் கடல்வழியைக் கண்டு பிடித்தவர் பெயரால், **ஹிப்பாலுஸ்** என்று அழைக்கப்படுகிறது. அக் காலத்திலிருந்து இன்றுவரை கப்பல்கள் சில கானாவிலிருந்து

நேராகவும், சில வாசனைத் திரவியக் கொடுமுனை (Cape of Spices) யிலிருந்தும் புறப்படுகின்றன. தமிழகத்திற்கு வர வேண்டும் கப்பல்கள் காற்றுக்கு வெகு தூரம் விலகித் தலைமுகத்தை வைத்துக் கொள்ளுகின்றன. பாருகச்சம், ஸிதியா முதலான இடங்களுக்கு வரும் கப்பல்கள் கரையோரமாக மூன்று நாள் சென்று மீதிக் காலத்தில் அவ்விடத்திலிருந்து கடலுக்குள் நேரான வழியைப் பின்பற்றி அனுகூலமான காற்றோடு ஓடிச் சென்று தரைக்குச் சில தூரத்தில் முன் சொன்ன வளைகுடாக்களுக்கு வெளிப் புறத்தில் பாய் விரித்துக் கடக்கின்றன.

58. பகரைக்கு அப்பால் கருஞ் செங்குன்றம் ஒன்றும், கடற்கரையைத் தொட்டுத் தென்புறமாய் நீண்டு கிடக்கிற பறலியா என்னும் பிரதேசம் ஒன்றும் உள்ளன. கருஞ் செங்குன்றப் பிரதேசம் பலிதா (Balita) என்று பெயர் பெறும். அதில் நல்ல துறைமுகம் ஒன்றும் கரையை அடுத்துக் கிராமம் ஒன்றும் உண்டு. இதற்கு அப்பால் குமரி என்று அழைக்கப்பெறும் பிரதேசம் உளது. இங்கே குமரி முனையும் ஒரு துறைமுகமும் உள்ளன. தங்கள் வாணாளைப் பவித்திரமாக்க விரும்பும் மக்கள் இங்கே வந்து நீராடித் துறவுபூண்டு வசிக்கிறார்கள்; பெண்பாலரும் இவ்வாறே செய்கின்றார்கள். ஏனென்றால், முன்னொரு காலத்தில் பெண் தெய்வம் ஒன்று இங்கே நீராடி வசித்து வந்ததாம்.

59. குமரியிலிருந்து தெற்காகக் கொற்கைவரை இப் பிரதேசம் நீண்டு கிடக்கிறது. இந்தக் கொற்கையில்தான் முத்துக் குளிக்கிறார்கள்; இவ்வேலை தண்டனை பெற்ற குற்றவாளிகளால் செய்யப்படுகிறது. இது பாண்டிய ராச்சியத்தைச் சார்ந்தது. கொற்கைக்கு அப்பால் கரைநாடு என்று அழைக்கப்பெறும் வேறு ஒரு பிரதேசம் உள்ளது. இது வளைகுடாவை ஒட்டியுள்ளது. இதன் உள்நாடு அர்கரு (Argaru) என்று சொல்லப்படும். இந்த இடத்திற்கே கடற்கரையைச் சுற்றிச் சேகரிக்கப்படும் முத்துக்கள் கொண்டு வரப் படுகின்றன. வேறு ஓர் இடத்திற்கும் கொண்டு செல்லப்படுவதில்லை. இங்கிருந்து அர்கரிடிக் (Argaritic) என்னும் மெல்லிய ஆடைகள் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன.

60. இப் பிரதேசங்களிலுள்ள வியாபார ஸ்தலங்களிலும், தமிழகத்திலிருந்தும் அதற்கு வடக்கிலிருந்தும் கப்பல்கள் வந்து தங்கும் துறைமுகங்களிலும், மிக முக்கியமானவை முதலில் கமரா (Camara), பின் பொதுகா (Poduca), பின் சோபத்மா (Sopatma) என்பவைகளே. இவைகள் கிடக்கும்

அடைவிலேயே இங்கே தரப்பட்டுள்ளன. கரை வழியாக டமரிகாவரை செல்லும் கப்பல்கள் இங்கேயுள்ளன. பல கட்டை மரங்களை ஒன்றாகச் சேர்த்துச் செய்த பெரிய மரக் கலங்களும் இங்கே உண்டு. இவைகளுக்கு சங்காடம் (Sangara) என்று பெயர். கிரிஸி (Chryse) க்கும் கங்கைப் பிரதேசத்திற்கும் போகும் மரக்கலங்கள் மிகப் பெரியன வாய் இருக்கும். அவற்றிற்கு கொலந்தியா (Colandia) என்று பெயர். இவ் இடங்களில் டமரிகாவில் செய்யப்படுகின்ற பொருள்கள் அனைத்தும் இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன. எகிப்து தேசத்தினின்றும் கொண்டுவரப்படும் பொருள் களில் பெரும்பாலனவும் டமரிகாவிலிருந்து கொண்டுவரும் பொருள்களில் பெரும்பாலனவும் பறலியா வழியாகக் கொண்டுவரும் பொருள்களும் இங்கே வந்து சேர்கின்றன.

பெரிப்ளூஸ் கூறுவனவற்றிலிருந்து பல அரிய செய்திகள் தமிழ்நாட்டினையும் தமிழ்நாட்டு வியாபார நிலையையும் குறித்து வெளியாகின்றன. இவர் கூறும் திண்டிஸ், முசிரி[1] என்னும் பட்டினங்கள் சங்க நூல் களில் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. திண்டிஸ் என்பது தொண்டி[2]யாகும். பொதுக (Poduca) என்று இவரால் குறிக்கப்பட்டது தற்காலத்தில் புதுச்சேரி என வழங்கும் பாண்டிச்சேரி என்பர். ஆனால், சங்க நூல் களால் பொதுக்கயம்[3] அல்லது புதுக்கயம்[4] என்ற ஊர் ஒன்று உளதாகத் தெரிகின்றது. பெரிப்ளூஸில் வருவதும் இவ்வூரினையே குறித்தது எனக்கொள்ளுதல் மிகப் பொருத்தம் என்று தோன்றுகிறது. மிளகு வியாபாரத்தையும் இந் நூல் குறித்துள்ளது, இவ் வியாபாரமும் சங்க நூல்களால் வெளிப்படுகின்றது. இவற்றையெல்லாம் நோக்குமிடத்து, சங்க நூல்களுள் மிகவும் முந்தியன இந் நூலின் காலத்தை (சுமார் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் இறுதியை) அடுத்ததாகலாம் எனக் கொள்ளுதல் தகும்.

---

1. அகம் : 57, 149 ; புறம் : 343.

2. நற் : 8, 18, 195 ; குறுந் : 198, 210, 238 ; ஐங்குறு : 171- 180 பதிற் : VI-பதிகம், 88 ; அகம் : 10, 60, 290 ; புறம் : 17, 48 ; தொண்டியைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் இந்த ஆறு நூல்களும் முற்பட்ட சங்க நூல்கள் என்பதும் கலித்தொகை, பரிபாட்ல் என்பன பிற்பட்ட சங்க நூல்கள் என்பதும் உய்த் துணர்தல் கூடும்.

3. குறுந் : 337.

4. நற் : 294.

7

இலக்கியமும் சமூகமும்

கண்ணன் திருவவதாரம் நிகழ்ந்த திருநாள் ஸ்ரீஜயந்தி. அவன் பிறந்த இடமோ வடமதுரையில். இத் தேவரகசியங்கள் நமக்கு எப்படித் தெரியவந்தன? மகா பாரதத்தால். இம் மகாபாரதமும் பின்னர்த் தோன்றிய பாகவதமும் இல்லாமற் போனால் நாம் அனைவரும் பக்தியோடு வணங்கிவரும் கண்ணபிரானும் இல்லை.

கண்ணன் அவதாரம்

கண்ணன் தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை. அவன் செய்த குறும்புச் செயல்களுக்கும் அளவில்லை. கன்றுகள் ஓட அவற்றின் செவியில் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்து விடுவான்; எண்ணெய்க் குடத்தை உருட்டி இளம் பிள்ளைகளைக் கிள்ளி யெழுப்பிக் கண்ணைப் புரட்டி விழித்துத் தீம்புகள் செய்வான்; கன்றின் வாலில் ஓலைகட்டி ஓடச்செய்வான்; கனிகள் உதிர எறிவான்; பாம்பைப் பின் தொடர்ந்தோடி அதைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டுவான். அவன் தெருவிலுள்ள பெண்களுக்கு ஓயாத தொல்லை. பெண்களுடைய

பின்னலைப் பின்னின் றிழுப்பான்—தலை
பின்னே திரும்பு முன்னேசென்று மறை[வான்]
வன்னப் புதுச்சேலை தனிலே—புழுதி
வாரிச் சொரிந்தே வருத்திக் குலைப்பான்.

இப்படிப்பட்ட குறும்பன் பெரிய மாயாவியாகவும் இருந்தான். இக்காரணத்தினாலே 'மாயக்கூத்தன்' என்று பெயரும் படைத்தான். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நம்மவர்க்கு அரிய உபதேசங்களைச்செய்து கீதாசார்யனாக விளங்கினான். இப்புருஷோத்தமனை நமக்கு அளித்தது மகா பாரதமே.

கண்ணன் காட்டிய நெறி

இப்பேரிதிகாசத்தையே கண்ணன் பிறந்த இடமாக நாம் கருதுவோமானால் அது சிறிதும் தவறாக மாட்டாது. கண்ணன் திரு அவதாரம் செய்தது பாரதத்திலேதான். இவனைப் பரம்பொருளாகக் கொண்டு வழிபடும் சமயத்திற்குக் காரணமா யிருந்ததும் இப் பரம இதிகாசம்தான். காவியத்தால் நமது சமுதாயமானது ஒரு லட்சிய புருஷனைப் பெற்று, ஒரு சமய பேதத்தையும் மேற்கொண்டு, ஒரு தத்துவ விசேஷத்தையும் அறிந்து, அதனால் விளைந்த ஒழுகலாற்றிலே நிகழ்ந்துவருகிறது. இலக்கியத்திற்கும் சமுதாயத்திற்கும் உள்ள நெருங்கிய தொடர்பினைக் கண்ண பிரானது திவ்யசரித்திரம் நமக்கு நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. இத் தொடர்பு மிக்க நெருக்கமானது; அத்தியந்தமானது; நமது சமுதாயத்தின் ஒவ்வொருபகுதியினும் ஊடுருவி நின்று விளங்குவது.

இனி உலகத்துள்ள இதிகாசங்களுள் தலைசிறந்ததாகக் கருதப்படும் இம்மகாபாரதம் தானும் இந்து சமுதாய வளர்ச்சியின் ஆதி நிலையில் தோன்றியதாகும். அந்நிலையில் மக்களது மனோபாவனை வீரப் பெருஞ் செயல்களில் ஈடுபட்டிருந்தது. புகழ்படைத்த பெருவீரர்களுடைய குணாதிசயங்களிலே அழுந்தி நின்று மகிழ்ந்தது. இவற்றிற்குத் தகுதியாகவே கருத்துக்களும் மொழிகளும் கையாளப்பட்டன.

மகாபாரத காலத்துச் சமுதாய நிலை

சுவர்க்கவாசிகளும் பூலோகவாசிகளும், அதாவது தெய்வப் பிறப்பினரும் மக்கட் பிறப்பினரும், ஒருவரோடு ஒருவர் கலந்து உறவாடியும் பகைமை பூண்டு போர் புரிந்தும் வந்தனர் என்று அக்காலத்தவர் எண்ணினர். தொடர்ந்து செல்லும் நீண்ட கதைகளைக் கேட்பதில் பெரு விருப்புற

றிருந்தனர். இத்தகைய சமுதாயம் பாரதத்திற்கு விளைநிலமாயிருந்தது. சமுதாயத்திற்கும் இலக்கியத்திற்குமுள்ள தொடர்பினை ஒருவாறு இது விளக்குகிறது. ஆனால் மேலேகுறித்த வீரியகாலம் (heroic age) பாரதம் முதலிய இதிகாசங்களினின்றும் ஊகித்துக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு காலப்பகுதியாம். இங்ஙனம் அமைந்த காலமும் சமுதாய நிலையும் உலகமுழுவதிலும் காணப்படும் உண்மையேயாயினும் சமுதாய-இலக்கியத்-தொடர்பினை ஏதுக்காட்டி நிறுவுவதற்குப் போதுமானதல்ல. சரித்திர மூலமாய் நன்கறிந்த ஒருகாலப் பகுதியிலுள்ள சமுதாய நிலையையும், அக்காலத்துத் தோன்றிய இலக்கியத்தின் தன்மையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதே தக்க நெறியாகும்.

கி. பி. 7, 8-ம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் சமுதாயம்

கி. பி. 7, 8-ம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ்நாட்டுச் சரித்திரத்தை நோக்குவோம். அக்காலத்துப் பல்லவ அரசர்களுள் ஒரு சிலர் சைன சமயத்தவராயும், வேறு சிலர் வைணவ சமயத்தவராயும் பின்னும் ஒரு சிலர் சைவராயும் இருந்தனர். பாண்டிய அரசர்களுள்ளும் ஒரு சிலர் சைனராயும் வேறுசிலர் சைவராயும் இருந்தனர். பாண்டிய நாட்டிலும் காஞ்சி முதலிய பல்லவ ஆதிக்கியம் நிறைந்த நாட்டிலும் சைனத்துறவிகள் ஏராளமாக வசித்துத் தங்கள் கொள்கைகளைப் பரப்பி வந்தார்கள். மதுரையைச் சுற்றியுள்ள எட்டுப் பெரிய குன்றங்கள் இத்துறவிகளின் இருப்பிடமாக விளங்கின. இவர்கள் எப்பொழுதும் வாதம்புரிந்தும், பிற சமயத்தவர்கள் தங்கள் சமயத்தைத் தழுவச்செய்தும், அரசாங்கம் ஒப்பும்படி தங்கள் சமயத்தை மேம்படுத்தியும் வந்தனர். சைன சமயத்திற்கு முன்னாக, தமிழ் நாட்டுப் புராதன சமயமாய் விளங்கி வந்தன சைவ வைஷ்ணவமாகிய வைதிக சமயங்கள். சைன சமயம் அறிவுவலியாலும் சாஸ்திர ஞானத்தாலும் தர்க்கவன்மையாலும் சிறந்து விளங்கிற்று. வைதிக சமயங்கள் பக்தியையே பெருந் துணையாகக் கொண்டு அந்தப் பக்திநெறியையே வலியுறுத்திவந்தன. சிறிது காலம் தர்க்கநெறியின்முன் எதிர் நிற்கலாற்றாது இவை தளர்ச்சியுற்றிருந்தன. ஆனால் உணர்ச்சி மேலீட்டால்

எழுந்த இப் பக்திநெறி வெகுவிரைவில் தர்க்க நெறியைப் புறங்கண்டுவிட்டது. நாடு முழுவதும் பக்திப் பெரு வெள்ளம் பரந்து பாய்ந்து தர்க்கமாகிய பெரு நெருப்பை அவித்துவிட்டது. பக்திக்கு வித்து ஊன்றியவர்கள் அப்பர், சம்பந்தர் முதலிய சைவ நாயன்மார்களும், பெரியாழ்வார், குலசேகரர் முதலிய ஆழ்வார்களுமே ஆவர்.

7, 8-ம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய இலக்கியம்

மேற்குறித்தன எல்லாம் சரித்திரம் ஒப்பிய உண்மைகள். இவை நிகழ்ந்த காலங்களில் எவ்வகையான இலக்கியங்களை நாம் எதிர்பார்க்கவேண்டும்? தர்க்க நூல்களை எதிர்பார்ப்போம்; பக்தி நூல்களை எதிர்பார்ப்போம்; பக்திக்கு இன்றியமையாத கதைகளை எதிர்பார்ப்போம். இவ்வகையான நூல்களே இக்காலங்களில் தோன்றின. குண்டலகேசி, பிங்கலகேசி, நீலகேசி முதலியன தர்க்க நூல்கள்; தேவாரம், நாலாயிரம் முதலியன பக்தி நூல்கள்; திருத்தொண்டத்தொகை முதலியன பக்திக்குரிய கதைகளைக் குறித்து எழுந்தன.

9, 10-ம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ சமுதாயம்

இனி 9,10-ம் நூற்றாண்டுகளில் நம்நாட்டுச் சரித்திரத்தைக் கூர்ந்து நோக்குவோம். இந் நூற்றாண்டுகளில் சோழரது ஆதிக்கியம் தமிழ் நாட்டில் நிலைபெற்று விளங்கியது. வடநாடுகளிலும் கடலுக்கு அப்புறமுள்ள பர்மா, சுமாத்திரா, ஜாவா முதலிய நாடுகளிலும் சோழர்களது வெற்றிக் கொடி பறந்தது. போர்புரிதலும் நாடுகளை வென்றுகொள்ளுதலும் சோழர்கள் மேற்கொண்ட தொழிலாக முடிந்தன. நாட்டு மக்களில் தலையாயவர்களும் இத்தொழிலில் ஈடுபட்டனர். அரசரது சேனாநாயகர்களாகவும், அடிப்படுத்திய நாடுகளில் பிரதிநிதிகளாய் ஆட்சிபுரிபவர்களாகவும், சோழ ராஜ்யத்தின் ஆட்சிமுறை அதிகாரிகளாகவும் இவர்கள் விளங்கிவந்தனர். அரசர்கள் சிவ பக்தர்கள்; எனவே நாட்டு மக்களும் சிவபக்தர்களாயிருந்தனர். போர்த்தொழில் இல்லாத காலங்களில்

கோயில் நிர்மாணத்திலும், அரசியல் சீர்திருத்தத்திலும் கல்வி, கலை முதலியவற்றை அபிவிருத்தி செய்வதிலும் அரசர்களும், அவர்களோடு ஒப்ப நாட்டுப் பெரியார்களும் ஊக்கம் கொண்டனர். தமிழ் நாட்டின் கீர்த்தி பிற நாடுகளில் பரவுவதாயிற்று. போர்த் தொழிலும், ஆட்சித் தொழிலும், பத்திமையும், கோயில்-கைங்கரியமும் தமிழ சமுதாயத்தை இயக்கிவந்தன.

9, 10-ம் நூற்றூண்டுகளில் இலக்கிய நிலை

இக்காலங்களில் எவ்வகையான இலக்கியங்களை எதிர்பார்க்கக் கூடும்? கலிங்கத்துப் பரணி முதலிய போர்ப் பிரபந்தங்கள், சாஸன கவிதைகள், மெய்க்கீர்த்திகள், உலா, கோவை, அந்தாதி முதலியன, திருவிசைப்பா முதலிய பக்திநூல்கள், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி முதலிய பக்திவிளக்க நூல்கள், ராஜராஜேசுவர நாடகம் முதலிய நூல்கள் தோன்றின. சமயத்தை விடுத்து உலகியல் விஷயங்களை நூற்பொருளாகக் கொண்டு பல செய்யுட்களும் இக்காலத்து மிகுதியாய்ப் பிறந்தன. சமுதாய நிலைக்கும் இலக்கியங்களுக்கும் உள்ள தொடர்பை இது நன்கு விளக்குகின்றதல்லவா?

இனி 19, 20-ம் நூற்றுண்டுகளில் இலக்கிய சரித்தை நோக்குவோம். இச்சரிதமும் சமுதாயத்தின் விளைபொருளே இலக்கியம் என்பதை வலியுறுத்திக் காட்டுகிறது. இந்நூற்றுண்டுகளில் கிறிஸ்தவ சமயப் பாதிரிமார்கள் தங்கள் சமயத்தை நமது நாட்டிற் புகுவித்தனர். ஆங்கில அரசாட்சி இங்கே வேரூன்றியது. ஆங்கிலக் கல்விமுறை பரவலாயிற்று. கல்வி ஒரு சிலர்க்கேயன்றி அ[illegible]வர்க்கும் உரித்தானது என்னும் கொள்கை பிறந்தது. [illegible]நாட்டுக் கலைகளைக் கற்றுணரும் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. [illegible]ற்றிற்குத் தக்கபடி சமுதாய நிலையும் மாறுபட்டது. [illegible]முதாய வகைகளில் கிறிஸ்தவ சமுதாயம் ஒன்றும் பு[illegible]ாகத் தோன்றியது. இதற்கும் நமது வைதிக சமுதா[illegible]த்திற்கும் போர் நிகழ்ந்தது. இரண்டும்

கி. பி. 19, 20-ம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழசமுதாயமும் இலக்கியப் போக்கும்

ஒன்றையொன்று ஓயாது எதிர்த்துப் போராடின. கிறிஸ்தவ சமய நூல்கள் சில தோன்றின. பைபிள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இரட்சணிய யாத்திரிகம் முதலிய நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. கண்டன நூல்கள் சிலவும் எழுந்து கூத்தாடின. சமுதாயத்திலே விளைந்த கல்விப் பரபரப்பு ஆங்கிலக் கல்விமுறை அனுபவத்தில் வருதற்குக் காரணமா யிருந்தது. பழைய நிகண்டுகள் வழக்கொழிந்தன; புதிய அகராதிகள் பிறந்தன. பழைய இலக்கணங்கள் மங்கி மறையலாயின; எளிய முறையில் இயற்றப்பட்ட இலக்கணங்கள் வழக்கிலே புகுந்தன. அறிவுப் பொருள்கள் எல்லாம் வசன நூல்களால் உணர்த்தப்பட வேண்டும் என்ற கொள்கை பிறந்தது; வசன நூல்கள் பல தோன்றலாயின. மேனாட்டு அறிவியல் - நூல்கள் ஒருசில தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. இவை போன்ற முயற்சிகளில் சமுதாயம் பெரும்பாலும் ஈடுபட்டிருந்தது. இதனால் பழையன போற்றும் சமுதாயப் பகுதி இல்லை என்று எண்ணுதல் தவறு. ஒருசில மடங்களும் மடங்களைச் சார்ந்தவர்களும் பழைய நூல்களைப் போற்றி வந்தனர். இப்பகுதியாரிற் சிலர் பழைய முறையில் நூல்களையும் புராணங்களையும் இயற்றிவந்தனர். இவர்களுள் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை தலைசிறந்தவர். ஆங்கிலம் கற்றுவல்ல அறிஞர்கள் சிலர் பழைமையைப் புதியமுறையில் பேணினர். பழைய நூல்களைத் திருத்தமுற அச்சிற்பதிப்பித்து வெளியிட்டனர் ஒரு சிலர். வேறு சிலர் நாட்டின் பழைய சரித்திரத்[illegible] ஆராய்ச்சியால் விளக்கி நூல்களை இயற்றினர். இன்[illegible] சிலர் பழைய நாகரிகத்தின் பெருமையை நூ[illegible]ற்றில் லாகப் புலப்படுத்தினர். ஆனால், மேற் குறித்[illegible]ந்திர ஸ்தாபனத்தினாலும் பெரும்பாலன மேனாட்டுக் கல்வியாலும் அச்சு[illegible] தமிழ் சமுதாயத்தில் ஏற்[illegible]ட்ட கிளர்ச்சியின் பயன்கள் என்பது மனங்கொள்[illegible]வண்டும்.

19-ம் நூற்றாண்டின் இ[illegible]தியில் நமது சமுதாயத்தில் தேசிய உணர்ச்சி [illegible]தான்றத் தொடங்கிற்று. இந்த

தேசீய உணர்ச்சி

உணர்ச்சி நாடு முழுவதும் வெகுவிரைவில் பரவியது. கல்வியாளரிடத்தும் பிறரிடத்தும் இவ் உணர்ச்சி பரவி வளர்ந்துவரத் தொடங்கிற்று. இந்த உணர்ச்சி தான் சுப்பிரமணிய பாரதியையும் அவருடைய அற்புதக் கவிதை-அமிர்தத்தையும் தமிழ சமுதாயத்திற்கு உதவியது. இதுவும் சமுதாயத்திற்கும் இலக்கியத்திற்குமுள்ள நெருங்கிய தொடர்பை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

சமுதாய நிலத்தில் விளையும் பயிர் இலக்கியம்

நிலத்தின் தன்மையை அதினிடம் தோன்றிய பயிர் முளை காட்டும். 'நிலத்திற் கிடந்தமை கால் காட்டும்' என்றனர் வள்ளுவர். சமுதாயத்தின் தன்மையை அதனிடத்துத் தோன்றிய இலக்கியங்கள் காட்டும். சமுதாயத்தின் தன்மை கால நிலைக்கு ஏற்ப மாறுபடும். இவ்வாறு காலந்தோறும்' மாறுபட்டுவரும் தன்மையையும் அவ்வக் காலத்துத் தோன்றிய இலக்கியங்கள் காட்டவல்லன. சமுதாயமும் இலக்கியமும் ஒன்றை ஒன்று தாக்கிப் புதுப் பயன் விளைவித்தலும் உண்டு. இங்ஙனமுள்ள தொடர்பினை நன்கு உணர்ந்தோமாயின், நாட்டின் சரித்திரமும் இலக்கிய சரித்திரமும் பெரிதும் விளக்கம் எய்தும்.

8

சங்க இலக்கியங்கள்—I

இப்போது கிடைக்கும் பழைய தமிழ்ச் செய்யுட்களில் சில கிறிஸ்து அப்தத்தின் தொடக்கத்தில் இயற்றப்பட்டவை. ஆதலால் தமிழ் இலக்கிய சரிதம் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னமேயே

தொடங்கியுள்ளது. இப் பெருமை எல்லா மொழிகளுக்கும் உரியதன்று. மலையாள மொழியில் கி. பி. பதினாலாம் நூற்றாண்டிலும், தெலுங்கு மொழியில்

தமிழின் தனிப் பெருமை

பதினோராம் நூற்றாண்டிலும், கன்னட மொழியில் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் ஆதி இலக்கியங்கள் தோன்றின. இப்பொழுது பல தேசங்களிற் பயிலப்பட்டுப் பெருஞ் சிறப்புடன் விளங்கும் ஆங்கில மொழியிலேகூட இலக்கியம் முதன்முதலில் தோன்றியது கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில்தான். ஆரியம், சீனம், லத்தீன், கிரேக்கு, எபிரேயம் முதலிய ஒரு சில மொழிகளில் உள்ள ஆதி இலக்கியங்களே தமிழ் இலக்கியங்களின் அளவு பழைமை வாய்ந்தவை.

மிகப் பழைமையான காலந் தொட்டே தமிழ் சிறப்புற்று வாழ்ந்துவந்த இடம் பாண்டிய நாடு என்று கூறுவர். வில்லிபுத்தூரர் இயற்றிய பாரதத்தின் சிறப்புப் பாயிரத்தில், அவர் மகனார் வரந்தருவார்,

> பொருப்பிலே பிறந்து, தென்னன் புகழிலே
> [வளர்ந்து, சங்கத்(து)
> இருப்பிலே இருந்து, வைகை ஏட்டிலே
> [தவழ்ந்த பேதை

என்று தமிழைக் குறித்துக் கூறுகின்றார். இப்பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையிலே ஒரு தமிழ்ச் சங்கம் இருந்தது என்பது கர்ணபரம்பரைச் செய்தி. கிறிஸ்து அப்தத்தின் இரண்டாம் நூற்றாண்டு

கடைச் சங்கம்

இச்சங்கம் இருந்த காலம் என்பர் ,த் ஆராய்ச்சியாளர். தமிழ்ச் செய்யுட் ் ல்லை யும் புலவர்களையும் ஆராய்ந்து சீர்தூக்கி மதி்ம பக்குவப் இச்சங்கம் செய்து வந்த பணி என்று கூறட்ம்பை உணவி நாற்பத்தொன்பது புலவர்கள் இச்சங்க் என்று சொல்லிக் கள் என்பர். சங்கத்தைப் பற்றிய ீகண்டவுடன் அகமுடை களவியல் உரை என்ற நூலிவன் சோபை ்பெற்றது; பட்டிருக்கிறது. இது கள ்டைய முகத்திலே சிறு முன் இரண்டு சங்கங் ்றிப் படர் ், தலைனை

வியல் உரை கூறும். தலைச்சங்கம் 4440 ஆண்டுகளும், இடைச்சங்கம் 3700 ஆண்டுகளும், கடைச்சங்கம் 1850 ஆண்டுகளும் இருந்தனவாம்.

கடைச்சங்கக் காலத்து நூல்களே நமக்கு இப்போது கிடைப்பவை. இந்நூல்களையே நாம் 'சங்க இலக்கியங்கள்' என வழங்குகிறோம். தொல்காப்பியம்[1] என்ற பேரிலக்கண நூல் இடைச்சங்கக் காலத்து இறுதியில், அதாவது சுமார் கி. மு. 5000-ல் தோன்றியது என்றும், தலை, இடைச் சங்கங்களிலே பிறந்த ஏனை நூல்கள் கடல் கொள்ளப்பட்டு அழிந்து விட்டன என்றும் பரம்பரை வரலாறு கூறுகின்றது. ஆனால் தொல்காப்பியர் காலம் கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டதென்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் உள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களைப் பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை என இரு பெருங் கூறுகப் பகுக்கலாம். பத்துப் பாட்டுக்களாவன: முருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறு பாணாற்றுப்படை,

பத்துப்பாட்டு

பெரும்பாணாற்றுப் படை, முல்லைப் பாட்டு, மதுரைக் காஞ்சி, நெடுநல் வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பன. இவற்றை,

> முருகு, பொருநாறு, பாணிரண்டு, முல்லை,
> பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி,—மருவினிய
> கோலநெடு நல்வாடை, கோல்குறிஞ்சி, பட்டி
> பாலை, கடாத்தொடும் பத்து [னப்

என்ற செய்யுளால் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளலாம். டுமலைபடுகடாம் என்ற நூலுக்குக் கூத்தராற்றுப் படை ...ல்லை. பெயரும் உண்டு.

...ற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபா

சங்... வெ... பெரும்பாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம்

...க்களும் ஆற்றுப்படை என்ற நூல்

இப்போது இ... கொடையாளி ஒருவனிடம்

தோ...

களில் சில கிறிஸ் ... நம் போர் ... என்ற நூலில், தொல்காப்பியர்

இயற்றப்பட்டவை.

சுமார் இரண்டாயிரத்து

ஆதலா...

...ம் ஆன்

பெருஞ் செல்வத்தைப் பரிசாகப் பெற்றுத் திரும்பும் கூத்தர் முதலியோர் வழியிலே எதிர்ப்பட்ட இரவலரைக் கண்டு, அக்கொடையாளியின் பெருமையைக் கூறி, அவனிடம் சென்று தாம் பெற்றதுபோல் பெருஞ் செல்வம் பெறுமாறு வழிப்படுத்துதலே இந்த நூல் வகையின் கருத்து. ஆறு-வழி; படை-படுத்துதல். ஏனைய ஐந்து பாட்டுக்களில் மதுரைக்காஞ்சி, நிலையாமையை ஓர் அரசனுக்கு அறிவுறுத்தி, இவ்வுலகில் வாழும் நாட்களை உயர்ந்த லட்சியங்களை மேற்கொண்டு இனிதாகக் கழித்தல் வேண்டும் என வற்புறுத்துகிறது. குறிஞ்சிப்பாட்டு ஓர் ஆரிய அரசனுக்குத் தமிழ்ச் சுவையை அறிவுறுத்தும் பொருட்டு இயற்றப்பட்டது என்று சரித்திரம் வழங்குகிறது. இப்பாட்டுக்களுள் சில அகப்பொருளையும் சில புறப்பொருளையும் பற்றியவை. அகம் என்பது காதல் பற்றிக் கூறும் பகுதி; புறம் என்பது அறமும் பொருளும் பற்றிப் புறத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தைக் கூறும் பகுதி.

பாண்டியருள் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனும், சோழருள் கரிகாற் பெருவளத்தானும், தொண்டைமான் இளந்திரையனும் பத்துப்பாட்டிற் புகழப்பட்டிருக்கின்றனர்.

எட்டுத் தொகையாவன: நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன. இவற்றை, ...த ...ல்லை

நற்றிணை, நல்ல குறுந்தொகை, ஐங்குறு(நூ)ம் பக்குவப்
ஒத்த பதிற்றுப்பத் (து), ஓங்கு பரிபாடல் உணவி
கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியே, ... என்று சொல்லிக்
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை... கண்டவுடன் அகமுடை
...ருவன் சோபை ...பெற்றது;

என்ற செய்யுளால் ஞாபக... ...டைய முதுதலே சிறு
இவற்றுள் நற்றிணை, ...
அலறிப் படர் ..., தலைனை

எட்டுத் தொகை

கலித்தொகை, அகநானூறு என்னும் ஐந்து நூல்களும் அகப்பொருள் பற்றியவை; ஏனைய மூன்றும் புறப்பொருள் பற்றியவை. ஐங்குறு நூற்றில் ஐந்நூறு செய்யுட்களும, பதிற்றுப்பத்தில் நூறு செய்யுட்களும், பரிபாடலில் எழுபது செய்யுட்களும், கலித்தொகையில் நூற்றைம்பது செய்யுட்களும் உள்ளன. ஏனைய நூல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் நானூறு செய்யுட்கள் உள்ளன. கலித்தொகை கலிப்பாவாலும், பரிபாடல் பரிபாட்டாலும் இயன்றன. மற்றை ஆறு தொகை நூல்களும் ஆசிரியப் பாவால் இயன்றன. அகம் பற்றியவற்றுள் ஐங்குறுநூறு, திணை ஒவ்வொன்றிற்கும் நூறுவீதம், குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், முல்லை, நெய்தல் என்ற ஐந்து திணைகளுக்குமாக ஐந்நூறு செய்யுட்கள் கொண்டது. புறம் பற்றிய நூல்களுள், ஒவ்வொரு சேரனுக்கும பத்துச் செய்யுள் வீதம், பத்துச் சேர-அரசர்களுக்கு உரிய நூறு செய்யுட்கள் கொண்டது பதிற்றுப்பத்து. எட்டுத் தொகை நூல்களுள் பரிபாடலுக்கு ஒரு தனிப்பட்ட சிறப்பு உண்டு. அதிலுள்ள பாட்டுக்கள் பண்முறையால் தொகுக்கப்பெற்று உரிய பண்களுடன் பாடப்பெற்று வந்தவை. கலித்தொகையிலுள்ள தாழிசைகள் இசையோடு பாடுதற்கு ஒத்தனவா யுள்ளன.

பல புலவர்களால் பாடப்பெற்றன தொகை நூல்கள்

தொகைநூல் ஒவ்வொன்றிலும் உள்ள செய்யுட்கள் பல புலவர்களால் பாடப்பெற்றவை. அப்புலவர்கள் ஒரிடத்தவரல்லர்; ஒரினத்தவரல்லர்; ஒரு காலத்தவருமல்லர்; ஒரு சமயத்தைச் சார்ந்தவருமல்லர். அவர்களைக் கணக்கிட்டு 'நானூற்று...தொன்பதின்மர்' என்று களவியல் உரை கூறும். ...வர்களுடைய பெயர்கள் காணப்படவில்லை. ...ல்பொரு சிறுநுரையார்' என்று பெயர். ...இவ்...யுளில்,

...காய ... போல

...துமே

(குறுந். 290)

எ... ...டுவ... ...லை

இப்போது கி... தோ... களில் சில கிறிஸ்...தும் போர்... இயற்றப்பட்டவை. து... சுமார் இரண்டாயி... ஆதலா... ...ம ஆ...

பால,

9

தப் பிற்காலத்து நூல்
ங்கள் கேட்டிருக்கலாம்.
ருவன் தனது துணைவர்கள்
செல்வான் என்றும், தன்னிக

சங்க இலக்

தலைவி ஒருத்தி தனது துணை
ள் உடன்வரச் சோலையில் விளை
ற்குச் செல்வாள் என்றும், உடன்

சங்க இலக்கியங்க
ழில்மேற் பிரிந்து செல்லத் தலை
கள் காதலும், போர்
ரந் தனியராய் ஒருவரை ஒருவர்
தொகை நூல்கள் எட்டி
, அவ்வாறு கண்ட இடத்துக்
யனவே.
இந்நூல்கள் ஓசை நிரம்பிய
சங்க இலக்கியப் செய்யு
ாக விரித்துக் கூறும். இது
பொருள்கள் பாட்டி
லயாகும். இயற்கைக் காதல்
காதல்
ப் பாருங்கள் :
புறநிகழ்ச்சிகளைப் பொரு
பதிற்றுப்பத்து, பு
கேளாய்! தெருவில் நாம்
யாகும்
ஆடும்

மணற்சிற்றில் காலிற் சிதையா அடைச்சிய
கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி, மேலொர்நாள்
அன்னையும் யானும் இருந்தேமா, 'இல்லிரே
உண்ணுநீர் வேட்டேன்!' என வந்தாவள்
அ கரித்
'அடர்பொற் சிரகத்தால் வாக்கி, சுடரிவில்லை
உண்ணுநீர் ஊட்டிவா' என்றாள்
பக்குவப்
தன்னை அறியாது சென்றே
குழம்பை உணவி
என்று சொல்லிக்
வளைமுன்கை பற்றி நலிய
கண்டவுடன் அகமுடை
"அன்னாய், இவனொருவன்
சோபை பெற்றது;
டைய முகத்திலே சிறு
அன்னை அலறிப் படர்
, தலைனை

அகப் பகுதியை எடுத்துக்கொள்வோம். இது ஒரு
எட்டும் ஒருத்தியும் தம்முளே காதல்கொண்டு மணம்
தொகை புரிந்து இல்வாழ்வு நடத்துகின்ற செய்தி
பகுதிப் பலபடியாக வகுத்துக் கூறுவது.
பாடலில் எழுபது செய்யுட்க்குரிய செய்யுட்களை நாம்
றைம்பது செய்யுட்களும் உல், பண்டைக் காலத்துத்தமிழ்
வொன்றிலும் நானூறு செய். ர்ந்த லட்சியங்களும் நன்கு
தொகை கலிப்பாவாலும், பரிட லம் மிருகப் பிராயமான
இயன்றன. மற்றை ஆறு தொகை ங்குக்ரை இல்லை; ஒரு
யப் பாவால் இயன்றன. அகம் பற்றி றுப் பரந்து பெருகித்
நூறு, திணை ஒவ்வொன்றிற்கும் நூ ளவு அழகாகக் கூறப்
பாலை, மருதம், முல்லை, நெய்தல்
களுக்குமாக ஐந்நூறு செய்யுட்கள் வும் உயர்ந்தன்று;
பற்றிய நூல்களுள், ஒவ்வொரு தே சாற்
செய்யுள் வீதம், பத்துச் சேர-அரசர்க் கொண்டு
செய்யுட்கள் கொண்டது பதிற்ற நாடனொடு நட்பே.
தொகை நூல்களுள் பரிபாடலுக் (குறுந். 3)
சிறப்பு உண்டு. அதிலுள்ள பாட்டுக்க ற்கு ஏதாவது குடும்
தொகுக்கப்பெற்று உரிய பண்களுடன் ண்டு
வந்தவை. கலித்தொகையிலுள்ள தாழிசைகள் இசை க்
யோடு பாடுதற்கு ஒத்தனவா யுள்ளன.

தொகைநூல் ஒவ்வொன்றிலும் உள்ள செய்யுட்கள்
பல புலவர்களால் பாடப்பெற்றவை.
பல புலவர்களால் அப்புலவர்கள் ஓரிடத்தவரல்லர்; ஓரி
பாடப்பெற்றன னத்தவரல்லர்; ஒரு காலத்தவருமல்
தொகை நூல்கள் லர்; ஒரு சமயத்தைச் சார்ந்தவருமல்லர்.
டுவ அவர்களைக் கணக்கிட்டு 'நானூற்று
நால்லொதொன்பதின்மர்' என்று களவியல் உரை கூறும்.
வர்களுடைய பெயர்கள் காணப்படவில்லை.
சங் இவ்வொரு சிறு நுரையார்' என்று பெயர்.
ய்யுளில்,

இப்போத கே தேர் போல
களில் சில கிறிஸ் தும் போர் துமே
இயற்றப்பட்டவை. (குறுந். 290)
சுமார் இரண்டாயிர து
ஆதலா
ம் ஆ

வதற்குப் பக்குவமான செம்புலத்திற் பெய்த நீர்போல, கலந்து விட்டனவே!'

நாடகக் காதல்

காதல் நிகழும் சந்தர்ப்பத்தைப் பிற்காலத்து நூல்கள் விரித்துச் சொல்வதை நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம். தன்னிகரில்லாத் தலைவன் ஒருவன் தனது துணைவர்கள் உடன்வர வேட்டைமேற் செல்வான் என்றும், தன்னிகரில்லாத் தலைவி ஒருத்தி தனது துணைவியர்கள் உடன்வரச் சோலையில் விளையாடுதற்குச் செல்வாள் என்றும், உடன் வந்தோர் தம்தம் தொழில்மேற் பிரிந்து செல்லத் தலைவனும் தலைவியும் தன்னந் தனியராய் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்ப்படுவார் என்றும், அவ்வாறு கண்ட இடத்துக் காதல் நிகழும் என்றும் இந்நூல்கள் ஓசை நிரம்பிய சொற்களால் அலங்காரமாக விரித்துக் கூறும். இது முற்றும் நாடகக் காதலேயாகும். இயற்கைக் காதல் தோன்றிய சந்தர்ப்பத்தைப் பாருங்கள்:

சுடர்த்தொடீஇ, கேளாய்! தெருவில் நாம் ஆடும்
மணற்சிற்றில் காலிற் சிதையா அடைச்சிய
கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி, மேலொர்நாள்
அன்னையும் யானும் இருந்தேமா, 'இல்லிரே
உண்ணுநீர் வேட்டேன்!' என வந்தாற்கு, அவள்
அகரித்
'அடர்பொற் சிரகத்தால் வாக்கி, சுடரிழாய்
உண்ணுநீர் ஊட்டிவா' என்றாள் என யானும் பக்குவப்
குழம்பை உணவி
தன்னை அறியாது சென்றேன்;' என்று சொல்லிக்
வளைமுன்கை பற்றி நலிய கண்டவுடன் அகமுடை
'அன்னாய், இவனொருவன் சோபை பெற்றது;
டைய முகத்திலே சிறு
அன்னை அலறிப் படர்தர, தன்னை

> 'உண்ணுநீர் விக்கினான்' என்றேனா, அன்னையும்
> தன்னைப் புறம்பழித்து நீவ, மற்றென்னைக்
> கடைக்கண்ணாற் கொல்வான்போல் நோக்கி
> நகைக் கூட்டம்
> செய்தான் அக் கள்வன் மகன்!
>
> (கலித். 51)

காதலி தெருவில் விளையாடுவது; காதலன் அங்கு வந்து குறும்பு செய்வது; அவன் காதலி வீட்டுக்கு வந்து உண்ணும் நீர் வேண்டுமென்று பொய் சொல்லி அவளைக் காண முயல்வது; காதலியின் அன்னை களங்கமின்றி அவளை நீர் கொடுத்து வரும்படி ஏவுவது; வந்திருப்பவன் இன்னானென்று அறியாது காதலி நீர் கொண்டு வருவது; அவன் அவளுடைய முன்கையைப் பற்றி அழுத்துவது; எதிர்பாராத இச்செயலாலே அவள் திடீரென்று கூச்சலிடுவது; கூச்சல் கேட்டு அன்னை அலறிக் கொண்டு வருவது; நிகழ்ந்ததை மறைக்க எண்ணி அவன் நீர்விக்கினான் என்று மகள் கூறுவது; நீர்விக்காதபடி அன்னை அவன் முதுகைத் தடவிக் கொடுப்பது; தடவும்போது காதலியைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கி இடையிடையே புன்னகைகள் செய்து அப்புன்னகைகளால் அவள் உட்குறிப்பையும் உடன்பாட்டையும் தான் அறிந்ததாகப் புலப்படுத்துவது: இக் காட்சிகளெல்லாம் நம் மனத்தைவிட்டு நீங்க முடியுமா?

இயற்கைக் காதல்

தொகை நூறையில் ஆராக் காதல் கொண்டவள் எப்பிறப்பிலும் அவனையே காதலனாக அடையவேண்டும் என்று ...தால்... தாவது எத்தனை இயல்பானது! அவள் உறுதிப் ...களுங்கள்:
...வாகளு...

> ...இவ் ...ல்பொருி மறுமை ஆயினும்
> ...யுளில் ...ணவனை
> ...தாய ...ன் நெஞ்சுநேர் பவளே
>
> (குறுந். 49)

இப்போது கி... ...ம் பே...டையவள் தன் காதலனை மணம் ...களில் சில கிறிஸ்... இயற்றப்பட்டன... து... வாழவேண்டுமென்று யார்தான் ...சுமார் இரண்...டார்கள்? ...லா

இருவருக்கும் மணம் நிகழ்கின்றது. இல்லறத்தில் அன்பு நிரம்பிய இன்ப உலகில் இவர்கள் வாழ்கின்றார்கள். இங்கே ஓர் அன்புக் காட்சியைப் பாருங்கள்:

முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅ துடீஇக்
குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்
தான் துழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல்
முகனே

(குறுந். 167)

அகமுடையாள் ஒருநாள் சமையல் செய்தாள்; அவள் செல்வக் குடியிலே பிள்ளைக்கலி தீர்க்க வந்த பெண்கொடி. அருமையாக, செல்வமாக வளர்ந்தவள்; இதற்குமுன் வீட்டு வேலை செய்தறியாதவள்; ஆதலால் தொட்ட இடமெல்லாம் இடர்ப்பாடாக இருந்தது; அதிகாலையில் எழுந்து நீராடித் தூய ஆடையுடுத்துச் சமையல் தொடங்கினாள்; முற்றிய தயிரைத் தன் மெல்லிய விரலாற் பிசைந்து பக்குவப்படுத்தினாள்; அதற்குள் அவளது ஆடை சிறிதே கட்டு நெகிழ்ந்தது; அவசரத்தில் அதனைக் கை கழுவாதே இறுக உடுத்துக்கொண்டாள்; பின்பு தாளிக்கத் தொடங்கினாள்; தாளிதத்தில் எழும் நறும்புகை அவள் தெளிந்த கண்களிலே குப்பென்று பட்டது; கண் கரித்தது; எனினும் கண்ணைத் துடைத்துக் கொள்ளவில்லை பக்குவம் தவறிவிடுமென்று அஞ்சி. இங்ஙனம் பக்குவப்படுத்திய இனிய புளிப்பையுடைய குழம்பை உணவிலிட, 'என்ன ருசி!, என்ன ருசி' என்று சொல்லிக் கணவன் உண்டனன்; அதனைக் கண்டவுடன் அகமுடையாள் முகமானது புதியதொரு சோபை பெற்றது; உள்ளக் களிப்பானது அவளுடைய முறுவலிலே சிறு புன்னகையாக நடனமாடியது.

இல்லறத்தில் ஓர் அன்புக் காட்சி

இக்காட்சி நம் இதயத்தைப் பிணித்துவிடுகிறது. அன்பு இருக்குமானால், எல்லாம் இன்பமயமே என்ற பேருண்மை நமக்குப் புலப்படுகின்றது. இது ஒருபுறம். தன் கணவனுக்குப் பொருள் வருவாய்குறைந்து நிற்கும் நிலைமையில் செல்வக் குடியிற் பிறந்த ஒருத்தி எவ்வாறு தனது உணவையும் குறைத்துச் சிக்கனஞ் செய்கிருள் பாருங்கள்:

பிரசங் கலந்த வெண்சுவைத் தீம்பால்
விரிகதிர்ப் பொற்கலத்து ஒருகை யேந்தி
புடைப்புறத் தாற்றுப் பூந்தலைச் சிறுகோல்
உண்ணென் றோக்குபு புடைப்பத் தெண்ணீர்
முத்தரிப் பொற்சிலம்பொலிப்பத் தத்துற்று
அரீநரைக் கூந்தற் செம்முது செவிலியர்
பரீஇ மெலிந் தொழியப் பந்த ரோடி
ஏவல் மறுக்குஞ் சிறுவிளை யாட்டி
அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டு உணர்ந் தனள்
கொல்
கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றெனக்
கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோறு உள்ளாள்
ஒழுகுநீர் நுணங்கு அறல் போலப்
பொழுதுமறுத்து உண்ணும் சிறுமது
கையளே.

(நற். 110)

'தேன் கலந்த தீம்பாலுணவை ஒரு பொற்கிண்ணத்திலேந்தி உண்ணு என்று சொல்லிச் செவிலித்தாய் வற்புறுத்தவும், உண்ணாது இல்லத்தின் முற்றத்தேயுள்ள பந்தரைச் சுற்றிச்சுற்றி யோடித் தாயின் ஏவலை மறுத்துச் சிறு விளையாட்டுச் செய்த இச் சிறுபெண்ணுக்கு இந்த அறிவும் இந்த ஒழுக்கமும் எங்கிருந்து வந்தன? இவற்றை எப்பொழுது தெரிந்து கொண்டாள்? தனது கணவனது குடி வறுமையுற்றுவிட்டதென உணர்ந்ததும், உண்ணவேண்டும் நேரத்து உண்ணாது, பொழுது மறுத்துண்டு சமர்த்தா

காதலியின் அறிவும் ஒழுக்கமும்

யிருக்கிருளே! தன் தந்தை தனது நிலையை உணர்ந்து அனுப்பிய பொருள்களையெல்லாம் சிறிதும் பொருட்படுத்தவில்லையே!" என்பது இதன் கருத்து.

வாழ்விலே இன்பமும் துன்பமும் கலந்துதான் காணப்படுகின்றன. 'துன்பமுற்றவர்க்கலால்-இன்பமில்லை' என்றுகூடத் தமிழ்க் கவிகள் சொல்லுகிருர்கள். எப்பொழுதும் இன்பக் கனவுலகத்திலே மகிழ்ந்து வாழ்தல் கூடுமா? தன் ஆருயிர்த் துணைவிளையப் பிரிந்து காதலன் செல்ல வேண்டியதாகிறது. இந்நிலையிலே தலைவிக்குத் துன்பம் சகிக்க முடியவில்லை. அவள் வருந்துதலைப் பாருங்கள்:

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி

யாம் எம் காதலற் காணே மாயின்
செறிதுனி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருநீர்க்
கல்பொரு சிறுநுரை போல
மெல்ல மெல்ல இல்லா குதுமே

(குறுந். 290)

'ஆற்றுநீர் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது; குமிழிகளும் நுரைகளும் சுற்றி, ஓடி, வட்டமிட்டு வருகின்றன; ஆற்றின் ஓரத்திலே ஒரு பாறை; இப்பாறையின்மீது ஒரு சிறுநுரை மெல்ல மெல்ல மோதுகிறது; மெல்ல மெல்ல இல்லையாய் அழிகிறது. இச்சிறுநுரையைப் போல, வருத்தம் நிரம்பிய நெஞ்சோடு கூடிய நான் சிறிது சிறிதாக உயிர் தேய்ந்து அழிவு எய்துகிறேன்' என்பது பொருள். எத்தனை அழகிய உவமம்! இதனைப் பாடிய புலவர்க்குக் 'கல்பொரு சிறுநுரையார்' என்றே பெயர் வழங்கிவிட்டது!

இங்ஙனமாக, இல்வாழ்க்கை சித்திரிக்கப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் இதைப்போன்று எத்தனையோ அழகிய சித்திரங்களைக் காணலாம். பண்டைக் காலத்துச் சமுதாய வாழ்வில் ஒரு பெரும்பகுதியான இல்வாழ்வு இன்றும் நம் உள்ளத்தைக் கனிவிக்கின்றது; இன்றும் நம்மால் போற்றத்தக்கதாயுள்ளது; இன்றும் நமக்கு லட்சிய வாழ்வாக விளங்குகின்றது.

இல்வாழ்வு லட்சியவாழ்வு

சமுதாய வாழ்விலும், கல்வியிலும், கவித்துவத்திலும் சிறந்த லட்சியங்களை மேற்கொண்டு, தமக்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் என்றும் இறவாப் பெரும்புகழ் படைத்துக்கொண்ட பண்டைக் காலத்துத் தமிழ் மக்கள் இல்வாழ்க்கையில் இன்பந் துய்த்தலோடு மட்டும் அமைந்துவிடவில்லை. அக்காலத்துச் சமுதாய நிலையும் அரசியல் நிலையும் அங்ஙனம் அமைந்து விடுதற்கு இடமும் கொடுக்கவில்லை. சமுதாயத்தையும் அரசியலையும் எப்பொழுதும் பாதுகாக்க வேண்டியதிருந்தது; நாட்டை எப்பொழுதும் போருக்கு ஆயத்தமாக வைத்திருக்கவேண்டும் அவசியம் ஏற்பட்டிருந்தது. தமிழ் மக்கள் வீரத்திற் குன்றாதவர்களாக இருந்தார்கள். ஆகவே வீரவாழ்க்கையிலும் அவர்கள் சிறந்த லட்சிய புருஷர்களாக விளங்கினார்கள். பெண்டிருங்கூட இவ்வீரவாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். ஒருத்தி செயலைக் காணுங்கள் :

சமுதாயவாழ்வும் அரசியல் நிலையும்

மேனாள் உற்ற செருவிற்கு இவள் தன்னை
யானை எறிந்து களத்து ஒழிந் தனனே
நெருநல் உற்ற செருவிற்கு இவள் கொழுநன்
பெருநிரை விலங்கி ஆண்டுப்பட் டனனே
இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித்து உடீஇப்
பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடுமே.

(புறம். 279)

முந்தின நாள் நிகழ்ந்த போரிலே இவளுடைய தமையன் யானையைக் கொன்று வீழ்த்தித் தானும் மடிந்தான்; நேற்றைப் போரிலே இவள் கணவன் பகைவர்களை மேல் முனைந்துவர வொட்டாது தடுத்து ஓட்டுவித்து தானும் அழிந்தான்; இன்றோவெனின், போர்ப்பறை கேட்டதும் தனது ஒரே மகனை அன்போடு உயிருறத்தழுவி, வேலைக் கையிற்

வீரவாழ்க்கை

கொடுத்து, வெண்மையான உடை உடுத்து, குடுமிக்கு எண்ணெயிட்டு வாரிமுடித்துப் போர்க்களத்துக்குச் செல்லவிடுகின்றாள். இவளன்றோ வீரத்தாய்! இவளை யொத்த வீரத்தாயரன்றோ பண்டைத் தமிழகத்தின் புகழை வளர்த்தவர்கள் இவ்வீரத்தாயரிடம் பால் குடித்து வளர்ந்த ஆண்மக்கள் எத்தனை சிறந்த வீரர் களாய்த் திகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்! ஒருவன் செயலை நோக்குங்கள் :

வேந்துடைத் தானை முனைகெட நெரிதர
ஏந்துவாள் வலத்தன் ஒருவ னாகித்
தன்னிறந்து வாராமை விலக்கலிற் பெருங்
கடற்கு
ஆழி யனையன் மாதோ

(புறம். 330)

‘பகையரசனது சேனாசமுத்திரமானது அலைமேல் அலை யாய் மோதிப் பரந்தெழுந்து தன் சேனையை நெருக்கித் தாக்க, தான் ஒருவனாகவே வலது கையில் வாளேந்தித் தன்னைக் கடந்து அச் சேனாசமுத்திரம் செல்லாதபடி தடுத்து ஒரு வீரன் நிற்கின்றான். இந்நிலையில் அவன் சமுத்திரத்திற்குக் கரை போலத் தோன்றுகிறான். இவனது வீரம்தான் என்ன!’ என்பது இதன் கருத்து. இத்தகைய வீரவாழ்க்கைச் சித்திரங்கள் பலவற்றைச் சங்க இலக்கியங்களிலே காணலாம். இவ்வீரவாழ்க்கை இப்பொழுதுங்கூட நமக்குப் போருணர்ச்சியை உண்டு பண்ணி நமக்கு லட்சிய வாழ்வாக அமைந்திருக்கின்றது.

நட்பு வாழ்க்கை

பகைவர்மீது போர் தொடுத்து நிகழ்த்தும் வீர வாழ்க்கை இங்ஙனமாக, பண்டைத் தமிழ் மக்கள் நட்பாடல் செய்த அருமை பெரிதும் பாராட்டிப் போற்றத் தக்கது. பின் வரும் புறநானூற்றுச் செய்யுள் நோக்கற்குரியது :

பொன்னும் துகிரும் முத்தும் மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடைபடச் சேய ஆயினும், தொடை
புணர்ந்(து)

அருவிலை நன்கலம் அமைக்குங் காலை
ஒருவழித் தோன்றி யாங்(கு) என்றுஞ்
சான்றோர் பால ராப [சான்றோர்
சாலார் சாலார் பால ராகுபவே

(புறம். 218)

இது பிசிராந்தையாருக்கும கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் இருந்த நட்பினைக் கண்டு கண்ணகனார் என்ற புலவர் பாடியது. 'இனம் இனத்தோடு' என்ற பழமொழியின் கருத்து இச்செய்யுளோடு ஒப்பிடத்தக்கது.

சொற்செறிவும் ஆற்றலும் அமைந்த கவி

சான்றோர் வெவ்வேறு இடங்களில் தோன்றி வாழ்ந்தபோதிலும், ஒருவரோடு ஒருவர், நெருங்கிய கேண்மை கொள்வர் என்பது செய்யுளின் கருத்து. இதற்கு ஓர் உபமானம் தரப்படுகிறது. பொன்னும், பவளமும், முத்தும், இரத்தினமும் ஒன்றினின்று ஒன்று வெகு தூரத்தில் தோன்றியபோதிலும், விலை மிக்க நல்ல அணிகலம் ஒன்று அமைக்குங் காலத்து, அவை ஒரு கோவையிற் பொருந்திச் சேருகின்றன என்பது உபமானம். இதன் அழகும் நயமும் அறிந்து இன்புறத்தக்கன. 'சாலார் சாலார் பாலராகுபவே' என்பது சொல்லி யொழிக்க வேண்டியதாதலாலே, அவ்வடியை இலேசாக உச்சரித்து விட்டு விடுதல் வேண்டும். உபமானம் செல்லும் வரையும் எதுகை மோனை நயங்களால் செய்யுளின் அடிகள் சிறந்து விளங்குவதும், அது முற்றியபின், கருத்தின் தனி ஆற்றலே துணையாக, மோனை முதலிய நயமின்றியும் பேரழகுபடக் கடைசி இரண்டு அடிகள் அமைந்திருப்பதும் புலவரின் கவித்வ சக்தியை அறிவுறுத்துகின்றன. கருத்துக்கு ஏற்ற சொற்கள், சுவைத்துத் தேர்ந்தெடுத்த சொற்கள், கட்டுரைச் சுவைபட அமைந்த சொற்செறிவு, எளிமையும் ஆற்றலும் படைத்த செய்யுள் நடை, கம்பீரமான ஓசை நயம், பொருள் செல்லும் கதியும் செய்யுளின் கதியும், ஒன்றை ஒன்று தழுவி நிற்கும் அமைதி—இவை அனைத்தும் இச்செய்யுளில் விளங்குகின்றன. இவ் இயல்புகள் சங்கச் செய்யுள்களுள் பெரும்பாலனவற்றிற்

காணப்படுகின்றன. இத்தகைய செய்யுட்செல்வம் நம்மவரால் என்றும் போற்றுதற்கு உரியது.

சங்க இலக்கியக் கவிஞர்கள்

இங்கே காட்டிய செய்யுட் சித்திரங்களிலெல்லாம் கருத்தின் எளிமையும் நேர்மையும் உண்மையும் ஆத்ம குணங்களாக விளங்குகின்றன. சங்க காலத்துக் கவிஞர்கள் இயற்கை உண்மையைச் சித்திரிப்பதில் ஆர்வமுடையவர்கள். தெளிந்த அறிவுக்கு எட்டாத மயக்கப் பொருள்களிலே மனத்தைச் செல்லவிட்டு அவர்கள் குருட்டாட்டம் ஆடவில்லை. மிகைபடக் கூறுதலை அவர்கள் பெரும்பாலும் மேற்கொள்ளவில்லை. மக்கள் வாழ்வை அழகு செய்வனவாக எவையெல்லாம் உளவோ அவை எல்லாவற்றின் மீதும் பேரார்வம் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் கையாண்ட தமிழ் அவர்களது கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்கு ஏற்ற இனிய அழகிய கருவியாக வாய்ந்திருந்தது. சுவைத்துச் சுவைத்துத் தேர்ந்தெடுத்த சொற்கள்; பொருள் ததும்பும் தொடர்கள்; கருத்தோடு பிணைந்து இயலும் இனிய இசை; அழகு நிரம்பிய வடிவங்கள்; உணர்ச்சி ததும்பும் செய்யுட்கள்: இவை யாவும் செறிந்தவை சங்க இலக்கியங்கள். 'நவில் தொறும் நூல் நயம்போலும்' எனத் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளது இந்த இலக்கியங்களைக் கருதியே போலும்!

செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே—இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்னும் பேச்சினிலே—ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே!

என்று தேசிய கவி பாரதி பாடிய பாவின் ஆழ்ந்த கருத்து இப்போது நமக்கு ஒருவாறு புலனாகின்றது.

10

கம்பனும் தமிழும்

கவிச் சக்கரவர்த்தி என்று கம்பனுக்குப் பட்டஞ் சூட்டினர் நம் மூதாதையர். உலக மகா கவிகளுள் அவன் ஒருவன் என்று தற்காலத்து அறிஞர்களுள் ஒரு சாரார் மதிப்பிடுகின்றனர். இப்பெரும் பதவியை அவன் அடைவதற்கு எத்தனையோ அரிய இயல்புகளும், பக்குவ நிலைகளும் துணைபுரிந்திருத்தல் வேண்டும்.

கம்பன் உலக மகா கவி

முதலாவதாக, கம்பனுக்கு இயற்கையிலே அமைந்த பேரறிவு, பெருங்கவித்வ சக்தி முதலியன; இவற்றை அடுத்துச் செயற்கையில் அவன் பெற்றுள்ள பெருங்கல்வி, கேள்வி முதலியண. இரண்டாவது, அவன் வாழ்ந்த காலத்துள்ள அரசியல் நிலை, சமுதாய நிலை, கல்வி நிலை, இலக்கிய நிலை, தமிழ் நிலை முதலியன. இப்பல் வேறு நிலைகளும் பல நூற்றாண்டுகளாக நிகழ்ந்து வந்த பரிணாமங்களின் விளைவுகளாகும். இந்நிலைகளில், சில கூறுகள் துணையாய் அமைந்திருக்க வேண்டும்; சில பகையுராய் எதிர்த்திருக்கவும் வேண்டும். துணையை வளம்படுத்தி, பகையைப் புறங்கண்டு, தனது பேராற்றலை அவன் நிலையிட்டிருக்க வேண்டும். இங்கே, தமிழ் காலக்கிரமத்தில் வளர்ந்து கம்பன் காலத்தே பக்குவமுற்ற வரலாறும், அவன் கையாண்ட தமிழினது இயல்பும் பற்றிக் கூறுவதே எனது நோக்கமாகும்.

நமக்குக் கிடைத்துள்ள தமிழ் இலக்கியங்களில் மிகப் பழமையானவை சங்க நூல்களாம். இவற்றில் காணும் தமிழைக் குறித்துக் கூறுவதன் முன்னம் சில போலி இலக்கியங்களைக் குறித்துச் சில சொல்லவேண்டுவது

போலி இலக்கியங்கள்

அவசியம். சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள்மீது நம்மவர்கள் பேராவல் கொண்டிருந்தனர். இந்த ஆவலைக் கண்டு, சில நூல்களை ஒருசிலர் புதியனவாகப் புனைந்து நம் மூதாதையர்கள் தலைமீது சுமத்தலாயினர். அவற்றுள் ஒன்று ‘செங்கோன்றரைச் செலவு’ என்பது. இது தலைச் சங்கத்து நூலாம்! தாப்புலிப்பா என்ற யாப்பு வகையில் இயன்றதாம்! டெமி 16-அளவில் 8-பக்கங்கள் கொண்டதாய் இது வெளியிடப்பட்டது. இக்கற்பித நூலையும் இதன் தமிழையும் தமிழ் அறிஞர்கள் ஒப்பியதே இல்லை. இங்ஙனமே மஹேஞ்ச தடோவின் அகழ் பரிசோதனையில் கிடைத்த வரிக் கோவைகளைத் தமிழாகக் கொண்டு, அவற்றில் சில குறள் பாக்கள் உள்ளன என்று செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் ஓர் அறிஞர் எழுதினர். அவர்தம் கொள்கைக்கு அவர்தாமே சான்று; வேறு சான்று இல்லை. பண்டை எழுத்தாராய்ச்சியாளரில் எவரும் அதனை ஒப்புக்கொண்டது இல்லை. அவ் அறிஞர் கொடுத்துள்ள குறள் பாக்களை நோக்குபவர்கள் அவற்றைத் தமிழென்று சொல்லவும் துணியமாட்டார்கள். இவ்வகை ஆராய்ச்சி-வேடிக்கைகளை உண்மையெனக் கொண்டு மயங்கலாகாது. இவற்றை அறவே ஒதுக்குதல் வேண்டும்.

சங்க நூல்களுக்கு முற்பட்ட தமிழ் இலக்கியம்

சங்க நூல்களுக்கு முன் தமிழ் இலக்கியங்கள் இல்லை என்று எண்ணுவது தவறு. தொல்காப்பியர் பண்ணத்தி முதலிய செய்யுளின் வகைகளைக் குறிப்பிடுகின்றனர். அவை இக்காலத்து மறைந்துவிட்டன. பெரும்பாலும் அவை சங்க நூல்களுக்கு முற்பட்டன என்று கொள்ளலாம். அவற்றைக் குறித்து யாதொரு விவரமும் அறியப்படாமையால், அவற்றையும் ஈண்டு நாம் ஒதுக்கி வைக்க வேண்டியதே.

மிகப் புராதனமான தமிழின் இயல்புகள் யாவை என்று இனி நோக்குவோம். இவ் இயல்புகளை உணர்வதில் செய்யுளின் பொருளை அறவே ஒதுக்குதல் வேண்டும். செய்யுள் வகையையும் சிறிதளவுதான் கவனித்தல் கூடும்: தமிழின் போக்கைச் செய்யுள் வகை ஓரளவு நெறிப்படுத்துமாகலின். ஒரு பழந் தமிழ்ச் செய்யுளை எடுத்துக்கொள்வோம். இச்செய்யுள் புறநானூற்றிலே வருவது:

பழந் தமிழின் இயல்பு

யாழொடுங் கொள்ளா, பொழுதொடும் புணரா,
பொருளொடும் வாரா, ஆயினும் தந்தையர்க்கு
அருள்வந் தனவால் புதல்வர்தம் மழலை;
என்வாய்ச் சொல்லும் அன்ன, ஒன்னார்
கடிமதில் அரண்பல கடந்த
நெடுமான் அஞ்சிநீ அருளன் மாறே. (92)

ஔவையார் பாடிய இப் பாட்டின் தமிழைக் கூர்ந்து நோக்கினால் சில தனி இயல்புகள் புலப்படுகின்றன. முதலாவது அனைத்தும் தமிழ்ச் சொற்களாக உள்ளன; வடசொல் ஒன்றேனும் காணப்படவில்லை. இரண்டாவது, 'அன்ன' என்பதனாற் பெறப்படும் உவமம் தவிர பிற அணி யாதும் இல்லை. மூன்றாவதாக, இசையோடு பாடப்பெறுந்தன்மை இங்குக் காணுமாறு இல்லை. நான்காவது, தமிழுக்கு இயல்பாய் அமைந்த நேரிய பெருமித நடையோடு சொற்கள் செல்லுகின்றன. ஐந்தாவதாக, இயற்கையான பேச்சிலுள்ள இயற்கையோசையோடு (speech-rhythm) செய்யுள் நடை அமைந்துள்ளது. ஆறுவதாக; சொல்லும் பொருளும் ஒருங்கே இயைந்து சென்று, பொருள் முடிந்த இடத்துச்சொல்லும் முடிந்து நிற்கிறது; உயிர் நிலையாயுள்ள பொதுக் கருத்திற்குத் தக்க சொற்களே செய்யுளில் பயின்று வந்துள்ளன.

இங்கே குறித்த இயல்புகள் சங்கச் செய்யுள்கள் அனைத்திலும் காணப்படும் என்பது எனது கருத்தன்று. பெரும்பான்மை பற்றியே இங்குக் கூறியது. குறைந்த அடிகளையுடைய செய்யுள்களில் இவ் இயல்புகள் பெரி

தும் காணப்படும். நிமிர்ந்த அடிகளையுடைய செய்யுள் களில் இவை ஓரளவில்தான் உள்ளன. சங்கச் செய்யுள் களில் மிகப் பழமையானவை தோன்றிய காலம் கி. பி. முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகள் எனக் கொள்ளலாம். இக் காலத்திலேயே இச் செய்யுள்களில் வடசொற்கள் அருகி வந்துள்ளன. ஒட்டு முதலிய ஒரு சில அணிகளும் அங் கங்கே காணலாம்.

வெகு விரைவிலே, பாடப்பெறும் தன்மை தமிழ்ச் செய்யுள்கள் சிலவற்றிற்கு அமைவதாயிற்று. கலிப்பா இங்ஙனம் இசையோடு பாடப்பெறும் தன்மை வாய்ந்த தால், இதனை 'முரற்கை' என நம் மூதாதையர்கள் வழங் கினர். 'செய்யுள் வரலாற்றில் அகவலும் வெண்பாவும் முற்படத் தோன்றியன, கலியும் வஞ்சியும் பிற்பட்டு எழுந்தன' எனச் சில ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவது மேற்கூறிய நெறியே நோக்கினும் உண் மையாதல் காணலாம். செய்யுள் இனங்களில் தாழிசை என்ற பெயரும் இங்குக் கூறியதனையே வற்புறுத்தும். கலித்தொகையில் தாழிசைப் பகுதிகள் எல்லாம் இசை யோடு நன்றாகப் பாடுதற்கு அமைந்த பகுதிகளேயாம். உதாரணமாக,

இசையோடு அமைந்த பாடல்கள்

ஆய்தூவி அனம்என
அணிமயிற் பெடை எனத்
தூதுணம் புறவெனத்
துதைந்தநின் எழில் நலம்
மாதர்கொள் மான்நோக்கின்
மடநல்லாய் நிற் கண்டார்ப்
பேதுறூஉம் என்பதை
அறிதியோ? அறியாயோ?

(கலி. 56)

என்பதைப் பாடி நோக்குக. நம் முன்னோர்கள் மிகப் பூர்வ காலந்தொட்டே இசை முதலிய கலைகளைப் போற்றி யவர்கள். யாழ் முதலிய இசைக் கருவிகள் மிகப் பழைய தமிழ் நூல்களிலேயே காணப்படுகின்றன. ஆடுதலும்

பாடுதலும் அவர்கள் மனத்தைக் கவர்ந்தன. அரசர்கள், குறுநில மன்னர்கள் முதலியோர்களைப் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசில் பெற்று வாழ்ந்துவந்த ஓர் இனத்தவர் முற்காலத்து இருந்தனர். 'பாணர்' என்று இவர்களை வழங்கி வந்தனர். இவர்கள் பாடிய இசைவகை இக்காலத்து நம்மால் முழுவதும் அறியக்கூடவில்லை. எனினும் இதுபற்றி அறிய விரும்புவோர்க்கு அங்கங்கே குறிப்புக்கள் கிடைக்கின்றன. இசைகள் 'பண்' என வழங்கி வந்தன. ஐந்து நிலம்பற்றி இவை வகைப்படுத்தப்பட்டன. பண்டைப் பழங் காலத்தில் இந்த இசைகள் விரிவின்றி எளியனவாகவே அமைந்திருத்தல் வேண்டும்.

வடமொழிக் கலப்பு

இக்காலத்திற்குப் பின் வடநாட்டு மக்களது கூட்டுறவு பெருகத் தொடங்கிற்று. இதன் பயனாக வட சொற்கள் தமிழில் புகத் தொடங்கின. புது வரவினால் விளைந்த நன்மைகளை இனி நோக்குவோம்.

வடமொழிக் கலப்பினாலே தனித் தமிழினுடைய ஒலித்தன்மை நெகிழ்ச்சியுற்றது. தமிழ்மொழியின் ஒலி வேற்றுமொழியின் ஒலியோடு நன்கு இயைந்து செல்ல முயன்று, தானும் சிறிது வேறுபட்டு, வேற்றொலியையும் சிறிது வேறுபடுத்தி, இரண்டும் நெருங்கி இழைந்து ஒன்றுபட்டன. ஒன்றுபட்ட இந்த நிலையைக் கலவை உலோகத்திற்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாம். உலோகங்கள் தனித்திருக்கும் நிலையில் அத்துணையாகப் பயன்படுவதில்லை. ஆனால் பிற உலோகங்களோடு கலந்து நிற்கும் கலவை நிலையில் பல புதுத் தன்மைகளைப் பெற்றுப் பல கருவிகளைச் செய்தற்குப் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. இதனைப் போன்றே தனி நிலையிற் காட்டிலும் கலப்பு நிலையில் தமிழ்மொழி முன்னையினும் சிறந்ததொரு கருவியாக மாறிற்று. புற உலகப் பொருள்பற்றிய கருத்துக்களோடு (objective) அக உலகப் பொருள்களை (subjective) வெளியிடுந் தன்மையும் இக் கலப்பு நிலையில் பெருக்கமுற்றது.

இங்ஙனமாக உணர்த்தும் ஆற்றல் மிகுந்தது ஒரு நன்மை. பிறிதொரு நன்மை ஒலி இழைவினால் உண்டாகிய இன[illegible]குதி. இரண்டாவது கூறிய தன்மையால்

இசை கலந்த பாட்டுக்கள் தமிழில் தோன்றுவதற்குத் தக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. எளிய முறையிலிருந்த பண்கள் இப்பொழுது முன்னையினும் விரிவடைந்து சில பல நயங்களுடையன வாய் வளர்ச்சியுற்றிருக்கவேண்டும். இந் நிலையில் முருகவேள் முதலிய தெய்வங் கள் மீது யாழ்க்கருவிக்குத் தக இசைத்த பாடல்கள் தோன்றியன ஆதல் வேண் டும். கற்று வல்லோன் ஒருவன் பாடப் பிறர் கேட்டு இன்புறும்படியாய் இவைகள் அமைந்தன. பரிபாடல்-செய்யுள்கள் இங்ஙனம் பிறந்தனவே. இப் பாடல்களுக் குப் பண் அமைத்தவர்கள் முதலியோர் தம் பெயர்கள் நமக்கு அகப்படுகின்றன. பண்களின் இயல்புணர்ந்து செய்யுள்களை அவற்றிற்கிசைய இசையூட்டினமையால், பெரியதோர் வேறுபாடு தமிழ் மொழியில் ஏற்பட்டது. தமிழ முறுக்கவிழ்ந்து நெகிழ்ச்சியுற்றது.

பண் அமைந்த பாடலின் தோற்றம்

மெய்யாப்பு மெய்யார மூடுவார், வையத்துக்
கூடுவார், ஊடல் ஒழிப்பார், உணர்குவார்,
ஆடுவார், பாடுவார், ஆர்ப்பார், நகுவார், நக்கு
ஓடுவார், ஓடித் தளர்வார், போய் உற்றவரைத்
தேடுவார் ஊர்க்குத் திரிவார் இலராகிக்
கற்றாரும், கல்லா தவரும், கயவரும்,
பெற்றாரும், பெற்றாற் பிழையாத பெண்டிரும்,
பொற்றேரான் தானும், பொலம்புரிசைக் [கூடலும்
முற்றின்று வையைத் துறை.

(பரிபாடல்-மாநிலம். 19-27)

இச் செய்யுட் பகுதியைப் புறநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றனோடு ஒப்பிட்டால் இங்கே கூறியதன் உண்மை அறியலாம்.

இந்நெகிழ்ச்சியுடன், உலக வழக்கிலிருந்த சொற்களும் சொல் வடிவங்களும் செய்யுள்களில் இடம் பெறலாயின.

பரிபாடல்

உதாரணமாக, ஈதா (8, 60), தோழம் (வானுறெழிலி, 70), தோக்கை (22, 49) முதலிய சொற்களையும், என்பாய் (8, 62) இதனை (18, 12), இதுவோ (8, 63) முதலிய சொல்-வடிவங்களையும், ஏறுமாறு (18, 6) முதலிய மரபுத் தொடர்களையும் பரிபாடலிற் காணலாம். இதன் காலம் 6-ஆம் நூற்றாண்டெனக் கொள்ளலாம்.

சுமார் ஒரு நூற்றாண்டு கழித்துத் தமிழ் நாட்டில் புதியதொரு கிளர்ச்சி தோன்றத் தொடங்கி, 7-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் உச்ச நிலையை அடைந்தது.

வைதிக சமயக் கிளர்ச்சி

சைவ வைஷ்ணவங்களாகிய வைதிக சமயக் கிளர்ச்சியே நான் இங்குக் கருதுவது. சங்க காலத்தின் தொடக்கத்திலேயே வைதிக சமயத்தின் தொடர்பு தமிழ் நாட்டில் இருந்தமை வெளியாகின்றது. பாண்டியருள் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியும், சோழருள் ராஜசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் இதற்குச் சான்று பகர்வர். சேரருள் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்,

உரைசால் வேள்வி முடித்த கேள்வி
அந்தணர் அருங்கலம் ஏற்ப, நீர்பட்டு
இருஞ்சேறு ஆடிய மணல்மலி முற்றம் (64)

உடையன் என்று பதிற்றுப்பத்துக் கூறும். ஆகையால் இவனும் வைதிகப் பற்றுக் கொண்டவனே. பௌத்த ஜைன மதங்களும் தமிழ் நாட்டில் அக்காலத்தில் இடம் பெற்றிருந்தன. இளம்போதியார், உலோச்சனார் முதலிய பெயர்கள் இதற்குச் சான்றும்.

காமர் கவினிய பேரிளம் பெண்டிர்
பூவினர், புகையினர் தொழுவனர், பழிச்சிச்
சிறந்துபுறங் காக்குங் கடவுட் பள்ளியும்

(மதுரைக்காஞ்சி 465-467)

வண்டுபடப் பழுநிய தேனார் தோற்றத்துப்
பூவும் புகையும், சாவகர் பழிச்ச....
ஆன்று அடங்கு அறிஞர்.......நறும்பூஞ்
[சேக்கையும்
(டி 475-487)

என்பன முறையே பௌத்தப் பள்ளியையும் ஆருகதப் பள்ளியையும் குறிப்பன. ஆனால் இம்மதங்கள் தொடக்கத்தில் அருகி வழங்கி அரசர்கள் வாழ்ந்த தலை நகரங்கள் சிலவற்றில் பின்பற்றப்பட்டன. அக்காலத்து இவை ஒன்றோடொன்று வாதத்தில் மாத்திரம் இகலி வந்தன. தமக்கு அரசாங்கத்தையும் குடிஜனங்களையும் துணைக்கொண்டனவாகத் தெரியவில்லை. சுமார் ஆறும் நூற்றாண்டளவில் இந்நிலைமை மாறிவிட்டது. இம்மதங்களைத் தழுவிய தமிழ் மக்களின் தொகை வரவர மிகுதியாயிற்று. வடநாட்டிலிருந்து வைதிக சமயிகள் திரளும், பிற சமயிகள் திரளும் கால அடைவில் அதிகரித்தன. இவர்களுக்கும் இவர் மதங்களுக்கும் அரச பலமும், குடியினர் பலமும் அவசியம் என்று தோன்றி விட்டது.

மதப் போராட்டம்

மதப் போராட்டம் தொடங்கியது. வைதிக சமயம் மேலோங்கியது. நாடு முழுவதும் வைதிக சமயப் பெரு வெள்ளம் பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்தது. அரசர்களும் குடிகளும் இதனை ஆதரிக்கத் தொடங்கினர். முடிவில் இச் சமயம் இராசாங்க சமயமாகப் போற்றப்பட்டது.

இச்சமயத்திற் குரிய ஆலயங்கள் தமிழகத்தில் பல இடங்களிலும் தோன்றிச் செழிக்கலாயின. சமயாசாரியர்களாக அப்பர், சம்பந்தர் முதலிேனார் விளங்கினர். இவர்கள் அங்கங்கே உள்ள கோயில்களுக்கு அடியார்களின் திரள்களோடுசென்று தரிசனம் செய்து, திருப்பாடல்கள் இயற்றி, அப் பாடல்களைப் பண்ணில் அமைத்து யாழிலே பாடி வந்தனர். இப்பாடல்களை உடன்சென்ற அடியார்களும் திரள்திரளாக நின்று பாடிப் பரப்பினர். பண்ணோடு இயைந்த பாடல்கள் தமிழ் நாடெங்கும் முழங்கி, பண்முறையும் தமிழிசையும் பெரி

தேவாரத் தமிழ்

தும் வளர்ச்சியுற்றன. வைதிக சமயங்கள் வடநாட்டிற்குரிய ஆதலாலும், அவற்றைத் தமிழ் நாட்டிலேயே செழிக்கச் செய்தோர் பெரும்பாலும் சம்பந்தர் முதலிய அந்தணர்கள் ஆதலாலும், வடமொழி நூலுணர்ச்சி தமிழ் நாட்டில் பெருகிவந்த காரணத்தாலும், வடசொற்கள் மிகுதியாகத் தமிழில் புகுந்தன. இசையின் இனிமைக்கும் இச்சொற்கள் மிகப் பயன்பட்டிருக்கவேண்டும். தமிழ்ச் சொற்களில் முன்னையினும் அதிக வேறுபாடுகள் உண்டாயின. மொழியும் மிக மிக நெகிழ்ந்து பொது ஜனங்கள் எளிதில் உணரத்தக்க பக்குவ நிலையை அடைந்தது. எளிமையும், உணர்ச்சி வேகமும் இசை இனிமையும் தமிழின் சிறப்பியல்புகளாக முடிந்தன. ஓர் உதாரணம் காட்டுகிறேன் :

ஈண்டுச் செய் நல்வினை ஆண்டுச்சென்று உணீஇயர்
உயர்ந்தோர் உலகத்துப் பெயர்ந்தனென்
(புறம். 174)

தொய்யா உலகத்து நுகர்ச்சியும் கூடும்
(புறம். 214)

என வருவனவற்றில் எளிமையும் உணர்ச்சி வேகமும் இல்லாமை காணலாம். இதற்கு மாறாக,

மாசில் வீணையும், மாலை மதியமும்,
வீசு தென்றலும், வீங்கிள வேனிலும்,
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே
(5, 90, 1)

என்ற அப்பர் திருவாக்கிலே, பேரின்ப வெள்ளத்தில் முழுகித் திளைக்கும் உணர்ச்சி உவமானங்களின் மூலமாக எளிதில் புலப்படுகிறது. இத் தேவாரத் தமிழின் எளிமையும், உணர்வு ததும்புந் தன்மையும், சங்கத் தமிழின் செவ்விய நேரிய பெருமிதமும், ஒருங்கு

அமைந்து, பண்டைத் தமிழின் அழகிற்குப் பேரெல்லை யாக விளங்குவது தமிழ் வேதமாகிய திருக்குறள்.

> இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
> கனிஇருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று (100)

என்ற திருக்குறளில் மேற்காட்டிய இயல்புகள் நன்கு திகழ்வனவாதல் காணலாம். வடநூற் கருத்துக்களும் வடசொற்களும் மிகுதியாகப் பயின்ற பல செய்யுட்களைப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சிற்சிலவற்றிலும் தேவாரம் முதலிய அருளிச் செயல்களிலும் காணலாம். உதாரணமாக,

> மத்த மயில்அன்ன சாயலாய் மன்னியசீர்த்
> தத்தன் சகோடன் சவுத்திரன்—புத்திரி
> புத்திரன் பொய்யில் கிரிதன் அபவித்தன்
> இத்திறத்த எஞ்சினர் பேர்

என்னும் ஏலாதிச் செய்யுளையும் (31),

> மங்க லக்குடி யீசனை மாகாளி
> வெங்க திர்ச்செல்வன் விண்ணொடு மண்ணும் நேர்
> சங்கு சக்கர தாரி சதுர்முகன்
> அங்கு அகத்தியனும் அர்ச்சித் தாரன்றே

என்னும் தேவாரப் பாடலையும் (5, 73, 3) நோக்குக.

தேவார காலத்தை (7, 8-ஆம் நூற்றாண்டுகளை) அடுத்துத் தமிழிற் புகுந்து அதனை இயக்கிவந்த சில சக்திகளை நாம் இனிக் கவனிக்க வேண்டும். வடமொழி உணர்ச்சி தமிழ்வாணர்களிடையே மிகப் பரந்துவிட்டது. இதன் பயனாகச் செய்யுளினங்களும் அணிகளும் மிகுதி யாகப் பெருகின. விருத்தங்கள் தமிழில் புகுந்ததை இங்கே சிறப்பாகச் சொல்லுதல் வேண்டும். பண்பற்றி எழுந்த தேவாரப் பாடல்கள் இவ் விருத்தங்களுக்குத்

தோற்றுவாய் செய்துவிட்டன. விருத்தங்கள் புகவே, காவியங்களும் புகுந்தன. இக் காவியங்களில் தமிழ் ஒரு புதிய இனிமையைப் பெற்றுவிட்டது.

காவியத் தமிழ்

மிதமாக வடசொற்களைக் கலந்து, ஓசையையும் இனிமையையுமே தலை சிறந்த இயல்புகளாகக் கொண்டு, புதிய சுவை ஒன்றைத் தமிழுக்கு இக் காவியங்கள் ஊட்டின. செய்யுட் பொருள் தமிழ்மொழியின் இனிய ஓசை நயத்தினுள்ளே மறைந்து போயிற்று. இந்த ஓசை யின்பம் கற்போர் நெஞ்சை அள்ளின. இனிமையிற் சிறந்த தமிழ்ச் சொற்கள், இனிமையிற் சிறந்த வடசொற்கள், இன்பினால் இழைத்த செஞ்சொற்றொடர்கள்: இவை இத்தமிழுக்குப் புத்தழகு தந்தன. தமிழ் நடை என்னும் ஓர் புத்துணர்ச்சி தனித்து விளங்குவதாயிற்று. சூளாமணி, சிந்தாமணி முதலிய காவியங்கள் இதற்குச் சான்று பகரும்.

மாம்பொழில் மருங்கு சூழ்ந்த
மணிச்சிலா தலத்து மேலால்
காம்பழி பணைமென் தோள்மேல்
கருங்குழல் துவண்டு வீழப்
பூம்பொழில் விளங்கத் தோன்றும்
பொன்னிதழ் மறிந்து நோக்கித்
தேம்பொழி செய்யு ளின்பம்
செவிமுதற் சேர்த்து வாரும்.

(சூளாமணி, சுயம் 85.)

பொழிந்துகு காதல் பூண்டு
புல்லுகை விடாது செல்லக்
கழிந்தன இரண்டு திங்கள்
காலையும் மற்றோர் நாளால்
பிழிந்துகொள் வனைய பெண்மைப்
பெய்வளைத் தோளி தன்னோடு
அழிந்துவீ ழருவிக் குன்றில்
ஆய்மலர்க் காவு புக்கான்.

(சிந்தாமணி, 1503)

ஒரு சிலர் இங்ஙனம் புதுமையில் மனம் விரைந்து நின்றனர். வேறு சிலர் பழைமையிலே பழைமை பற்றிய மனத்தைச் செல்ல விடுத்து, பழைய காவியங்கள் சங்கத் தமிழை நெகிழ்வித்து, அதன் நயங்களை மிகுவித்து, காவியங்கள் இயற்றினர். இவற்றுள் சிறந்தன பெருங்கதையும், சிலப்பதிகாரமுமாம்.

பன்மணி விளக்கும் பள்ளிக் கட்டிலும்
பொன்னின் அடைப்பையும் பூரண கலசமும்
கவரியும் கடகமும் கதிர்முத் தாரமும்
நிகரின் மாண்கல நிதியொடு நிறைந்த
ஆரியச் செப்பும் யவனமஞ் சிகையும்

(உஞ்சை. 32, 72-76)

என்பது பெருங்கதை. இங்கே வடமொழியும் தமிழும் தம்மின் இயைந்து இன்னோசை மிக்கு அழகுறச் செல்வது உணரலாம். இந் நெகிழ்ச்சியும் இனிமையும் தமிழ் தனித்து இயங்குங் காலத்தும் பதம் முற்றி விளைந்து இன்பம் பயக்கின்றன. உதாரணம் வருமாறு:

இடந்தொறும் பல்கிய மன்னர் போல
வரம்பில் பன்மீன் வயின்வயின் விலங்கிப்
பரந்துமீது அரும்பிய பசலை வானத்து

(உஞ்சை. 33, 48-50)

இப்பெருங்கதை வடநூலின் வழித்தோன்றியது. இதிலுள்ள நயங்களெல்லாம் அமையத் தமிழ்க் கதை ஒன்றைத் தழுவி இயற்றியது சிலப்பதிகாரம். இக்காப்பியத்தில் இரண்டு சிறப்புக்கள் தனிப்பட எடுத்துக் கூறத்தக்கன. செய்யுட் பொருளுக்கும் உணர்ச்சி ஆற்றலுக்கும் தக்கபடி தமிழும் தமிழ் நடையும் அமைந்து, பல இடங்களிலும் அழகு ததும்பி வரிப்பாடல்கள் இன்பம் விளக்கின்றன. வழக்குரை காதையை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். பிறிதொரு சிறப்பு வரிப்பாட்டுக்களைப் பற்றியது. இவை தேவாரம் போன்று செயற்கையாகப் பண் ஊட்டியன என்று கருதமுடியவில்லை. இயற்கையிலே இசை

யின்பமும் உணர்ச்சி நலமும் உள்ளன என்று தோன்று கின்றன. தமிழ்க் கடலிலே விளைந்து உலகு முழுதும் போற்ற விளங்கிய ஒண்முத்துக்கள் போன்று, தமிழ் நாட்டுப் புறங்களில் விளைந்து பழுதறத் திருந்திய இன்னிசை நன்முத்துக்களென இவற்றைக் கூறலாம். உதாரணமாக,

தம்முடைய தண்ணளியுந் தாமுந்தம் மான்
தேரும்
எம்மை நினையாது விட்டாரோ விட்டகல்க
அம்மென் இணர அடும்புகாள் அன்னங்காள்
நம்மை மறந்தாரை நாம்மறக்க மாட்டேமால்.

அன்னம் துணையோடு ஆடக் கண்டு
நென்னல் நோக்கி நின்றார் ஒருவர்
நென்னல் நோக்கி நின்றார் அவர்நம்
பொன்னேர் சுணங்கிற் போவார் அல்லர்

(சிலப். 7, 32, 45).

என்பனவற்றைப் பாடிப் பாடித் தன்னை மறக்கச் செய்யும் தமிழ் இன்பத்தை நுகரலாம்.

இக்காவியங்கள் தோன்றிய காலத்திற்குச் சிறிது முன்பின்னாக, பல்லவர்களும் பிற் சோழர்களும் தமிழ் நாட்டில் அரசுபுரிந்து வந்தார்கள். சோழர்கள் தங்கள் வெற்றித் திறத்தால் தங்கள் இராச்சியத்தைப் பெருக்கி வந்தனர்; முடிவில் ஏகாதிபத்தியமும் பெற்றார்கள். வட நாட்டிலும் இவர்கள் வெற்றிக் கொடி பரவியது. கங்கை, கடாரம் முதலிய பிரதேசங்களிலும் கடலுக்கு அப்பாலுள்ள சுமாத்ரா, ஜாவா முதலிய தீவாந்தரங்களிலும் இவர்கள் தம் சேனைபலத்தால் புகழொடு விளங்கினார்கள். கல்வியைப் போற்றி வளர்த்தவர்களுள் இவர்கள் முதன்மைப் பதவி பெற்றார்கள்.

சோழர் மொழி பேணியது

பாரபக்ஷமின்றித் தமிழையும் வடமொழியையும் பேணிவந்தார்கள். இரு மொழியிலும் பல துறைகளிலும் நூல்கள் வெளிவந்தன. தமிழ்க் கவிவாணர்கள் இவர்கள் புகழைக் கவிகளில் அமைத்துப் போற்றினர். கலம்பகம், பரணி

முதலிய பிரபந்தங்கள் தோன்றத் தொடங்கின. சங்கச் செய்யுள்கள் பெரும்பாலும் அரசர் முதலியோரைப் போற்றின; ஆதலால் அவர்கள் எளிதில் பொருள் உணருமாறு ஒரு சிறிய நேர்மை அவற்றில் வாய்ந்திருந்தது. தேவாரம், நாலாயிரம் முதலியன மக்கள் திரளாகக் கூடிப் பண்ணுடன் பாடுதற்கு அமைந்தன; உணர்ச்சி வேகத்தையே தம் தலைமை நோக்கமாகக் கொண்டன. காவியங்களோ எனில் கல்வியாளர்க்கே இயற்றப்பட்டன; ஆதலால் பொது மக்களுக்குப் பொருள் உணர்தற்கு அரியவாயின. பிரபந்தங்கள் அரசர், வள்ளல் முதலியோர் பொருட்டுத் தோன்றின; எனவே இவற்றில் பயின்ற தமிழிலும் சங்கச் செய்யுள்களிற் போன்று ஒரு நேர்மை காணப்பட்டது. ஆனால் கற்றுவல்லோர்களும், புலவர்களும் நிரம்பிய அரசவையிலே ஆங்குள்ளார் பலரும் வியந்து கொண்டாட இக்கவிகள் பாடப்பெற்றன. எனவே கவிஞர் தமது கல்வி ஆற்றலைக் காட்டவேண்டிய சமயங்களும் அடிக்கடி நேர்ந்தன.

தமிழில் செயற்கை நலம் அதிகரித்தல்

இங்ஙனம் தோன்றிய தமிழ் கல்வியாளர்களும் உணர்தற்கு அரிதாய் முடிந்தது. பல வகை அணிகளையும் கவிஞர் கையாண்டனர். இயற்கைத் தமிழைக் கைவிடுத்துச் செயற்கைத் தமிழைப் போற்றுவாராயினர். தமிழும் செயற்கை நலங்கள் மிகுந்து வளரலாயிற்று; எனினும் இயற்கை நலத்தைப் பேணியவர்களும் அருகியிருந்தனர். ஆகவே இயற்கை நலங்கள் ஒருபாலும் செயற்கை நலங்கள் ஒருபாலும் தமிழில் செழித்து வரலாயின. அணி நூலார் கூற்றுப்படி வைதர்ப்ப நெறி ஒரு சிலராலும், கௌடநெறி வேறு சிலராலும் போற்றப்பட்டன. கௌட நெறி முதன்மை பெற்று வந்தது என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டளவில் பக்தி - இயக்கம் தமிழ் நாட்டில் புகுந்தது என்று கூறினேன். அதன் வழியாக வந்து சேர்ந்த ஒரு விளைவை இங்கே சொல்ல விரும்புகிறேன். பக்தி எத்தனை கனிவுற்றுச் சிறந்திருந்தாலும், அது ஒழுக்கமென்னும் நன்மரத்தில் உண்டாக

வேண்டுமென்று நம் முன்னோர்கள் கொண்டனர். இதன் பயனாக ஒழுக்க நூல்கள் தோன்றின. வடமொழி ஸ்மிருதிக் கருத்துக்களும் ஆசாரம் பற்றிய நியதிகளும் தமிழ் நாட்டில் கைக்கொள்ளப்பட்டன. தமிழ் மொழியும் இவற்றால் சிறிது விரிவுபெற்றது. நல்லொழுக்கமே யன்றி, உலக இயல்பு, இறைவன் இயல்பு, உயிர் இயல்பு என்பனவற்றைக் குறித்த தத்துவ விசாரணைகளும் பக்தி விளைவுக்கு உரந் தருவன என்று நம்மவர்கள் கருதினார்கள். இதனால் பலவகையான சமய சாஸ்திர உணர்ச்சியும் அவசியமாயிற்று. இச் சாஸ்திரங்கள் வடமொழியிலிருந்தமையால் இவற்றைக் கற்பது அறிஞர்கள் தமது கடமையெனக் கொண்டனர். இவற்றின் மூலமாகச் சாஸ்திரங்கள் பலவற்றிற்குமுரிய வடசொற்கள் தமிழில் இடம்பெறலாயின. இங்கே கூறிய இருவகைச் சொற்களும் தமிழுக்கு இன்றியமையாதனவாய் முடிந்தன.

நீதி நூல்களாலும் சமய நூல்களாலும் வடசொல் அதிகமாதல்

இச் சொற்களோடு அமையாதபடி மேலும் மேலும் வடசொற்களே வந்து பெருகிக்கொண்டிருந்தன. இதன் காரணங்கள் எளிதின் ஊகிக்கத்தக்கன. ஆகவே, வடமொழி மிக்க செல்வாக்குடையதாய் அமைந்தது. கணிதம் முதலிய பல சாஸ்திரங்களும் அம்மொழியில் இருந்தன. பல்வேறு மதங்களுக்குரிய பிரமாண நூல்களும் பிறவும் அம்மொழியிலேயே அமைந்திருந்தன. தமிழ் நாட்டில் மட்டுமன்றிப் பாரத தேசம் முழுமையிலும் அது போற்றி வளர்க்கப்பட்டது. வழக்கில் இல்லாமையால் அது தெய்வமொழி யென்று கருதப்பட்டது. எல்லா மொழிக்கும் அது தாய்மொழி எனவும் எண்ணத் தொடங்கிவிட்டனர். வீரசோழியம் முதலிய நூல்களும் தோன்றின. தமிழ் முதலிய மொழிகளில் வட சொற்களைச் சேர்த்துக்கொள்வது பெருமையெனவும் கருதினர். இச்சொற்கள் நாளடைவில் மேன்மேலும் தமிழில் அதிகரித்து வந்தன. இவற்றை அளவுக்கு மிஞ்சிக் கலந்து புதியதொரு மொழிநடையையும் வகுத்தனர். இதுதான் மணிப்பிரவாள நடை என்று சொல்லுவது. வசனத்தில்தான் இந்

கரை கடந்த வடசொற் பெருக்கு

நடை பெரும்பாலும் வழங்கிவந்தது. கி. பி. 10 முதல் 15-ஆம் நூற்றாண்டு முடிய இந்நடை தமிழ் நாட்டில் பிரபலமாக வழக்கில் இருந்தது. சிலாசாஸனம் ஒன்றில் ஒரு செய்யுள் (தஞ்சை ஜில்லா, செம்பியன் மகாதேவியில் முதல் இராஜராஜனது மூன்றாம் ஆண்டில், அதாவது கி. பி. 998-ல் பொறித்தது) இந்நடையில் உள்ளது. இதைத் தவிர வேறு எடுத்துக்காட்டு இல்லாமையால், தமிழ்ச் செய்யுளில் இந்நடை இடம்பெறவில்லையென்று துணிதல் பொருந்தும். தொடக்கம் முதறகொண்டே இந்நடையைத் தமிழ மக்கள் ஆதரிக்கவில்லை. பிற்காலத்தில் இது அறவே வழக்கொழிந்துவிட்டது. தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம முதலியவற்றில் இந்நடை புகுந்து அம்மொழியிலுள்ள செய்யுட்களிலும் ஏறி, முடிவில் அம்மொழிகளையே கவளீகரித்துவிட்டது.

வடசொற் பெருக்கைத் தமிழ் எதிர்த்து வெல்லுதல்

தமிழ்மொழி ஒன்றுதான் வடமொழிப் பெருக்கை எதிர்த்து நின்று அணையிட்டுத் தடுத்தது. எனினும், பாரத தேசம் முழுமைக்கும கலைப்பண்பு ஒன்றே எனக் காட்டுதற்குரிய இயல்பு சிலவற்றை இந்நடையின் மூலம் தமிழ் பெற்றது; தமிழின் சொல்வளம் சிறந்தோங்கியது; தன்னியல்பு குன்றாது தமிழின் மேனியும் செழித்தது. தொடர்ந்து பெய்த பெரு மழையால் பெருக்கெடுத்துக் கரைபுரண்டு சென்று, மிகுதியும் கலங்கி, பின் அணையிட்டுத் தடுத்து வெள்ளத்தைப் பிரித்து விடுதலாலும் காலக்கிரமத்தில் நீர் வடிந்துவிடுதலாலும் பெருக்கு நீங்கி, குடைந்தாடுதல் முதலிய பயன் பெறுதற்குத் தக்கபடி அளவு சுருங்கி, தெளிவுற்று இனிது செல்லும் ஆறுபோன்றதாயிற்று நமது தமிழ் மொழி.

12-ம் நூற்றாண்டளவில் தமிழ் மொழி இந்நிலையை அடைந்தது. பல நூற்றாண்டுகளாகப் பல்வேறு சக்திகளால் இயக்கப்பட்டு, பலவாறாகப் பெருங் கவிஞர்களால் கையாளப்பட்டு வந்தமையினாலே பல நல்லியல்புகளைத் தமிழ் பெற்றது. குறித்த பொருளை நேரிதின் உணர்த்தும் நேர்மையும், பேச்சின் இயற்கை ஓசையும்,

நெகிழ்ந்த ஓசை இனிமையும், கல்லார்க்கும் கற்றவர்க்கும் ஒருங்கே இன்பமூட்டி உணர்வைப் பெருக்குகின்ற பண் இனிமையும், பொருளை விழுங்கி நின்ற நடை இனிமையும் தமிழில் இயைந்தன. இவையேயன்றி, அணிகட்கு அணியாம் இயற்கையழகும், பலவகைக் கருத்துக்களையும் உணர்த்தவல்ல ஆற்றலும் அமைந்தன. இந் நல் இயல்புகளோடு தமிழ் அமைந்துவிடவில்லை. வட சொற்கள் மிகுதியாகக் கலந்து தமிழின் இயற்கை நலத்தைக் கெடுக்கக்கூடிய நிலைமையும் இருந்தது. ஒரு சில ஆடம்பர நெறிகளால் தமிழின் இயற்கைச் சுவை கெடுகின்ற நிலைமையும் இருந்தது. இவற்றைப் புறக்கணித்து விட்டால், இயற்கை நெறி, நேர்மை, தெளிவு, சுருக்கம், இனிமை, அழகு, சுவை, ஆற்றல் முதலிய நல் இயல்புகளைப் பெற்று நன்கு திருந்தியமைந்த கருவியாகத் தமிழ் உருப் பெறத்தக்கதாய் நின்றது.

12-ம் நூற்றூண்டில் தமிழ்

இந்நிலையில் கம்பன் தோன்றினன். கல்வியிற் பெரியவன் கம்பன் என்பது ஆன்ருேர் மொழி. இதற்கு ஏற்பத் தமிழ்க் கல்வியிலும் வடநூற் கல்வியிலும் ஒப்பற்ற புலமை எய்தினன். தமிழினின்று ஒழிக்கவேண்டிய இயல்புகளை ஒழித்தனன். வளர்க்கவேண்டும் நல் இயல்புகளை வளர்த்தனன். தனது பெருங் கவித்வ சக்தியினுலே, தமிழ்க் கருவியைத் திருந்த அமைத்து அற்புதத் தெய்விகக் கருவியாக முற்றுவித்தான்.

கம்பனது தோற்றம்

கம்பனது தமிழின் இயல்பைச் சில செய்யுட்களால் விளக்குகிறேன். இயற்கை நெறி என்ற தொடரால், பாத்திரங்களுக்கும் சந்தர்ப்பங்களுக்கும் தக்கபடி எழும் இயற்கைப் பேச்சினது இயற்கை ஓசை இங்கே குறிக்கப்படுகிறது. தீயால் இலங்கை அழிந்து மீண்டும் இயற்றப்பட்ட பின்னர் இராவணன் தன் மந்திரி முதலானவர்களோடு ஆலோசனை செய்கின்றுன். மந்திராலோசனைச் சபையிலுள்ளோரில் கும்பகர்ணனைப் போன்று இராவணன் மீது அன்புகொண்டோர் யாரும் இலர்

இயற்கைத் தன்மை

என்றே சொல்லலாம். ஆனால் இராவணன் புன்தொழிலை அவன் மிகவும் வெறுத்தான். இவ்வெறுப்பை எத்தனை இயற்கையாகக் கம்பன் காட்டுகிறான் என்பது,

> ஆசில்பர தாரம்அவை அஞ்சிறை அடைப்பேம்;
> மாசில்புகழ் காதல்உறு வேம்; வளமை கூரப்
> பேசுவது மானம்; இடை பேணுவது காமம்;
> கூசுவது மானுடரை; நன்றுநம கொற்றம்!
>
> (யுத். மந்திர. 52)

என்ற செய்யுள் கொண்டு உணரலாம். இங்கே இயற்கை ஓசை சிறிதேனும் தவறியதாயின் கும்பகர்ணனது நோக்கமே அழிந்துவிடும். இங்ஙனமே வாலி இராமனைப் பழித்துக்கூறும் செய்யுள் இயற்கை ஓசையோடும் வேகத்தோடும் வருகின்றன :

> வீரம் அன்று, விதி அன்று, மெய்ம்மையின்
> வாரம் அன்று, நின் மண்ணினுக் கென்னுடல்
> பாரம் அன்று, பகை அன்று, பண்பொழிந்து
> ஈரம் அன்று இது என்செய்த வாறுநீ?
>
> (வாலி. 84.)

நேர்மைத் தன்மை

இவ் இயற்கைத் தன்மையோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது நேர்மை. அருமை மைந்தனும் சிறந்த போர்வீரனுமாகிய இந்திரசித் ... ர்ன் 'சீதையை விட்டுவிடுக' என்று செ காண லத் துணிந்த பொழுது, இராவ ஆனால், கூறுவதைக் காண்க :

> முன்னையோர் இறந்தா ரெல்லாம் ௗிப்புப்
> இப்பகை முடிப்பர் என்றும், ள் இப்
> பின்னையோர் நின்றா ரெல்லாம் பன் தமி
> வென்றனர் பெயர்வர் என்றும், ழத்துப்
> உன்னை நீ அவரை வென்று ரணத்தைப்
> தருதியென் றுணர்ந்தும் அன் பாரித்தான்;
> என்னையே நோக்கி யான் இங்
> நெடும்பகை தேடிக் கொண் யிர்பொடிப்பக்

இங்கே குறித்த இயல்புகள் இரண்டும் பாத்திரத்தி னது இயல்பை ஓரளவு பொறுத்தன. தமிழின் இயல்பை மட்டும் குறித்தன தெளிவும், இனிமையும், அழகும் ஆம்.

தெளிவு, சுருக்கம்

தெளிவினைக் கம்பன் 'சவியுறத் தெளிந்து' எனக் கூறினன். ஒரு பிரெஞ்சு ஆசிரியர் உரை நடையைக் குறித்து எழுதும்போது அதன் தனி இயல்பாக, 'தெளிவு, மிக்க தெளிவு, இன்னும் மிக்க தெளிவு, அமைதல் வேண்டும்' என்றனர். இச் செய்யுளை நோக்குங்கள் :

உற்ற போதவன் உள்ளக் கருத்தெலாம்
கொற்ற வீரன் உணர்த்தென் றுகூறலும்,
'முற்ற ஓதியென் ? மூர்க்கன் முடித்தலை
அற்ற போதன்றி, ஆசை அறா'தென் றான்.

(அங்கதன் தூது. 43)

இதிலே தெளிவும் சுருக்கமும் ஒருங்கு அமைந்துள்ளன.

சம்பக நறும்பொழில் இயற்றருண வஞ்சிக்
கொம்பழ கொசிந்தன எனச்சிலர் குழைந்தார்
வம்பளவு கொங்கையொடு வாலுகம் வளர்க்கும்
அம்பவள வல்லிகள் எனச்சிலர் அசைந்தார்.

(தைலமாட்டு. 15)

நல் சந்திரம அற்புத

இங்கே வடமொழியும் தமிழும் ஒன்றோடொன்று குழைந்து தழுவிகின்று மிக்க இனிமை பயத்தலை எளிதின் உணரலாம். சீதை தோன்றிய அற்புதத்தை,

விளக்குகி பாத்திரங் இயற்கைப் படுகிறது.

கம்ட கின்ற கொழுமுகத்தின்
உதிக்கின்ற கதிரினொளி
கின்ற புவிமடந்தை
திருவெளிப்பட் டெனப்புணரி
ற தெள்ளமுதோடு
எழுந்தவளும் இழிந்தொதுங்கத்
ற நன்னலத்துப்
பெண்ணரசி தோன்றினாள்.

இயற்கைத் தன்மை

இராவணன் மீ

(கார்முகப். 17)

என்ற செய்யுள் அற்புதமாகத் தெரிவிக்கின்றது. விபீஷணன் முன் இராமன் தோன்றிய கோலத்தை,

கற்றைவெண் நிலவு நீக்கிக்
  கருணையால் அமிழ்தங் காலும்
முற்றுறு கலையிற் றூய
  முழுமதி முகத்தி னானைப்
பெற்றவன் அளித்த மோலி
  இளையவன் பெறத்தான் பெற்ற
சிற்றவை பணித்த மோலி
  பொலிகின்ற சென்னி யானை

(விபீடணனடைக். 136)

என்ற செய்யுள் புலப்படுத்துகின்றது. இரண்டு செய்யுளிலும் அழகு ஒழுகுகின்ற தன்மை நன்கு காணலாம்.

மேற்குறித்த நான்கு இயல்புகளும் தனித்தனிச் செய்யுட்களில் காணப்பெறுவன. இங்ஙனமேயன்றித் தொடர்ந்து செல்லுகின்ற செய்யுட்களில் தோன்றும் நலங்களை நோக்குவோம். இவற்றுள் முதலாவது கூறத்தக்கது சுவை. பலவகையான உணர்ச்சிகளுக்கும் தக்கபடி இச்சுவையைக் கம்பனது தமிழ் மேற்கொண்டு நம்மை உணர்ச்சி உலகில் செலுத்தித் தன்னிலை அழியச் செய்கிறது. கும்பகர்ணன் மடிந்தான் என்பதைக் கேட்டுத் துடித்துப் புலம்புகிறான் இராவணன். தான் சீதை முன்பு இரந்து கெஞ்சிக்கொண்டிருப்பதையும் உணரவில்லை. ஆனால், சீதையின் உள்ளத்திலோ களிப்புப் பொங்குகிறது. சோகத்திலே மூழ்கியிருந்தவள் இப்பொழுது மகிழ்ச்சியால் உடல் தடித்தாள். கம்பன் தமிழைப் பாருங்கள் :

சுவை

அண்டத் தளவும் இனைய பகர்ந்தழைத்துப்
பண்டைத்தன் நாமத்தின் காரணத்தைப்
                                        பாரித்தான்;
தொண்டைக் கனிவாய் துடிப்ப
                                        மயிர்பொடிப்பக்

கெண்டைத் தடங்கண்ணாள் உள்ளே
கினுகினுத்தாள்.

வீங்கினள் கொங்கை; மெலிந்த மெலிவகல
ஓங்கினள்; உள்ளம் உவந்தாள்; உயிர்புகுந்
தாள்;
தீங்கிலாக் கற்பிற் றிருமடந்தை சேடியாம்
பாங்கினள் உற்றதனை யாரே பகர்கிற்பார்!

(மாயாசனகப். 87,88)

பிரம்மாஸ்திரத்தால் மயங்கியிருந்த இராமனைக் காணச் சீதையைப் போர்க்களத்திற்கு இட்டுச் செல்லுகின்றனர் அரக்கர்கள். இறந்தவன்போற் கிடக்கும் தன் நாயகனைக் கண்டதும் அவள் எய்திய நிலைமையை வர்ணிக்கிறான்:

மங்கை அழலும், வானாட்டு
மயில்கள் அழுதார்; மழவிடையோன்
பங்கில் உறையும் குயில்அழுதாள்;
பதும மலர்மேல் மாதழுதாள்;
கங்கை அழுதாள்; நாமடந்தை
அழுதாள்; கமலத் தடங்கண்ணன்
தங்கை அழுதாள்; இரங்காத
அரக்கி மாருந் தளர்ந்தழுதார்.

விழுந்தாள், புரண்டாள், உடல்முழுதும்
வியர்த்தாள், உயிர்த்தாள், வெதும்பினாள்,
எழுந்தாள், இருந்தாள், மலர்க்கரத்தை
நெரித்தாள், சிரித்தாள், ஏங்கினாள்;
கொழுந்தா! என்றாள், அயோத்தியர்தங்
கோவே! என்றாள், எவ்வுலகும்
தொழுந்தாள் அரசே! ஓ! என்றாள்,
சோர்ந்தாள், அரற்றத் தொடங்கினாள்.

(பிராட்டிகளங். 5, 8)

மாயாசனகன் ஒருவனை இயற்றி அவனைச் சீதைமுன் கொணர்ந்து, அவளை உடம்படுத்த மகோதரன் முயல்

கின்றான். இச்சனகனைத் தன் தந்தையென நினைத்து அவனைக் கோபித்துக் கூறும் தமிழ்ப் பாருங்கள் :

அறங்கெட வழக்கு நீங்க
அரசர்தம் மரபுக் கான்ற
மறங்கெட மெய்ம்மை தேய
வசையுற மறைகள் ஓதும்
திறங்கெட ஒழுக்கங் குன்றத்
தேவரும் பேணத் தக்க
நிறங்கெட இனைய சொன்னாய்
சனகன்கொல்? நினையின் ஐய!

வழிகெட வரினுந் தத்தம்
வாழ்க்கைதேய்ந் திறினு மார்பம்
கிழிபட அயில்வேல் வந்து
கிழிப்பினும் ஆன்றோர் கூறும்
மொழிகொடு வாழ்வ தல்லால்
முறைகெடப் புறநின் றார்க்கும்
பழிபட வாழ்கிற் பாரும்
பார்த்திவ ருளரோ! பாவம்!

நீயும்நின் கிளையும் மற்றிந்
நெடுநில வரைப்பும் நேரே
மாயினு முறைமை குன்ற
வாழ்வெனோ? வயிரத்திண்தோள்
ஆயிர நாமத் தாழி
யரியினுக் கடிமை செய்வேன்
நாயினை நோக்கு வேனோ
நாண்துறந் தாவி நச்சி ?

(மாயாசனகப். 65-67)

சுவையை அடுத்து, இரண்டாவதாக நோக்கத்தக்கது தமிழின் ஆற்றல். இதுதானும் நூல் முழுவதிலும்

காணப்படும் இயல்பே எனினும், ஒருசில இடங்களில் கம்பன் தன்னையே வென்று விடுகின்றான். விபீஷணனை அடைக்கலமாக ஏற்றுக்கொள்ளுதல் பற்றி அனுமன் கூறியனவும் (விபீடணா னடைக்.87-105), விபீஷணனும் கும்பகர்ணனும் போர்க்களத்தில் சந்தித்து, தத்தம் லட்சியங்களைக் கூறி விடைபெறும்பொழுது கூறியனவும் (கும்பகர்ணன் வதை. 128-167) தண்டமிழின் மேலாந் தரமாவன. 'அழகெலாமொருங்கே கண்டால் யாவரே ஆற்ற வல்லார்!'

தமிழின் ஆற்றல்

இங்ஙனமாக, இராமாவதாரம் என்ற கலைத் தெய்வக் கோயிலைக் கம்பன் இயற்றியுள்ளான். தமிழ் மக்களுக்கு அழிவற்ற கலைச் செல்வத்தை வைப்பு நிதியாகத் திரட்டி அளித்துள்ளான். நமது அருமைத் தமிழை நலன்கள் பலவும் முற்றிக் கனிந்த இனிய அழகிய கருவியாகப் பதப்படுத்தியுள்ளான். அவனது அற்புதக் கவித்வப் பேராற்றல் நமது மொழியிலே படிந்து, தனிப்பட்ட சிறப்போடு 'கம்பன் தமிழ்' என்பதாக விளங்குவதாயிற்று.

கம்பன் தமிழ்

கம்பன் தமிழ்நெறி தழைத்தோங்குக!

11

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் இலக்கியம்*

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாடு

பதினாறாம் நூற்றாண்டு நமது தேச சரித்திரத்தில் எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவாக நமது இலக்கிய சரித்திரத்திலும் அது முக்கியமாயுள்ளது. இக்காலத்தில் விஜய நகரத்து அதிபதியாகிய கிருஷ்ணதேவ ராயரும் அவரது வழி வந்தோர்களும் நேர்முகமாகவும் பிரதிநிதிகள் மூலமாகவும் நமது நாட்டில் பெரும் பகுதியை ஆண்டுவந்தனர். பிரதிநிதிகளுள் முக்கியமானவர்களாகத் தஞ்சையில் ஆண்டுவந்த நாயக்க அரசர்களையும் மதுரையில் ஆண்டுவந்த நாயக்க அரசர்களையும் குறிப்பிடுதல் தகும். இவ் அரசர்கள் முதலிய அனைவரும் புய வலியால் நாட்டினைப் பாதுகாத்தது போலவே, மதிவலியால் கல்வியைப் பேணி வளர்த்து வந்தனர். வடமொழியினையும், தமிழ் மொழியினையும், தம் தாய்மொழியாகிய தெலுங்கினையும், பாரபக்ஷமின்றி இவர்கள் ஆதரித்தனர்.

திருநெல்வேலிப் பிரதேசத்தில் பழைய பாண்டிய அரசர்களின் கிளைஞர்களாகக் கருதத்தக்க அரசர்கள்

* மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள், சேது ஸம்ஸ்தான மஹாவித்வான் ரா. ராகவையங்காரவர்கள், திருவிதாங்கூர்ப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்ப்பேராசிரியர் இராவ் ஸாகிப் மு. ராகவையங்காரவர்கள், எஸ். அநவரதவிநாயகம் பிள்ளையவர்கள், இலக்கணவிளக்க பரம்பரை சோமசுந்தர தேசிகரவர்கள் முதலிய அறிஞர்கள் செய்துவந்த ஆராய்ச்சியின் பயனாலேயே இந்நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கிய சரிதம் ஒருவாறு புலனாவதாயிற்று. தேசிகரவர்கள் 'தமிழ்ப் புலவர்கள் வரலாறு: பதினாறாம் நூற்றாண்டு' என்ற ஒரு நூலும் எழுதியுள்ளார்கள். இவ் அனைவர்க்கும் தமிழுலகம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

சிலர் ஆட்சி புரிந்துவந்தனர். இவர்களுள் முக்கியமானவர்கள் அதிவீரராம பாண்டியன், வரதுங்கராம பாண்டியன் முதலியோர். தமிழ் வேந்தர்களாயிருந்த சேர வமிசமும் சோழ வமிசமும் இக்காலத்து அருகிப் போயின. தமிழ் மொழிக்கு வேறு ஆதரவில்லாமையை உணர்ந்து திருநெல்வேலிப் பாண்டியர்கள் தமது தாய்

திருநெல்வேலிப் பாண்டியர்கள்

மொழியை மிக்க சிரத்தையுடன் போற்றி வந்தார்கள். ஒரு சிலர் தாமே சிறந்த கவிஞர்களாகவும் விளங்கினர். நாட்டிலும் அமைதி பரவிவரலாயிற்று. அங்கங்கே போர்கள் சில நடந்துவந்த போதிலும் அவையெல்லாம் பெருங் குழப்பம் உண்டுபண்ணத் தக்கனவாயில்லை. மேலும் இப் போர்கள் விஜயநகரத்து அரசர்கள் மேற்கொண்டன ஆதலால், தமிழ் நாட்டில் அவைகளால் பீடை ஏற்படவில்லை. அமைதி நிரம்பியிருக்குங் காலத்தில் கல்வியும் புலமையும் ஒருங்கு பிரகாசிப்பதற்கு இடம் உண்டல்லவா? அரசாங்க விஷயங்களில் தலையிடாது, தத்தம் ஆன்ம லாபத்தின் பொருட்டும் புகழின் பொருட்டும் உழைப்பதற்குப் புலவர்களுக்குத் தக்க வசதி ஏற்பட்டிருந்தது.

அன்றியும் சமயச் சார்பான ஸ்தாபனங்களும் இக்காலத்தில் உண்டாயின. இந்த ஸ்தாபனங்களால் சமய உணர்ச்சியும், சமய நூற் கல்வியும், சமயத்திற்கு உரிய

சமயச் சார்பான ஸ்தாபனங்கள்

இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியும் நாடெங்கும் போற்றப்பட்டன. திருவாவடுதுறை ஆதீனமும், தருமபுர ஆதீனமும், காஞ்சீபுரம் ஞானப்பிரகாசர் ஆதீனமும், சூரியனார்கோயில் ஆதீனமும், வீரசைவ மடங்களும் இக்காலத்தே தான் தோன்றி மேம்பாடுற்றன. ஆதீனங்களைச் சார்ந்த சிஷ்யர்களும் அங்கங்கே தங்கியிருந்து சமய நூல்களை விருத்தி செய்தனர். வைஷ்ணவ சமயத்தினரும் ஜைனரும் புலமையிற் சிறந்து, தத்தம் சமயத்திற்கு உரிய நூல்களையும் நிகண்டு முதலியவற்றையும் இயற்றித் தமிழ் இலக்கியத்தை வளமுறச் செய்தனர்.

பதினாறும் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியங்கள் செழித்தோங்கிய வரலாறு இதுவேயாம் என்பது ஒரு சில உதாரணங்களை நோக்கினால் தெற்றெனப் புலனாம். கி. பி. 1509-ல் விஜயநகர ராஜ்யத்தைக் கிருஷ்ணதேவ மகாராயர் ஆளத் தொடங்கி 22-வருஷங்கள் அரசுபுரிந்தார். இவரது தாய்மொழி தெலுங்கு: தெலுங்கு மொழியிலே இவர் தாமே காவியம் இயற்றியிருக்கின்றார். ஆனால் பிறமொழிகளையும் இவர் தக்கபடி ஆதரித்து வந்தனர். இவரது ஆஸ்தானத்தில் குமார சரஸ்வதி யென்ற ஒரு தமிழ்ப் புலவரும் இருந்தனர். அரிதாஸர் என்ற பாகவத சிரோமணி ஒருவர் அரிகண்டபுரம் என்னும் நகரிலே திருமாலைப் பிரதிஷ்டை செய்து கிருஷ்ணதேவ ராயரது அன்புக்குப் பாத்திரரானார். இந்த அரிதாசர் இருசமய விளக்கம் என்ற ஓர் அரிய தமிழ்நூலைச் செய்தனர். இந் நூலில் காணப்படும் கடவுள் வாழ்த்து, சரித்திர நிகழ்ச்சி ஒன்றை உட்கொண்டுள்ளமை கவனித்தற்கு உரியது:

கிருஷ்ணதேவ மகாராயர் ஆதரவு

> கிரிபோல் விளங்கிக் கிளரும்புயக் கிட்ணராயன்
> தரைமீது சிங்காத் திரியிற்செயத் தம்ப நாட்ட
> வரமா தரவா லளித்தேவட கூவ மேவும்
> கருமா மணிவண் ணனைநீடு கருத்தில் வைப்பாம்

தமக்குரிய வைஷ்ணவ மதத்தினரை ஆதரித்தது போலவே சைவ சமயத்தினரையும் கிருஷ்ணதேவ ராயர் ஆதரித்து வந்திருக்கிறார். காஞ்சிபுரம் ஞானப்பிரகாச தேசிக சுவாமிகள் ஆதீனத்தில் குருமூர்த்தியாக எழுந்தருளியிருந்த தத்துவப் பிரகாச ஞானப்பிரகாசர் என்பார் இவ்வரசர் பெருமானாற் பெரிதும் போற்றப்பட்டவர் மஞ்சரிப்பா என்னும் ஒருவகைப் பிரபந்தத்தால் இக் குருமூர்த்தி அரசரைப் புகழ்ந்து பாடியிருக்கின்றனர் இங்ஙனமே ஜைன சமயத்தினரையும் கிருஷ்ணதேவ ராயர் அபிமானித்து வந்திருக்கின்றனர். சூடாமணி நிகண்டு என்று தற்காலத்தில் வழங்கும் நிகண்டு நூலை

இயற்றியவர் மண்டல புருடர் என்னும் ஜைனர். இவர் கிருஷ்ணதேவ ராயரை,

[1] படைமயக் குற்ற போதும்
படைமட மொன்றிலா தான்
மடைசெறி கடகத் தோளான்
மதிக்குடை மன்னர் மன்னன்
கெடிமன்னர் வணங்கும் தாளான்
கிருட்டின ராயன் கைபோற்
கொடைமட மென்று சொல்ப
வரையாது கொடுத்த லாமே

எனப் புகழ்ந்து கூறியிருக்கின்றார். முதல் மூன்று அடிகளில் இராயரது வென்றித்திறமும் இறுதியடியில் அவரதுகொடைச் சிறப்பும் புகழப்படுகின்றன. கொடையைக் கூறுமிடத்து,

திடமொழி யம்பற் சேந்தனை யேய்ந்த
கொடைமடம் வரையாது கொடுத்த லாகும்
(9: 71)

என்று திவாகரர் கூறியதனையே பின்பற்றித் தம்மைப் பாதுகாத்து வந்த அரசர் பெருமான் எவ்வகையான வரையறையுமின்றி மேகம் போலப் பொருள் முதலியன சொரிந்து தன்னை நோக்கி வாழும் புலவர்களையும் பிறரையும் தலையளி செய்து வந்தார் என்ற செய்தியைச் செய்ந்நன்றி மறவாது விளக்குகின்றார்.

மேலே பெயராற் சுட்டிய தமிழ்ப் புலவர்களையேயன்றி வேறு பல புலவர்களையும் கிருஷ்ணதேவ ராயர் ஆதரித்து, தமிழ் இலக்கியத்தை வளம்படுத்துள்ளார்.

முற்கூறிய அரசர் பெருந்தகைக்குப் பின் அரசு புரிந்த சதாசிவதேவ மகாராயர் காலத்தில் தஞ்சையில் பிரதிநிதியாக ஆட்சி புரிந்தவன் கிருஷ்ணம ராசையன். இவன் சகம் 1483-ல் (கி. பி. 1561) 'திருவாரூர் ஞானப் பிரகாச பண்டாரத்தைப் பரதேசி முத்திரையும் கணக்கெழுத்தும் அடைத்துக் கொள்ளும்படி செய்வித்து

1. வரையா மரபின் மாரிபோலக்-கடா அ யானைக் கழற்காற் பேகன்-கொடைமடம் படுத லல்லது-படைமடம் படான்பிறர் படைமயக் குறினே (புறம். 142.)

அதன் பொருட்டு அப்பண்டாரத்திற்குச் சர்வமானியம் அளித்தான்' என்று சிக்கல் நவநீதப பெருமாள் கோயில் கர்ப்பக் கிருகத்திலுள்ள கல்வெட்டு (No. 104 of 1922) கூறுகின்றது. இங்கே குறித்த பண்டாரம் கமலை ஞானப் பிரகாசர் என்று பெயர் சிறந்து விளங்கிய பெரியோரா வர். இவர் புலமை வாய்ந்தவரா யிருந்ததோடு, சித்தாந்த சாஸ்திரப் பயிற்சி சோழ நாட்டில் பரவிச் சிறத்தற்குக் காரணராகவும் இருந்தனர். இவரது சிஷ்யர்களுள் ஒருவர் தருமபுர ஆதீனத்து முதற் பீடத்தில் எழுந்தருளியிருந்த குரு ஞானசம்பந்தர். வேறொரு சிஷ்யர் திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசராவர். இவர் சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்திற்கும் சங்கற்ப நிராகரணத்திற்கும் ஆராய்ச்சி செறிந்த அரிய உரைகள் இயற்றி யிருக்கின்றனர். திருவொற்றியூர்ப் புராணம் இயற்றியவரும் இவரே. இன்னும் ஒரு சிஷ்யர் சேது புராணம் இயற்றிய நிரம்பவழகிய தேசிகர். திருவுத்தர கோசமங்கைப் புராணம் செய்த மாசிலாமணிச் சம்பந்தரும் இவரது சிஷ்யரேயாவர். இங்ஙனமாக, கமலை ஞானப் பிரகாசரும் அவரது சிஷ்யர்களும் சைவ சமயத்தின பொருட்டும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் பொருட்டும் பெரிதும் உழைத்து வந்திருக்கின்றனர். குரு ஞான சம்பந்தரது சிஷ்யருள், பூகோள விலாசம் இயற்றிய மருதூர் ஆபத்தாரணரும் ஒருவர். நிரம்பவழகிய தேசிகரது சிஷ்யர்களுள் சம்பந்த முனிவர் என்பவர் திருவாரூர்ப் புராணத்தையும், ஞானக் கூத்தர் என்பவர் திருவையாற்றின் மஹாத்மியத்தைக் கூறும் பஞ்சநதிப் புராணத்தையும் இயற்றினார்கள் என்பது இங்கே குறிக்கத் தக்கது.

கமலை ஞானப் பிரகாசர்: சிஷ்யர்கள்

ஆதீனங்களாலும் சாஸ்திர உபதேசம் செய்துவந்த ஆசாரியர்களாலும நாட்டில் பெருகிய சமய உணர்ச்சி பிறிதொரு காரணத்தால் தென்பாண்டி நாட்டில் வலிவு பெறத் தொடங்கிற்று. துருக்க ராஜ்யமாயிருந்த மதுரை, வீர கம்பண உடையாரால் பதினாலாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் விஜயநகரத்து அரசர்களின் பிரதிநிதிகள் கைவசமாயிற்று. இப்பிரதிநிதிகளின் வலிமை மிகமிக,

பாண்டியர்களின் வலிமை குறையத் தொடங்கிற்று. கடைசியாகப் பதினாறும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பாண்டியர்களுக்கும் மதுரைக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லாது போயிற்று. திருநெல்வேலிப் பிரதேசத்தில் இவர்கள் சிற்றரசர்களாய் ஒதுங்கி வாழ்ந்து ஆட்சிபுரிந்தனர். அரசாங்கக் கருமங்கள் மிக்கில்லாமையால் இவ் அரசர்கள் சமய அநுஷ்டானங்களை மேற்கொண்டு புலமைத் துறையில் தங்கள் கருத்தைச் செலுத்தினர். இங்ஙனம் செலுத்தியவர்களுள் முக்கியமாக எடுத்துக் கூறத்தக்கவர் அதிவீரராம பாண்டியர். இவர் சுவாமிதேவர் என்பவரைக் குருவாகக் கொண்டு சைவ நெறியிலே சிறந்து விளங்கினர். தாமே பெரும் புலவராயிருந்ததோடு, புலவர்கள் பலரையும் ஆதரித்து வந்தனர். இவர் இயற்றிய நைடதத்தை அறியாதார் இல்லை. இன்றுவரை அந்நூல் நம்மவர்களால் பெரிதும் பாராட்டிப் படிக்கப் பெற்று வருகின்றது. கூர்ம புராணம், காசி கண்டம் முதலியனவும் இவர் இயற்றியனவே.

அதிவீரராம பாண்டியர்

இப்பாண்டியரது புகழ் நாடெங்கும் பரந்தது. இவரது திருமுன்பு தமது புலமைத் திறத்தைக் காட்டிப் பரிசில் பெற்றுச் சென்ற புலவர்கள் பலராதல் வேண்டும். சேறைக் கவிராச பிள்ளை என்பவர், தமது நாடாகிய தொண்டை நாட்டிலிருந்து வெகு தூரத்திற்கு அப்பாலிருக்கும் தென்காசி சென்று, அங்கே அரசரது முன்னிலையில் தமது புலமையைப் புலப்படுத்திப் பரிசில் பெற்ற சந்தர்ப்பம் ஒன்று தமிழ் நாவலர் சரிதை தெரிவிக்கின்றது. இப்புலவர் தாம் திருக்காளத்திநாதர் உலாவை இயற்றியவர்.

அதிவீரராமருக்குப் பின் அவரது பெரிய தந்தையாரது மகனாராகிய வரதுங்கராம பாண்டியர் ஆட்சிபுரிந்தனர். இவரும் பெரும் புலவராக விளங்கியவர். இவரது பத்தினியாரும் புலமைசான்றவராயிருந்தார் என்பது கன்னபரம்பரைச் செய்தி. இதனை ஆதரிப்பதற்கு,

வரதுங்கராம பாண்டியர்

என்னையவர் அறமறந்தும் யான்அவரை
மிகநினைந்திங் கிருந்து வாட
முன்னைவினைப் பயன்தானோ அப்பிறப்பிற்
செய்ததவ முடிந்த வாறோ
கன்னன்மதன் அபிராமன் வரதுங்க
ராமனியற் காசி நாட்டில்
அன்னவயற் குருகினங்காள் இனியெவ்வா
றுயிர்தரித்திங் காற்று மாறே.

என்ற செய்யுளைத் தேவியார் பாடியதாகக் கூறுவர். இவ் அரசரால் பாடப்பெற்ற நூல்களுள் மிகப் பிரசித்தமானவை திருக்கருவைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, வெண்பா அந்தாதி முதலியனவும், பிரமோத்தர காண்டமும் ஆம்.

இவ் அரசரது ஆஸ்தான வித்வானாகக் காசிக்கலியன் கவிராயர் என்பவர் விளங்கினர். மேலும் இவ் அரசரது அவைக்களத்திலே ஐயம்பெருமாள் சிவந்த கவிராசர் புரூரவ சரிதை என்னும் காவியத்தை அரங்கேற்றினர்.

16-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தொண்டை நாட்டிலும் பிற இடங்களிலும் கிருஷ்ண தேவ மகாராயர் தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்துத் தமிழ் இலக்கியங்களை வளர்த்தமை முதற்கண் கூறினோம். இந்நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்தில் சோழ நாட்டிலும் பிற இடங்களிலும் சமயத் தலைவர்கள் முதலியோர் தமிழ் இலக்கியங்களையும் சமயப் பயிற்சியையும் பெருக்குவித்தமையை அடுத்து நோக்கினோம். இந்நூற்றாண்டின் கடைக் காலத்திற் பாண்டிய நாட்டிலும் பிற இடங்களிலும் சிற்றரசர்கள் முதலியோர் தமிழில் இலக்கிய வளர்ச்சி கருதி நூல்கள் இயற்றினமை கண்டோம். இங்ஙனமாக இந்நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியங்கள் பல இடங்களிலும் பல வகையினும் சிறந்து தோன்றின. ஆராய்ச்சி பெருகப் பெருக, இன்னும் பல புலவர்கள்

இலக்கிய சரிதத்தின் இன்றியமையாமை

இக்காலத்து வாழ்ந்தார்களாகக் காணுதல் கூடும். ஆனால் இதுகாறும் தெரியவந்த புலவர்களது வரலாறுகளை ஒருசேரத் தொகுத்து உணர்ந்துகொள்ள வேண்டியது மிக அவசியமாகும்.

ஒவ்வொரு காலத்தில் தோன்றிய நூல்களுக்கும் அக்காலத்து அரசியல் நிலை, சமுதாய நிலை முதலியவற்றிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டென்பது ஈண்டு எழுதியவற்றால் ஒருவாறு விளங்கக் கூடும். இவ் உண்மையை உணர்ந்து தமிழ் இலக்கிய சரித்திரம் எழுதப்பெற வேண்டும். இப் பணியை மேற்கொண்டு தமிழ் அறிஞர்கள் இலக்கிய சரிதம் எழுத முற்படவேண்டுவது மிக இன்றியமையாததாகும்.

12

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலக்கியம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆங்கில அரசாட்சி தமிழநாட்டில் நிலைபெறத் தொடங்கிற்று. கலகங்களும் குழப்பங்களும் அங்கங்கே நிகழ்ந்தன. ஆனால் இவற்றை அடக்கி, அமைதி உண்டாவதற்குரிய முயற்சிகளைத் துரைத்தனத்தார் திறமையுடன் செய்துவந்தனர். இந்நூற்றாண்டின் இறுதிக்குள் தமிழ்நாடு முழுமையும் பூரண அமைதி நிலவலாயிற்று. துரைத்தனத்தார் அதிகாரமும் எங்கும் பரவி, நாட்டின் அபிவிருத்திக்குக் காரணமாயிற்று.

தமிழ் நாட்டில் ஆங்கில ஆட்சி

தமிழ் மக்களின் நன்மையைப் பெரிதும் போற்றி வந்த அரசினர் அவர்களுடைய கல்வி விஷயங்களையும் கவனிக்கலாயினர். கிழக்கு இந்தியக் கம்பெனியார்தாம் அரசாட்சியை நடத்திவந்தனர். இவர்களுடைய வியாபாரத்தொழிலும் ஆட்சி முறையும் செம்மையாக நடைபெறுவதற்குத் தமிழும் ஆங்கிலமும் தெரிந்த பல உத்தியோகஸ்தர்கள் வேண்டியிருந்தார்கள். இக்காரணத்தால் நாட்டின் பொதுக் கல்வியை இவர்களே மேற்கொள்ள நேரிட்டது. நாட்டில் பல இடங்களிலும் கலாசாலைகளை ஏற்படுத்தினார்கள். ஆங்கிலக் கல்வி எங்கும் பரவத் தொடங்கிற்று. தமிழ மக்கள் ஆர்வத்தோடு இப் புது மொழியைக் கற்றுவரலாயினர். தமிழ்க் கல்வியும் பல புதிய துறைகளில் நிகழ ஆரம்பித்தது. ஆங்கில மக்களும் தமிழைக் கற்கத் தொடங்கி, புதிய நூல்களை

இயற்றி, புதிய பயிற்சி முறைகளையும் வகுத்தார்கள். கலாசாலை மாணவர்க்குரிய நூல்கள் பல வெளிவரு வதற்கு இப்பொழுது தருணம வாய்த்தது. நாட்டின் பொதுக் கல்வியை அரசினராயுள்ளோர் முதன்முத லாகப் பேணியது இப்போதுதான்.

கல்வி இலாகாவின் மூலம் தமிழை வளர்த்ததே யன்றி, வேறு வகையாகவும் தமிழுக்குக் கம்பெனியார் நன்மைபுரிந்தனர். தமிழ் வித்துவான்களைச் சென்னை யில் ஒருங்குகூட்டிக் கல்விச் சங்கம் ஒன்று நிறுவினர். இச்சங்கம் தோன்று வதற்கு முக்கிய காரணமா யிருந்தவர்கள் கர்னல் மக்கென்ஸியும் சென்னையில் கலெக்டராயிருந்த எல்லிஸ் துரையும் ஆவார்கள். பஞ்சதந்திர வசனத்தின் ஆசிரியரான வித் துவான் தாண்டவராய முதலியார் இச்சங்கத்தில் சிறந்து விளங்கியவருள் ஒருவர். பண்டை நூல்களைப் பரிசோதித் துத் திருத்தமான முறையில் அச்சிட்டு வெளியிட வேண் டும் என்பதே இச்சங்கத்தின் முழு நோக்கம். திருக் குறள் முதலிய பெரு நூல்கள் பல இங்ஙனம் வெளிவந் தனவாம்.

கல்விச் சங்கத்தின் சேவைகள்

அரசினரைப் போலவே கிறிஸ்தவ மதப் பாதிரி களும் தமிழைப் போற்றி வரலாயினர். இப்பாதிரிகள் தமிழ்நாட்டில் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரவச்செய்தலில் மிகவும் ஊக்கத்தோடு முயன்றுவந்தனர். இவர்கள் தந்நலம் என்பது சிறிதும் இன்றி, உற்றார் உறவினரை யெல்லாம் மறந்து, ஆயிரக்கணக்கான மைல் தூரத்தி லிருந்து கடலைக் கடந்து இந்நாட்டுக்கு வந்து, தமிழ்நாட்டில் தாழ்ந்த வகுப்பா ரிடையே தம்முடைய குடிவாழ்க்கையை வைத்துக்கொண்டு, கஷ்டப்பாடுகளை யும் எதிர்ப்புக்களையும் பொருட்படுத் தாது, இடையறாது உழைத்து வந்தனர். தங்கள் மதம் வெளியிலே பரவுவதற்குத் தமிழ்க் கல்வியும் ஆங்கிலக் கல்வியும் அவசியம் என்பதைத் தொடக்கத்திலிருந்தே நன்கு உணர்ந்துகொண்டனர். வேண்டும் பொருள்களைத்

பாதிரி மார்களும் தமிழும்

தங்கள் நாட்டிலுள்ள செல்வவான்களிடமிருந்து பெற்று, கலவி ஸ்தாபனங்களை ஏற்படுத்தினர். இந்நன்முயற்சியில் அரசினரது ஒத்துழைப்பையும் பெற்று வந்தனர். இவ்வாருகப் பொதுக் கல்வியின் அபிவிருத்திக்கு உதவியதோடு அமைந்துவிடாமல், இப்பாதிரிகள் தாங்களும் தமிழ் மொழியைக் கற்று, மொழி வளர்ச்சியைப் பேணலாயினர். போப் ஐயர் முதலாஞேர் குறள், நாலடி முதலிய நீதி நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தனர். ஒருசிலர் பைபிள் முதலிய கிறிஸ்தவ நூல்களை ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் பெயர்த்தனர். இன்னும் சிலர் புதிய முறையில் இலக்கண நூல் முதலியவற்றைப் புதிதாக எழுதினர். கால்டுவெல் என்பவர் தமிழ மொழியையும் பிற திராவிட மொழிகளையும் கற்று, திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கண நூல் ஒன்று எழுதினர். ஐரோப்பிய நாடுகளில் வழங்கிய விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களைத் தமிழ் மக்களும் அறிந்து பயன்பெறவேண்டுமென்று கருதி 'கெமிஸ்தம்' (இரசாயன சாஸ்திரம்), 'மனுஷவங்காதிபாதம்' (உடற்கூற்று நூல்) முதலியவற்றை அமெரிக்கப் பாதிரிகள் யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டனர். இம்முயற்சிகளோடு அமையாது, இப்பாதிரிகள் பல தமிழ் அறிஞர்களையும் தூண்டி நல்ல நூல்களை எழுதுவித்து வெளியிட்டனர்.

இவற்றையெல்லாம்விடச் சிறந்த பேருபகாரத்தை இப்பாதிரிமார்கள் நமக்குச் செய்திருக்கிருர்கள். அது என்னவென்ருல், அச்சு வித்தையை நமது நாட்டில் நிறுவியது தான். பழங்காலத்தில் நூல்களை ஓலையில் எழுத்தாணிகொண்டு கையால் எழுதிவந்தார்கள். முதலாவது, இது மிக்க சிரமமான காரியம் என்பது எளிதில் உணரத்தகும். இரண்டாவது பெருவாரியாகப பிரதிகளை இயற்ற முடியாது. கம்பராமாயணம முதலிய நூல்களில் ஒரு பிரதியை எழுதி முடிபபதற்கு ஓர் ஆண்டேனும் வேண்டுவதாயிருந்தது. ஒவ்வொரு பிரதியையும் எழுதியபின் ஒப்பிட்டுச் சரிபார்ப்பதும் அவசியமாயிருந்தது. நன்ருக எழுதக்கூடியவர்களும் அங்கங்கே ஒருசிலர் தாம் இருந்தார்கள். அவர்களைக் கொண்டு நூல்களை

அச்சு யந்திரம்

எழுதுவித்து முடிப்பதற்குப் பணச்செலவும் மிகுதியாக நேரிட்டது. ஆகவே, வித்துவான்களிடத்தும் கல்வியில் ஆவலுள்ள செல்வர்களிடத்தும்தான் நூற் பிரதிகள் கிடைக்கக்கூடியவையா யிருந்தன. மூன்றாவது, எழுதி முற்றுவித்த நூல்களைச் சேமித்துவைப்பது மிகவும் கஷ்டமான காரியமா யிருந்தது. ஓலைகளைப் பூச்சிகள் எளிதில் அரித்துவிடும்; அவ்வாறு அரித்து விடாதபடி காப்பாற்றுவது எளிதில் முடிவதன்று. ஒருவாறு காப்பாற்றியபோதிலும் ஓலைகள் காலக்கிரமத்தில் பொடிப பொடியாய் உதிர்ந்து அழிந்துவிடக்கூடியனவே. இந்த அழிவைத் தடுப்பதற்கு வழியே இல்லை. கடைசியாக, ஓலைகளில் உள்ள எழுத்துக்கள் ஒரே மாதிரியான வரிவடிவத்தோடு இருப்பனவல்ல. இடத்துக்கு இடம், காலத்துக்குக் காலம் வரிவடிவங்கள் மாறிக்கொண்டே வந்திருக்கின்றன. இம்மாறுபாடுகள் அனைத்தும் சுவடிகளில் காணப்படுதல் இயல்பே. இதனால் அரிதிற் சேமித்து வைக்கப்பெற்ற ஏட்டுப் பிரதிகளை வாசித்துத் தெரிந்துகொள்ளுதல் ஒரு சிலருக்கே இயலுவதா யிருந்தது.

அச்சிட்ட முதல் தமிழ்ப் புத்தகம்

ஆயிரக்கணக்கான பிரதிகளை அழகிய எழுத்துக்களில் மிகச் சுருங்கிய காலத்தில் வெளியிட்டு, நாட்டில் பல இடங்களிலும் பரவும்படி செய்து, நூல்கள் அழிந்துவிடாதபடி காப்பதற்கு அச்சு யந்திரம் நிருமிக்கப்பட்டது. இந்த யந்திரம் ஜெர்மனி தேசத்தினரான கூடென்பர்க் என்பவரால் கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் அமைக்கப்பட்டது. இங்கிலாந்தில் வெஸ்ட்மினிஸ்டரில் காக்ஸ்டன் என்பவர் கி. பி. 1475-ல் முதன் முதலாக அச்சுக்கூடம் ஸ்தாபித்தனர். தமிழ்ப் புத்தகம் ஒன்று பாதிரிகளால் கி. பி. 1575-ல் முதன்முதல் அச்சிடப்பட்டது. ஆனால் 19-ம் நூற்றாண்டில் தான் நமது தமிழ்நாட்டில் அச்சுத்தொழில் நிலைபெறத் தொடங்கியது. கிறிஸ்தவப் புத்தகங்களை வெளியிட்டுப் பரவச் செய்வதற்கு இது அவசியமா யிருந்தது.

நூல்களை வெளியிடும் இப் புதுமுறையைக் கையாளுவதில் தமிழ்நாட்டுத் தமிழ் அறிஞர்களும் பின்வாங்கவில்லை. ஆனுல், பழைய நூல்களை அச்சிட்டுக் காப்பாற்றுதலில்தான் அவர்கள் மனம் முற்படச் சென்றது. திருக்குறள் மூலமும் நாலடியார் மூலமும் 1812-ல் வெளிவந்தன. வித்துவான் தாண்டவராய முதலியார், விசாகப் பெருமாளையர், மழவை மகாலிங்கையர், களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் முதலானவர்கள் இத்துறையில் ஆரம்பத்தில் உழைத்துவந்தவர்கள். குறள், நாலடியார், தாயுமான சுவாமிகள் பாடல், திருவிளையாடற் புராணம், அரிச்சந்திர புராணம், கலிங்கத்துப் பரணி, தேவாரம், பெரிய புராணம், கம்ப ராமாயணம், பாரதம், நைடதம், சூடாமணி நிகண்டு, திவாகரம், நன்னூல் முதலியன 19-ம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியில் பதிப்பிக்கப்பட்டன. அதன் பிற்பகுதியில் ஆறுமுக நாவலர், தாமோதரம் பிள்ளை, டாக்டர் சாமிநாதையர் என்ற மூவரும் பதிப்பாளருள் சிறந்து விளங்கினுர்கள். இவர்களுள் நாவலர் சைவ புராணங்களையும், சைவ சாஸ்திரங்களையும், பிற சைவ நூல்களையும் திருத்தமுற அச்சிட்டு, சைவ உலகத்துக்கு மட்டிலும் நன்மைபுரிதலை மேற்கொண்டனர். தாமோதரம் பிள்ளை தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கணங்களையும், சங்க நூலுள் ஒன்றுகிய கலித்தொகையையும், சூளாமணி, முதலிய சில இலக்கியங்களையும் பதிப்பிட்டு, தமிழ் உலகத்துக்கு நன்மை புரிவதை மேற்கொண்டனர். டாக்டர் சாமிநாதையர் சங்க நூல்களையும், இலக்கணங்களையும், ஐம் பெருங் காவியங்களையும், புராணங்களையும், பிரபந்தங்களையும் மிக நீண்ட காலமாக ஆராய்ந்து, பலவகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன் செவ்விய முறையில் பதிப்பிட்டு, சைவ வைஷ்ணவ-உலகிற்கும், இலக்கிய-உலகிற்கும், தமிழாராய்ச்சி-உலகிற்கும் நன்மை புரிதலை மேற்கொண்டனர்.

பழைய நூல்கள் புதிய புத்தகங் களாயின

இவர்கள் அனைவரும் பண்டைப் பெருநூல்கள் இறந்துபடாதபடி பாதுகாத்த பெரியோர்கள். இனி, புது நூல்கள் இயற்றியவர்களை நோக்குவோம். இவர்களுள்

ஸ்தல புராணங்கள் : மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை

முற்காலத்து வழங்கிவந்த தமிழ் இலக்கிய நெறியைக் கடைப்பிடித்து நூல்களை இயற்றியவர்கள் ஒரு சிலர். மகாவித்வான் மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளை ஸ்தல புராணங்கள் பல இயற்றினர். கி. பி. 14-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து இவ்வகைப் புராணங்கள் இயற்றப் பெற்ற போதிலும், 19-ம் நூற்றாண்டிலே இவை பெருவாரியாகப் பிறந்தன. பல ஊர்களுக்கும் நூதனமாகப் புராணங்கள் ஏற்பட்டன. இவற்றில் காவியரஸமும் ஒரு சிறிது இருந்தமையினால், சமயப் பற்றுள்ள மக்களும் பிறரும் இவற்றைக் கற்றுவந்தனர். ஆனால், எல்லாப் புராணங்களும் ஒரே நெறியிலே சென்று அறிவைச் சலிப்புறச் செய்தமையாலும், இவற்றில் காணப்பட்ட காவியரஸம் அதிகச் சிறப்பின்றி இருந்தமையாலும், இவைகள் நாளடைவில் மதிப்பிழந்து போயின. எனினும் மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளை 19-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சிறந்த புலவர்களுள் ஒருவர்.

இராமலிங்க சுவாமிகள்

பழைய நெறியைப் பின்பற்றியவர்களுள் மற்றொருவர் இராமலிங்க சுவாமிகள். இவரது பாடல்கள் தோத்திர முறையை அனுசரித்தவை. எளிமையும், இனிமையும், அழகும் இவற்றில் ததும்புகின்றன. கல்நெஞ்சையும் கனிவிக்கும் இச் செய்யுட்கள் பண்டிதரும் பாமரரும் ஒருங்கே பாடி இன்புறுதற்கு உரியவை. இவற்றின் இசையின்பம் இவற்றுக்குத் தனிச்சுவையைத் தந்துகொண்டிருக்கிறது.

கிறிஸ்தவ கவிஞர் எச். ஏ. கிருஷ்ண பிள்ளை

இந்நூற்றாண்டின் இறுதியில் 'இரக்ஷணிய யாத்திரிகம்' என்ற கிறிஸ்தவ காவியத்தைக் கிருஷ்ண பிள்ளை இயற்றினர். இதுவும் செய்யுள் அமைப்பில் பழைய நெறியை மேற்கொண்டது. கம்பராமாயணச் செய்யுளின் நடையையும் அதன் சிறந்த போக்கையும் அனுசரித்தே இந்நூல் அமைக்கப்பட்டதென்று ஆசிரியர் கூறுகின்றனர். ஆங்கிலத்தில் ஜான் பன்யன் இயற்றிய 'பில்க்ரிம்ஸ் ப்ராக்

ரெஸ்' என்ற நூற்பொருளையே மேற்கொண்டது இக் காவியம்.

எளிய இனிய கவிதை

செய்யுள் நெறியில் பழமையைத் தழுவி, தம் காலத்து நிகழ்ச்சியை அமைத்துப் பாடிய நூல் பஞ்சலட்சணம் என்பது. இதனை இயற்றியவர் வில்லியப்ப பிள்ளை. தாது வருஷத்தில் (1876) நிகழ்ந்த பஞ்சத்தின் கொடுமையே இந் நூற் பொருள். இந்நூல் பொதுமக்கள் விரும்பும் எளிய நடையில் உள்ளது. நகைச் சுவை மிக்கது. நூலின் அமைப்பிலும் கருத்திலும் ஆசிரியரது திறமை நன்கு புலப்படுகிறது.

கீர்த்தனைக் கதைகளும் காலக்ஷேபங்களும்

பாமர மக்கள் கேட்டு அனுபவித்தற்குரிய எளிய இனியகீர்த்தனைக்கதைகள் இந்நூற்றாண்டிற்கே தனித்து உரியனவாம். தஞ்சையில் அரசுபுரிந்த மகாராஷ்டிர மன்னர்களின் ஆதரவில் இக்கதைகள் பெருகின. பொதுஜனங்களும் இவைகளை மிகவும் பாராட்டி அனுபவித்து வந்தார்கள். கதாகாலக்ஷேபங்கள் எங்கும் நிகழ்ந்தன. இவற்றிற்குரிய நூல்களிலே காதுக்கினிய சங்கீதமும், மனத்துக்கு இனிய புண்ணிய கதையும் ஒன்றாக அமைந்திருந்தன. இந்நெறியில் தோன்றியவற்றுள் சிறப்பாக யாவரும் அறிந்தது நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை. இதனை இயற்றியவர் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார்.

இசையுடன் கூடிய நாடகங்கள்

கீர்த்தனைக் கதைகளோடு நெருங்கிய தொடர்புடையன 19-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இடைப்பகுதியிலும் தோன்றிய நாடகங்கள். இவைகளும் பொதுமக்களைக் கருதியே இயற்றப்பட்டன. இவற்றில் சங்கீதமும் நடிப்பும் முக்கிய அமிசங்களாய் இருந்தன. முதன் முதலில் ஊர் மக்கள் அனைவரும் திரண்டு இருத்தற்குரிய இடங்களில் நாடகம் நடிக்கப்பெற்றது. பின்னர் நடிப்புக்கெனவே நாடக அரங்கு ஏற்பட்டது. இவ்வகையான நாடகங்களிற் சிறந்தன இராமச்சந்திர கவிராயர் இயற்றிய சகுந்தலை நாடக

மும், பாரத விலாசமும், ரங்கப்பிள்ளை இயற்றிய அரிச்சந்திர நாடகமுமாம். தஞ்சையில் வாழ்ந்த கோவிந்தசாமி ராவ் என்பவர் நடிகர் தொகுதிகளை நெறிமுறையே பயிற்றுவித்து, மேல்நாட்டு முறையில் நாடகங்களை நடத்திவந்தனர். இவரே சாவித்திரி நாடகம் முதலியவற்றை இயற்றினர். 1872-ல் டம்பாச்சாரி விலாசத்தைக் காசி விசுவநாத முதலியார் எழுதினர். இவையே தற்கால நாடகங்களுக்கு வழிகாட்டிகள்.

கீர்த்தனை ரூபமாய் அமைந்த நாடகங்களைக் குறித்து மேலே கூறினேம். ஆங்கில அறிவு பெருகப் பெருக, மேல் நாட்டு முறைகளில் நாடகங்கள் எழுதவும் நடிக்கவும் பெற்றன. இவ்வகை நாடகங்களுள் கீர்த்தனை என்பது பெரும்பாலும் கிடையாது. சம்பாஷணை முறையினாலும், நடிப்புத் திறமையினாலும், கதையின் ரஸத்தினாலும் சங்கீதத்தின் துணையின்றியே சுவைபெறும்படி நாடகத்தை அமைப்பதே தகுதியெனக் கருதப்பட்டது.

இம்முறையில் இயற்றப்பட்ட நாடகங்களில் முதன் முதல் தோன்றியவை மொழிபெயர்ப்புக்களாகும். ஆங்கிலத்தில் ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய வெனிஸ் வர்த்தகன் என்ற நாடகம் 1872-ல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. ஆங்கிலக் கதை ஒன்றைத் தழுவி மனோன்மணீயம் என்ற நாடகத்தைத் திருவனந்தை சுந்தரம்பிள்ளை இயற்றினர். இதுமுழுவதும் அகவற்பாவால் அமைந்தது; நடிப்பதற்கன்றிப் படிப்பதற்கென்றே எழுதப்பட்டது. இன்றுவரை வெளிவந்துள்ள இலக்கிய நாடகங்களுள் இதுவே முதன்மை பெற்று விளங்குகிறது. ஆங்கில முறையையும் வடமொழி முறையையும் பின்பற்றி ரூபாவதி, கலாவதி என்ற நாடகங்கள் தோன்றின. இவற்றை இயற்றியவர் வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார். இவற்றில் செய்யுளும் வசனமும் கலந்துவந்துள்ளன; கையாண்டுள்ள நடையும் உயரிய நடையாகும். நடிக்கும் நோக்கம் ஒன்றையே கொண்டு இயற்கையான நடையில் எழுந்த நாடகங்கள் லீலாவதி சுலோசனை முதலியன. இவற்றை இயற்றியவர் பம்மல்

மனோன்மணீயமும் பிற நாடகங்களும்

சம்பந்த முதலியார். ஐம்பது நாடகங்களுக்கு மேல் இவர் எழுதியுள்ளார்.

இங்கே கூறிய நாடக முதலியன பொது மக்களுடைய உகப்பையே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டன. 19-ம் நூற்றூண்டின் இறுதியில் மக்கள் உள்ளத்தில் தேசீய உணர்ச்சி குடிபுகத்தொடங்கியது. இதன் பயனுகக் தமிழ் மொழி ஒரு நூதன சக்தியைப் பெற்றது.

தேசீய எழுச்சியால் தோன்றிய மறுமலர்ச்சி

தமிழ்ச் செய்யுள் நூதன முறைகளையும் நூதன உருவங்களையும் கையாண்டது. கவித்துவத்தில் புதிய நோக்கங்களும், புதிய உத்வேகங்களும் நிரம்பின. இவற்றூல் தமிழ்மொழிக்கு உண்டான நன்மைகள் மிகப் பல. தேசீய இயக்கத்தில் தோன்றிய கவிஞர்களை நாம் 'தேசீய கவிகள்' எனக் கூறுதல் தகும். இத்தொடர்க்குத் தேசாபிமானத்தைப் பற்றிய பாடல்களை இயற்றியவர்கள் என்று சுருங்கிய பொருள் கொள்ளலாகாது. தேசீய இயக்கத்தின் காரணமாக நாட்டில் நிகழ்ந்த மறுமலர்ச்சியில் தோன்றிய கவிஞர்கள் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். இக்கவிஞர்களுள் தலைசிறந்தவர் சுப்பிரமணிய பாரதியார். இவருடைய பாடல்களில்கருத்தழகும்,ஆற்றலும்,எளிமையும், இசை நயமும், தொடரின்பமும் ஒருங்கு அமையக் காண்கிறேம். இவர் 20-ம் நூற்றூண்டுக்கு உரியவரே ஆவர். இவரவ்வளவு சிறந்த கவிஞர் தமிழ் உலகில் சில நூற்றூண்டுகளாகத் தோன்றியதில்லை.

அரசினர் ஆதரவு பற்றியும், பொதுக் கல்வியின் இயல்பு பற்றியும், கிறிஸ்தவ சமயத்தாரின் தூண்டுதல் பற்றியும், ஆங்கிலம் முதலிய பிறமொழி உணர்ச்சியின் பயன்பற்றியும், வசன நூல்கள் பெருகவேண்டும் என்ற

தமிழில் வசனம் உயரிய நிலையைப் பெற்றது

கருத்து இந்நூற்றூண்டில் தோன்றுவதாயிற்று. முற்காலத்தில் மணிப்பிரவாள நடையில் அமைந்த ஒருசில நூல்களும், இலக்கணம், காவியம் முதலியவற்றின் உரைகளும், சிலப்பதிகாரம் முதலிய காவியங்களில் இடையே பயின்றுள்ள உரை

நடைப் பகுதிகளும் தவிர, வேறு வசனங்கள் கிடையா. தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வசன நூல்கள் இன்றியமையாதன என்ற கருத்து நாளடைவில் வலி பெறலாயிற்று. இராமாயணமும் மகாபாரதமும் வசனத்தில் தோன்றின. கந்தசாமிப் புலவர் 1822-ல் தரும நூல் என்ற சட்ட நூல் ஒன்றை எழுதி வெளியிட்டனர். தாண்டவராய முதலியார் பஞ்சதந்திரத்தையும், கதா சிந்தாமணியையும் இயற்றினர். அரிச்சந்திரன் கதை, நளன் கதை முதலிய பல பழங்காலக் கதைகளும் அச்சில் வெளிவந்தன.

அற்புத கதையும் நாவலும்

வசன நூல்களில் கதைகளே முதன்முதலில் மக்களை வசிகரித்தன. இக்கதைகளுள் முக்கியமானது பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் என்ற அற்புத சம்பவக் கதை. இவ்வகைக் கதையை ரொமான்ஸ் (Romance) என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவர். இதனை இயற்றியவர் மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை. இதன் பின்னர் கமலாம்பாள் சரித்திரமும், பத்மாவதி சரித்திரமும் தோன்றின. இவற்றின் ஆசிரியர்கள் முறையே ராஜம் ஐயரும், மாதவையரும் ஆவார்கள். இவை இரண்டும் இயற்கை வாழ்க்கைக் கதைகள். இவ்வகைக் கதைகளை நாவல் (Novel) என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவர்.

சிறு கதைகளும், கட்டுரைகளும் அருகிக் காணப்பட்டன. ஜனவிநோதினி, விவேக சிந்தாமணி முதலிய பத்திரிகைகளில் இவ்வகை வசனங்கள் வெளிவந்தன.

19-ம் நூற்றுண்டின் முக்கிய சிருஷ்டி என்று சொல்லத் தகுவது பத்திரிகை-உலகம். முதன்முதலில் மக்களுடைய கல்வி அறிவு பெருகவேண்டும் என்ற கருத்தோடு இப்பத்திரிகைகள் தொடங்கப்பட்டன. இடையிடையே இலக்கியம், மதம் முதலியவற்றைப்பற்றிய வாதப் பிரதிவாதங்களும் கண்டனங்களும் இவற்றில் வெளியிடப்பட்டன. முதன்முதல் தோன்றிய பத்திரிகைகளுள் முக்கியமானது தினவர்த்தமானியாகும்.

இது சென்னையிலிருந்து 1856-ல் வாரப் பத்திரிகையாக வெளிவந்தது. சென்னைக் கல்வி இலாகாவிலிருந்து 1870-ல் ஜனவிநோதினி என்னும் பத்திரிகை பிரசுரிக்கப்பட்டது. மாதப் பத்திரிகைகளுள் இதுதான் முதலாவது தோன்றியது. பின்பு, செய்திப்பத்திரிகையாகிய 'சுதேசமித்திரன்' 1882-ல் தொடங்கப்பெற்றது. செய்திப் பத்திரிகைகள் நாளடைவில் பிரபலமடைந்தன. தேசியஉணர்ச்சி நாட்டில் பெருகப்பெருக, இச் செய்திப் பத்திரிகைகள் மிகவாகப் பெருகின. போயர் யுத்தம், வங்காளப் பிரிவினை, தேசிய இயக்கம், ருஷிய-ஜப்பானிய யுத்தம், ஐரோப்பிய மகா யுத்தம், மகாத்மா காந்தியின் தேசியக் கிளர்ச்சி, அதன் விளைவு: இவைகளெல்லாம் பத்திரிகைகளைப் பொதுமக்கள் நாடிப் படிக்கும்படி செய்தன.

பத்திரிகைகளின் அரிய சேவை

ஜனவிநோதினி முதலிய மாதப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவற்றுள் முக்கியமானவை மொழிபெயர்ப்புக்களும் விஞ்ஞான சாஸ்திர விஷயங்களும். மொழிபெயர்ப்புக்களால் பிறமொழி ஆவலும் உணர்ச்சியும் நம்மிடையே மிகுந்தன. விஞ்ஞான சாஸ்திர விஷயங்களால் உண்மையான அறிவை நாம் அடைவதற்கு முடிந்தது.

19-ம் நூற்றாண்டில் வேறொரு துறையிலும் முயற்சி தொடங்கப் பெற்றது. தமிழ் மொழியில் முதலாவதாக (1732) அகராதி இயற்றியவர் வீரமா முனிவர். இது பெரும்பாலும் நிகண்டுகளை அகராதிரூபத்தில் அமைத்திட்டதேயாகும். இதனை விரிவுபடுத்தி 1842-ல் யாழ்ப்பாண அகராதி இயற்றப்பட்டது. ஆனால் இந்த அகராதியில் வடமொழி அகராதிகளினின்றும் சொற்கள் மிகுதியாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவை இரண்டிலும் அங்கங்கே வழங்கும் வழக்குச் சொற்கள் சேர்க்கப்படவில்லை. வழக்குத் தொடர்களும் இவற்றிலே காணக்கிடையா. சொற்களின் பொருளும் திட்டமாக வரையறுக்கப்படவில்லை. 1830-ல் ராட்லர் என்பவர் தொடங்கிய தமிழ்-ஆங்கில அகராதியில்தான் வழக்குச் சொற்கள், வழக்குத் தொடர்கள்,

அகராதிகள்

பொருள் வரையறை முதலியவை திட்டமாக அமைந்துள்ளன. இம்முறையில் இன்னும் சிறந்த அகராதி வின்ஸ்லோ என்பவர் இயற்றிய 'தமிழ்-ஆங்கில அகராதி' யாகும். இது 1862-ல் வெளிவந்தது.

இவ்வாறு 19-ம் நூற்றுண்டில் நிகழ்ந்த பெரு முயற்சிகளே தற்காலத்தில் பல துறைகளிலும் நமது அறிவு விருத்தியடைந்து இலக்கியம் பெருகுவதற்குக் காரணமாயுள்ளன.

13

நூதன ஆங்கிலப் பேரகராதி*

1929, ஏப்பிரல் மாதம் 19-ந் தேதி ஆங்கில மொழி வழங்கும் உலகனைத்தும் பாராட்டுதற்குரிய ஒரு பெரு நாளாகும். மொழி-நூல் ஆராய்ச்சிவல்ல அறிஞர்கள் அனைவரும் இம் மங்கள தினத்தைப் பொன்னே போற் போற்றுவர். இந்தத் திருநாளன்று ஆக்ஸ்பர்ட் ஆங்கில அகராதியின் இறுதிப்பகுதி வெளியிடப்பெறுகின்றது.

1838-ல் துணைநூலாகத் தொடங்கிய இப்பேரகராதி *1884* ஏப்பிரல் மாதம் பிரசுரமாகத் தலைப்பட்டது. அக்காலம் முதல் 44-வருஷங்களாக இதன் பகுதிகள் வெளிவந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. *1897*-ம் வருஷத்தில் அகராதியின் 'வயிர விழா' (*Diamond Jubilee*) கொண்டாடினர். அப்பொழுது விக்டோரியா மகாராணியாருக்கு இவ் அரிய சொற் கருவூலம் உரிமையாக்கப் பெற்றது. உரிமை உரையிலே 'அம்ம! இது முற்றுறுதல்கூடுமாயின் பெரிதும் சிறந்ததொரு செயலாக அமையும்' எனப் பொருள்படும் ஷேக்ஸ்பியரது நன்மொழி வரையப்பெற லாயிற்று. பெருமையிற் சிறந்த இவ் அரிய நூல் இன்று இனிது முற்றி ஜியார்ஜ் அரசரின் திருக்கரங்களில் அளிக்கப் பெறுகின்றது.

தொடக்கமும் முடிவும்

இப்பெருநூல் காலகதியில் பற்பல கோலம் சமைந்து சொற்கள் நடனஞ் செய்யும் அரங்கமாக விளங்குகின்றது. நாள்தோறும் பல துறைகளிற் புதிதுபுதிதாகத் தோன்

---

* 1929 ஏப்பிரல் மாதத்தில் எழுதி வெளியிட்டது.

றிக்கொண்டிருக்கும் சொற்களின் பிறப்பகமாகவும் திகழ்கின்றது. இங்ஙனமாதலின், 44-ஆண்டுகளாகப் பகுதி பகுதியாக இது வெளியாகிக்கொண்டிருந்தது என்பதில் சிறிதும் வியப்பதற்கில்லை. மக்களின் ஆயுளில் இக்காலம் நீண்டதாகத்தோன்றினும், ஒரு மொழியின் ஆயுளை நோக்குமிடத்து மிகச்சிறியதொரு காலம் என்றே இதனைக் கொள்ளல்வேண்டும். எனவே, மிக நீண்டதாகக் கருதும் காலக்கழிவை ஒரு பொருட்டாக எண்ணாது எல்லா வகையானும் நிறைவுடையதாய் நூல் முற்றவேண்டும் என்பதொன்றே மனங்கொள்ளுதற்கு உரியது. நூலின் நிறைவினை வேண்டி அனுபந்தம் ஒன்று வெளியிடப்பெறும். இதன்கண் அதிபாலிய தசையிலுள்ள சொற்களும் இடம் பெறுவனவாகும். இவ் அனுபந்தம் ஆங்கில அகராதிப் பகுதிகள் அனைத்தையும் பெற்றுக் கொண்டோர்க்கு இறுதியில் அளிக்கும் இனிய விருந்தாகும் என்பது கூறவேண்டா.

சொற்களின் அரங்கு

மொழிநூற் கழகத்தின் உறுப்பினர்களும் அதனைச் சார்ந்த உபகார சீலர்களுமே அகராதிக்குரிய விஷயங்களைப் பெரும்பாலும் உதவியவர்களாவர். இங்ஙனம் உதவப்பெற்ற விஷயங்களையெல்லாம் அகராதி முறையில் தொகுத்து ஒழுங்குபடுத்தற்கும் பிரசுரஞ் செய்தற்குமாக 3லட்சம்பவுன்கள்செலவாயிருக்கின்றன. இப்பெருஞ் செலவை ஆக்ஸ்பர்ட் சர்வகலா சங்கத்தினர் பொறுத்து வந்தனர். 1905-ம் ஆண்டில் பொற்கொல்லர் கழகத்தினர் அகராதியின் ஆறுவது பகுதிச் செலவிற்கு 5,000 பவுன் உதவினர்கள்.

உழைப்பும் செலவும்

இவ் அகராதியின் சரிதம் முழுவதும் இடைவிடாத உழைப்பினாலும் சலிப்பறியாத மனவொருமையாலும் நிரம்பியிருந்தது. இதன் பொருட்டுத் தம்மையே தத்தம் செய்து முயன்று வந்தவர் ஒருவர் இருவரல்லர். பல அறிஞர்கள் தங்கள் ஆயுள்-காலத்தையும் ஆத்ம சக்தியையும் இவ் அகராதி ஒன்றற்கே உரிமையாக்கினர். அகராதியின் சரிதம் அதில் வெகு காலமாய் உழைத்து வந்த ஒருவரால் ஒருவாறு 'டைம்ஸ்' பத்திரிகையில்

சென்ற மே மாதம் வெளியிடப்பட்டது. அவர் எழுதுங் காலத்தில் அகராதி விரைவில் முற்றுப்பெறுந் தருவாயில் இருந்தது. இன்று பல வருஷ காலமாகச் செய்து வந்த உழைப்பின் பலன் முழுதுங் கைகூடி அகராதி முற்றுப் பெறுகின்றது.

உலகிலுள்ள அகராதிகளி லெல்லாம் தலைசிறந்து விளங்கும் இந்நூலின் அச்சுப்பிரசுரம் 1884-ம் ஆண்டில் தொடங்கிய போதிலும், 1879-ம் ஆண்டிலேயே டாக்டர் ஜே. எ. எச். மர்ரே என்னும் நிபுணர் இவ்வேலையை ஆரம்பித்தனர் என்று கூறுவர். ஆனால், உண்மையை நோக்குமிடத்து 1858-ம் வருஷம், ஜனுவரி மீ 7-ம் தேதியன்று அகராதி அச்சு வேலை தொடங்கப்பெற்றது எனக் கூறல் வேண்டும். இத் தேதியில் டீன் ட்ரெஞ்ச் என்பவரது முன்னிலையில் சம்பூரணமான நூதன அகராதி இயற்றப்படல் வேண்டுமென மொழி நூற் கழகம் தீர்மானித்தது. இத்தீர்மான காலத்திலிருந்து இப்பொழுது 70-வருஷங்கள் ஆகின்றன. நூல் இனிது நிறைவேறுவதற்குமுன் இடையூறுகள் பல காலத்தில் விளைந்தன.

டாக்டர் மர்ரே, நூலின் தொடக்கத்தில் பதிப்பாசிரியராய் இருந்த கோலரிட்ஜ் என்ற இருவரையும் இழக்க நேரிட்டது. 1858-ம் ஆண்டில் அகராதி இன்ன வடிவிலே முடிவாக உருப்பெற்றுப் பரிணமிக்கும் என ஒருவராலும் எண்ணுதற்கு அரியதா யிருந்தது. பிரகிருதி விசித்திரங்கள் நாள் தோறும் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுவந்தன; எத்தனையோ யுத்தங்கள் குறுக்கிட்டன; யந்திர விசேடங்கள் தோன்றிக்கொண்டே யிருந்தன. இவைகளைக் கனவிலும் நினைத்தறியாத காலத்தில் அகராதி இன்ன அளவாக அமையும் என்று கொண்ட கருத்து உண்மையினின்றும் எத்துணை வழுவியிருக்க வேண்டுமென்பது கூறவும் வேண்டுமா? கோலரிட்ஜ் இரண்டு வருஷகாலத்தில் அகராதியின் முதற்பகுதியை நிச்சயமாய் வெளியிடக்கூடும் என்று எண்ணியிருந்தனர். அன்றியும் அகராதிச் சொற்கள் முழுமைக்கும் 60,000 கடிதத்துண்டுகள் வைப்பதற்குத் தக்க அறைப் பெட்டி

அகராதியின் வரலாறு

ஒன்று போதும் என நினைத்து அவ்வாறே ஒருபெட்டியும் அமைத்து வைத்திருந்தனர்.

பின்னர், மிகச் சுருங்கிய சொல்லளவுள்ள ஓரெழுத்திற்கே அவ்வகைப் பெட்டி ஒன்று வேண்டியதா யிருந்தது. *1861*-ம் வருஷத்தில் கோலரிட்ஜ் மரணமாயினர். அவரோடு உழைத்து வந்த பர்னிவல் என்பவரிடம் அகராதி வேலைப் பொறுப்பு முழுவதும் சார்ந்துவிட்டது. இவர் சொற்கள் திரட்டுவதிலும் கைம்மாறு கருதாது உழைப்பதற்குத் தக்க உதவிப் பதிப்பாசிரியர்களைத் தெரிந்து கூட்டுவதிலும் பெரிதும் முயன்று வந்தனர். பின் சில காலமாக அகராதியைக் குறித்து யாதொன்றும் கேட்கப்படவில்லை. டாக்டர் மர்ரே பதிப்பாசிரியராக அமர்ந்த பின்னரே அகராதியின் பெயர் மறுபடியும் தோன்றிக்கலாயிற்று. அவரது நிரம்பிய கல்வியறிவும் பிறபிற தகுதிகளும் பெரிதும் அனுகூல காரணங்களாய் அமைந்தன. அவர் இவ்வேலையை மேற்கொண்ட காலத்தே, அகராதி இப்போது முடிவாக வெளிவந்திருக்கும் அளவில் சரி நேர்பாதியிலே முற்றக்கூடும் எனக் கருதப்பட்டது. ஆனல், நூல் பெரிதும் விரிந்துவிடவுங்கூடும் என்றெண்ணி அதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டிருந்தன.

1882-ம் வருஷத்தில் அகராதி பிரசுரத்திற்குத் தயாராகிவிட்ட தென்றும், *40*-பக்கங்கள் அச்சில் உள்ளன என்றும் டாக்டர் மர்ரே பகிரங்கப் படுத்தினர். இதன் பின் இரண்டு வருஷம் கழித்து அகராதியின் முதல்பகுதி வெளியிடப் பெற்றது. பன்னிரண்டு வருஷ காலத்தில் அகராதியின் பிரசுரம் முடியக் கூடும் என டாக்டர் தாமே எண்ணியிருந்தனர். ஆனல், அகராதி ஒருவரது மதிப்பிற்கும் அடங்காது பெருகி வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. '*Set*' என்ற ஒரு சொல்லின் பல வேறு பொருள்களைத் திருப்திகரமாக முறைப்படுத்தி அமைப்பதற்கு நாற்பது மணி நேரம் சென்றதாம். இச்சொல்லுக்கு *51* தனிப் பொருள்கள் இருந்தன; இதனடியாக '*Set out*' முதலிய *83* சொற்றொடர்கள் வழக்கில் அமைந்துள்ளனவாகக் காணப்பட்டன. இச்சொல்லைக்

அகராதியின் அளவு

காட்டினும் மிகக் கடினமானது அகராதியில் இல்லை என்று டாக்டர் மர்ரே கருதினர். வெப்ஸ்டர் அகராதியில் இச் சொல்லின் பொருள் இரண்டு பத்திக்குமேல் காணப்படுகிறது. வெளிவந்திருக்கும் ஆங்கிலப் பேரகராதியில் 18-பக்கங்களுக்கு மேலாக இச்சொல்லின் பொருள் நடைபெறுகின்றது; முக்கியமான பொருட் பகுதியின் அளவு 154 ஆகும். இவ் உதாரணத்தால் அகராதியின் விரிவும் முயற்சியின் கடுமையும் அருமையும் ஒருவாறு விளங்கலாம். ஒரு சிறிய சொல்லின் பொருளால் அகராதியின் வேலை எவ்வளவு தடைப்படும் என்பதும் எளிதில் புலனாகின்றது.

பிரசுரத்திற்கு அகராதி தயாராகி முடிந்தபொழுது மொழிநூற் கழகம் எடுத்துவந்த உழைப்பு நின்று விட்டது. எனினும், பிரசுரம் முற்றும் அளவும் அக் கழகம் காட்டி வந்த ஆதரவு அளவிடுந்தரத்ததன்று. 1928-ம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 18-ம் தேதி கூடிய அக்கழகக் கூட்டத்தில் அடியிற் கண்ட விவரத்தை அனியன்ஸ் என்பவர் தெரிவித்தனர்.

1858-ம் வருஷம் ஜனவரி மீ 7-ம் தேதி நிகழ்ந்த கூட்டத்தில் முன் உத்தேசித்தபடி அகராதி அனுபந்தம் ஒன்று வெளியிடுவதற்கு மாறாக, இக்கழகத்தின் சார்பில் ‘நூதன ஆங்கிலப் பேரகராதி’ இயற்றி வெளியிட வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. இத்தீர்மான காலத்திற்கு 70 ஆண்டுகளின் பின்னர், 1928-ம் வருஷம் ஜனவரி மீ 5-ம் தேதியன்று, ஆங்கிலப் பேரகராதியின் இறுதிப்பகுதி அச்சுக்கூடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது. கிளாரெண்டன் பிரஸ் அதிகாரிகளின் ஆதரவில் டாக்டர் மர்ரே பதிப்பாசிரியராக இருந்த ஐம்பதாவது வருஷத்தில் இப் பேரகராதி முற்றுப் பெறுவதாயிற்று.

இப் பேரகராதியின் பதிப்பாசிரியர்களுக்கு உதவியாளர்கள் செய்து வந்த நன்முயற்சியே பெரிதும் துணை நின்று பயன்புரிந்துவந்தது. டிரெஞ்சு என்னும் அறிஞர் 76 உதவியாளர்களைத் திரட்டினர். அந்நிய நாடுகள் பலவற்றினின்றும் உதவியாளர்கள் பலர் துணைபுரிந்தார்கள். பிரிட்டிஷ் தீவுகளில் மாத்திரம் அங்கங்கேயுள்ள முக்கிய-

உதவியாளர்கள்

நகரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் உதவியாசிரியர்கள் பற்பலர் இருந்து அகராதி வேலையில் முயன்று வந்தனர். இம் முறையில் கணக்கற்ற கடிதக்கட்டுகள் பதிப்பாசிரியர்களுக்குப் பல இடங்களினின்றும் வந்துகொண்டேயிருந்தன. இவற்றுள் ஒன்று மாத்திரமே தவறிவிட்டது. இதில் '*Pa*' என்று தொடங்கும் பகுதி அடங்கியிருந்தது. அயர்லந்து தேசத்துக்கு இந்தக்கட்டு போயிருப்பதாகத் தெரிந்து, அங்கு முயன்று நோக்கியதில், கடிதங்கள் அனைத்தும் தீயெரிப்பதற்குப் பயன்பட்டொழிந்தன என்று அறியவரலாயிற்று. இதைத் தவிர, வேறு இரண்டொரு நஷ்டங்களும் நேர்ந்தன. ஆனால், இவைகள் அத்துணை கவனிக்கத்தக்கன அல்ல.

அச்சுத்திருத்தமும் (*proof-reading*) அகராதியில் நியமனம் பெறாத மற்றையோர்களே பெரும்பாலும் செய்துவந்தனர்.

பதிப்பாசிரியர்கள்

அகராதியின் பதிப்பாசிரியர்களில் கோலரிட்ஜ், பர்னிவல் என்ற இருவரையும் குறித்து முன்னரே கூறினோம். ஸர் ஜேம்ஸ் மர்ரே 1915-ம் ஆண்டில் மரண மடைந்தனர். இவரது காலத்தில் அகராதியில் நேர்பாதி இயற்றி முடிந்தது. டாக்டர் ஹென்றி பிராட்லி எட்டு எழுத்துக்களின் சொற்பகுதியை ஆராய்ந்து வெளியிட்டனர். டாக்டர் க்ரெய்கி மூன்று எழுத்துக்களின் சொற்பகுதிகளைப் பதிப்பிடுவதில் உதவி செய்து வந்து, பின் தாமாகவே ஆறு அல்லது ஏழு எழுத்துக்களின் சொற்களை வெளியிட்டனர். மிஸ்டர் ஸி. டி. அனியன்ஸ் 1895-ம் ஆண்டில் அகராதியின் பதிப்புக்கழகத்தில் சேர்ந்து மர்ரேயுடனும் பிராட்லியுடனும் தொழில் புரிந்து வந்தனர். பின் இவரே நூலின் பல பகுதிகளை இயற்றி வெளியிட்டனர்.

பிரசுர முறை

இப் பெருநூலைப் பிரசுரித்து வந்த முறை பெரிதும் போற்றத்தக்கது. அங்கங்கே படைபோல் திரண்டு வேலை செய்து வந்த உதவியாளர்கள் அளவொத்து அமைந்த கடிதத் துண்டுகளிலே சொற்பிரயோகங்களைக் குறித்து அனுப்புவர். பதிப்புக்கழகத்தைச் சார்ந்த பல அறிஞர்

கள் இக் கடிதத் துண்டுகளை முறைப்படுத்தி ஒப்பு நோக்கி ஆராய்ந்து தொகுத்து வைப்பார்கள். இவ்வித ஆராய்ச்சிக்கு எத்தனையோ ஆதார நூல்களைச் சோதிக்கும்படி நேரிடும். பின்னர் சொல்லும் பொருளுமாகத் தெளிவுபடுத்தி எழுதப்பெற்றுப் பதிப்பாசிரியர்க்குமுன் வருவதாகும். இதன் பின்னர், அங்கீகாரம், பரியாலோசனை, அர்த்த நிச்சயம் முதலியன நிகழும். முடிவில் அச்சிடுதலும் அச்சுத் திருத்தமும் நடைபெறும். இவ்வகை வேலை முறையில் இருந்து வந்த உழைப்பும் அல்லற்பாடும் சொல்லுந் தரத்தன அல்ல.

எவ்வகையால் நோக்கினும் தலைசிறந்து விளங்கும் இந்நூதன ஆங்கிலப் பேரகராதியின் கண்ணே 4,14,825 சொற்களும் 5,00,000 சொற்பொருள் இலக்கணங்களும், 18,27,304 சொற்பிரயோகங்களும் உள்ளன. 12 நூற்றாண்டுகளாக நிகழ்ந்த சொற்களின் சரிதம் ஆராயப்பெற்றுள்ளன. 'S' என்ற எழுத்துப் பகுதியே மிகப் பெரிய பகுதியாகும். இதில் 57,428 சொற்கள் உள்ளன. 'X', 'Y', 'Z' என்ற மூன்று எழுத்துக்களும் சேர்ந்த பகுதியில் 4,746 சொற்கள் உள்ளன.

ஆங்கில மொழியின் கருவூலம்

கல்வி அறிவிலும் நாகரிகத்திலும் முதிர்ந்து விளங்கும் ஒரு நாட்டிலுள்ளார் தங்கள் மொழிச் செல்வத்தை ஒரே சிந்தையாய் அரிதின் முயன்று போற்றவேண்டும் முறையினை இந்த அகராதியின் சரிதம் நன்கு விளக்குகின்றது.

மொழிபேணும் முறை

14

தமிழ் அகராதி

தமிழருக்கு அகராதி புதிது

அகராதி என்றால் என்னவென்று இப்போது எல்லாருக்கும் தெரியும். சிறுவர்கள்கூட எழுத்துப் போட்டி முதலியவற்றிற்கு விடை எழுதுவதற்காக ஏதேனும் ஓர் அகராதியை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு ஒரு மூலையைத் தேடிப்பிடித்து உட்கார்ந்து பார்க்கிறார்கள். அகராதி வைத்திருப்பவனும் இக்குழந்தைகளால் பெரும்பாடு படுகிறான். அவனை 'மாமா, மாமா' என்று ஆசைப் பெயரிட்டழைத்து அகராதிப் புஸ்தகத்தை எப்படியாவது வாங்கிக் கொண்டுபோய் வைத்திருந்து பலநாள் கழித்து இதழ் இதழாகக் கிழிந்த நிலைமையில் கொண்டுவந்து திரும்பக் கொடுக்கிறார்கள்; அதுவும் கொடுப்பதாயிருந்தால்—கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையில் இருந்தால். இவ்வாறு சிறு குழந்தைகளிலிருந்து பெரிய மனிதர்கள்வரை இப்பொழுது மிக்க ஆசையோடு போற்றி வருகிற அகராதி சுமார் 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தமிழில் ஏற்படவில்லை என்பது நம்மில் பலருக்கு ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணலாம்.

முதன் முதலில் தமிழில் அகராதியை இயற்றியவர் இத்தாலி தேசத்திலிருந்து நமது நாட்டுக்கு வந்து கிறிஸ்து சமயத்தைப் பரப்புவதற்குப் பெரு முயற்சிகள் செய்த ஒரு பாதிரியார். அவர் பெயர் கான்ஸ்டன்ஷியுஸ்-

---

சென்னை அகில இந்திய ரேடியோவில் 1938 ஸெப்டம்பர் மாதம் 5-ஆம் தேதியன்று செய்த பிரசங்கம்.

பெஸ்கி என்பது. ஆனால், நமது நாட்டில் அவரை வீரமா முனிவர் என்று வழங்கிவந்தார்கள்.

முதன் முதலில் அகராதி இயற்றியவர் வீரமா முனிவர்

அவர் சன்னியாசி போலக் காஷாயம் தரித்து இங்கே வாழ்ந்துவந்தார். தமிழ் மொழியிலே கிறிஸ்து சமயம்பற்றி இலக்கியச் சுவையுள்ள சிறந்த நூல்களை இயற்றி அவற்றின் மூலமாகத் தமிழ் மக்களைத் தமது சமயத்திலே சேர்ப்பிக்க எண்ணினார். அந்நோக்கத்தைக் கொண்டு தமிழ்மொழியை நன்கு பயின்று இலக்கணங்களையும் ஒருவாறு கற்றுப் பண்டிதராயினார். நிகண்டுகளை மனப்பாடம் பண்ணி ஞாபகத்தில் வைப்பது சிரமமாக இருந்ததனாலே அவற்றை அகராதியாகச்செய்துவிடுவது நலம்என்று எண்ணி, 'சதுரகராதி' என்று வழங்கும் அகராதியை முதன் முதலில் இயற்றினார். இந்த அகராதியை இயற்றியது கி. பி. 1732-ல்.

வீரமா முனிவர் அகராதி இயற்றுவதற்கு முன் தமிழ் மக்களுக்குச் சொற்களின் பொருளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் அவசியமே ஏற்படவில்லையா? இக் கேள்வி எழக் கூடியதே. தமிழ் இலக்கிய சரித்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டால் இந்தவிதமான

அகராதிக்கு முந்திய கருவி நூல்

அவசியம் ஏற்படாத காலமே கிடையாது என்று சொல்லிவிடலாம். இலக்கியம் என்று சொன்னாலே, அது சாமானிய மக்கள் பேசும் வழக்கு-மொழியினின்று சிறிதேனும் வேறுபட்ட நடையில் அமைந்திருக்கும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். ஆகவே இலக்கியச் சொற்கள் எல்லாம் சாதாரண மக்களுக்குத் தெரிந்தவையாய்த்தான் இருக்கும் என்று கூறமுடியாது. தெரியாத வார்த்தைகளும் அக்கூட்டத்தில் இருக்கத்தான் வேண்டும். இவற்றின் பொருளைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு எவையேனும் நூல்கள் இருந்தனவா?

சொற்பொருள் உணர்த்தும் கருவி நூல்கள் இருந்தன என்பதும், அவற்றை 'நிகண்டு' என்ற பெயரால்

வழங்கினர் என்பதும் நாம் அனைவரும் அறிந்தனவே.

நிகண்டு

இப்பெயர் வடமொழிப்பெயராயிற்றே; தமிழில் இக் கருவி நூலுக்குப் பெயர் இல்லையா? இப்படிச் சிலர் கேட்கலாம். தமிழ்ப் பெயரும் உண்டு. 'உரிச்சொற்பனுவல்' என்பது அப்பெயர். நெருடான இத்தமிழ்ப் பெயர் நாளடைவில் மறைந்துவிட்டது. நிகண்டு என்ற பெயரே தமிழாகி நிலைத்துவிட்டது.

நிகண்டுகள் இருக்கும்போது அகராதி தோன்றுதற்கு என்ன அவசியம் ஏற்பட்டது?-என்று கேட்கலாம. இவ் இரண்டு வகைப்பட்ட நூல்களும் அமைந்துள்ள முறையின் வேறுபாடே தக்ககாரணமாகும். முதலாவது, நிகண்டுகள் செய்யுளில் அமைக்கப்பெற்றிருக்கும்; செய்யுளின் பொருள் விளங்குவது எத்தனை கஷ்டம் என்பது சொல்ல வேண்டுமா? இரண்டாவது இவ்வகை நிகண்டு நூல்களில் தெய்வப்பெயர்கள், மக்கட் பெயர்கள் முதலாகிய பல தொகுதிகளிலே வார்த்தைகள் அமைந்திருக்கும். ஒரு சொல்லுக்குப் பொருள் தெரியவேண்டுமானல் அச்சொல் இவற்றுள் எந்தத் தொகுதியைச் சார்ந்த

அகராதி தோன்றிய காரணம்

தென்று தெரியவேண்டும். அதன் பிற்பாடு அந்தத் தொகுதி முழுவதையும் வாசித்தாலல்லாமல் பொருள் கண்டு பிடிப்பதும் இயலாது. மூன்ருவதாக, மனப்பாடம் செய்வதற்கென்றே அமைந்தன இந் நிகண்டு நூல்கள். மனப்பாடஞ் செய்வது எவ்வளவு சிரமமான காரியமென்பது நாம் நன்ருக அறிவோம்! அகராதியிலே என்ருல், ஒவ்வொரு சொல்லும் அ, ஆ முதலிய நெடுங்கணக்கின் எழுத்து வரிசையிலே அமைந்திருக்கும். இவ்வரிசை தெரிந்தால் அகராதியில் எந்தச் சொல்லையும் எடுத்துப் பொருள் தெரிந்து கொள்ளலாம். எழுத்துவாசனை யுள்ளவர்களில் இந்த எழுத்து வரிசையைத் தெரியாதவர்கள் உண்டோ? இத்தனை எளிதாக இருப்பதனுல்தான் நான் முதலிலே கூறியபடி குழந்தைகள் கூட அகராதிகளை உபயோகப் படுத்துகிருர்கள்.

அகராதியைப்போல எளிதாக நோக்கியுணரக்கூடிய முறையிலே நிகண்டுகளை மாற்ற வேண்டும் என்று நம்

முன்னோர்களுக்குத் தோன்றவில்லையா?—என்று நீங்கள் கேட்கலாம். அவர்களும் அவ்வாறு மாற்றுவதற்கு மிகவும் முயற்சி செய்திருக்கிறார்கள் என்பது நிகண்டுகளின் சரித்திரத்தை நோக்கினால் விளங்கும். இம்முயற்சி முதன் முதலில் ஒரு சொல்லுக்கு உரிய பல பொருள்களையும் எடுத்துக் கூறும் 11-ஆவது நிகண்டுப் பகுதியிலேதான் நடைபெற்றது.

நிகண்டுகளை எளிதாக்கும் முயற்சிகள்

முதற்படியாக இத் தொகுதியிலே செய்யுட் சுவையின் பொருட்டு ஏகதேசமாகச் சொற்கள் எதுகையிலே வைக்கப்பட்டன. இம்முறையைத் திவாகர நூலின் ஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணலாம். அடுத்தபடியாக, இச்சொற்களைக் ககர எதுகை சகர எதுகை முதலிய பகுதிகளாகப் பாகுபாடு செய்து, எதுகையை வைத்துக்கொண்டே சொற்களைச் சிறிது முயன்று எடுக்கக்கூடிய முறை கையாளப்பட்டது. இம்முறையைச் சூடாமணி நிகண்டிலே காணலாம். மூன்றாம் படியாக, சூடாமணி நிகண்டிலே காணப்பட்ட குறைகளை நீக்க முயற்சி செய்தார்கள். ஓர் எதுகையிலே பிறிதோர் எதுகைச் சொல் வந்து கலத்தல், செய்யுளுக்குவேண்டி அநாவசியமான அடைமொழிகளைச் சேர்த்துச் சொல்லின் பொருளைக் கருகவைத்தல் என்றவையே அக்குறைகள். இக்குறைகள் இல்லாமல் செய்யப்பட்ட நிகண்டுகள் நாநார்த்த தீபிகை முதலியன. இம்முறையும் திருப்திகரமா யில்லாததனாலே, நான்காம் படியாக, அகராதி முறை அரைகுறையாகக் கையாளப்பட்டது. இந்நான்காம் முறையைக் கொண்டெழுந்த முதலாவது நூல் 'அகராதி நிகண்டு.'

இந்த அகராதி நிகண்டைச் செய்தவர் சிதம்பர ரேவணசித்தர் என்ற வீரசைவர். நூல் செய்த காலம் கி. பி. 1594.

அகராதியின் தோற்றம்

இந்த ஆண்டிற்குமுன் அகராதி என்ற சொல் தமிழ் மொழியில் இல்லை. நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் இப் பெயரை இவர் இட்டிருத்தல் வேண்டும்! ஏனென்றால் இப் பெயர்தான் இப்பொழுது நிலைத்து விட்டது.

அகராதி நிகண்டிலே பல குறைகள் இருந்தன. அகரத்திலே தொடங்கும் சொற்களை ஒரு பொருளுடையன, இருபொருளுடையன, முப்பொருளுடையன என்பவை முதலாகப் பகுத்து, முதலெழுத்து மாத்திரம் அகராதி வரிசைக்குரியபடி அமைத்து இந்நூல் செய்யப்பட்டது. ஆதலால் அகரத்தில் தொடங்கும் ஒரு சொல்லின் பொருள் தெரியவேண்டுமானால் அச்சொல்லுக்கு எத்தனை பொருளுண்டென்பது முதலில் தெரியவேண்டும்; பிற்பாடு அத்தனை பொருளுடைய பகுதியில் அச்சொல்லைத் தேடிப்பிடிக்க வேண்டும்.

அகராதி வரிசையில் அபிவிருத்தி

இக்குறைகளை நீக்கி, ஒரு பொருள், இருபொருள் முதலிய பாகுபாடுகளையொழித்து, அகராதி வரிசையை மேன்மேலும் அபிவிருத்தி செய்த நூல்கள் பல்பொருட் சூளாமணி, பொதிகை நிகண்டு முதலிய நிகண்டுகளாம். காலக்கிரமத்தில் மற்றக் குறைகளெல்லாம் ஒழிந்தபோதிலும், அகராதி வரிசையை முழுதும் கையாளாத குறை இருந்தே வந்தது. அகராதி முறைப்படி, அங்கம் என்ற சொல் அரசன் என்பதற்குமுன் வரவேண்டும். இந்நிகண்டுகளில் அரசன் என்பதற்குப்பின் அங்கம் காணப்படும். முதல் எழுத்தில் மாத்திரம் அகரவரிசையைப் பின்பற்றிய நூல்களில் இதுபோன்ற குறைகள் இருக்கும். முதல் இரண்டு எழுத்துக்களில் அகராதி வரிசையைப் பின்பற்றிய நூல்களில் அங்குலி என்பது அங்கம் என்பதற்கு முன் காணப்படும். இவை போன்ற குறைகளெல்லாம் ஒழிந்த பிற்பாடுதான் அகராதி தோன்றிற்று.

அகராதி நிகண்டு என்பதில் அகராதி என்பது ஓர் அடைமொழி என்பதை நாம் மறந்துவிடலாகாது. அகாரம் ஆதிய வரிசையிலே சொற்களை அமைத்த நிகண்டு என்பதே இதன் பொருள்.

அகராதி என்ற பெயர்

தற்காலத்தில் அகராதி என்ற நூற்பெயரால் நாம்கொள்ளும் கருத்தை, 'அகராதி மோனைக் ககராதி யெதுகை' என்ற பெயரால் ஒரு தமிழ்நூல் விளக்குகிறது. அகராதி என்ற சொல்லை நூற்பெயராக முதல்முதலில் அமைத்த

வர் வீரமா முனிவரே. இந்த அகராதி என்ற பெயரோடு 'ஏபிஸிடேரியம்' (*Abecedarium*) என்ற ஆங்கில நூற் பெயரை ஒப்பிடலாம்.

அகராதி வரிசையைப்பற்றி இதுவரை கூறினேன். இனி, அகராதியில் சேர்க்கவேண்டிய சொற்களைபபற்றிக் கவனிப்போம். இலக்கியங்களிலே வருகிற கடினமான சொற்களை மாத்திரம் சேர்க்கவேண்டும் என்ற கருத்து முற்காலத்து இருந்தது. நிகண்டுகளிலே காணப்படும் சொற்களில் பெரும்பாலானவை இவ்வகைக் கடின பதங்களேயாகும். இக் கருத்து இப்போது மாறிவிட்டது. நிரம்பிய, உத்தமமான அகராதியில், ஒரு மொழியிலுள்ள எல்லாச் சொற்களும் காணப்படுதல் வேண்டும் என்பதே இப்போதுள்ள அகராதியாளர்களுடைய கருத்து. இதனால் அகராதி என்பது பொருளை மாத்திரம் உணர்த்துகிற கருவிநூல் என்ற கொள்கை மாறி, இந்த இயல்போடு ஒருமொழியின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து தற்காலம் வரையுள்ள எல்லாச் சொறகளுக்கும் ஆகரமாகவும் அது விளங்குதல் வேண்டும் என்ற கொள்கை இப்போது நிலைபெற்று விட்டது. ஆனல் இந்நோக்கம் நிறைவேறுதலிலே பலவகையான இடையூறுகள் உண்டு. முதலாவது எல்லாச் சொற்களையும் ஒருவரோ, ஒரு சில கூட்டத்தாரோ தெரிந்துகொள்ளுதல் ஏலாது. ஒரு மொழியிலே பயின்றுவரும் எல்லாப் பிரதேசத்தாரும், இனத்தாரும், சாதியாரும், தொழிலாரும், பருவத்தாரும் அகராதியின் மேன்மையான நோக்கங்களையும் முறைகளையும் உணர்ந்து ஒத்துழைத்தாலன்றி ஓர் உத்தம அகராதி இயற்ற முடியாது. ஆக்ஸ்பர்ட் ஸர்வகலாசாலையிலிருந்து வெளியிடப்பட்ட நூதன ஆங்கில அகராதி(*The New English Dictionary*) ஒன்றே இங்ஙனம் இயன்ற ஓர் உத்தம அகராதி என்று ஒருவாறுகக் கூறலாம். உத்தம அகராதியின் இயல்பு இவ்வாறிருக்க, நம் நாட்டில் ஒரு சிலர், 'இந்த அகராதி இலக்கிய அகராதியா? வழக்கியல் அகராதியா? மரபு அகராதியா? குறுநில அகராதியா? எல்லாமா? இன்றேல் ஒவ்வொன்றில் கொஞ்சமா?' என்று கேட்கிறார்கள்! இவர்களுக்கு

பொது அகராதிகள்

அகராதியின் உண்மை இயல்பு தெரிந்தால் இவ்வாறு கேட்கமாட்டார்கள். இரண்டாவது இடையூறு: அகராதி எல்லையின்றி விரிந்து, விலை அதிகரித்துப் பெரும் பாலாரது கைக்கு எட்டாததாய் முடிந்துவிடும் என்பதே.

சிறப்பகராதி கள்

இக்காரணங்களால், பொது அகராதி தவிர, தொழில் பற்றியும், சாஸ்திரம் பற்றியும், இடம் பற்றியும், காலம் பற்றியும் விரிவான அகராதிகள் பற்பலஉண்டாகவேண்டும். இவற்றிலேதான் சொற்பொருளை விரிவாகப் படங்கள் முதலிய உபகரணங்களால் விளக்க முடியும். எனவே ஒவ்வோர் அகராதியும் அது மேற்கொண்டுள்ள நோக்கத்திற்கு இணங்க அமைக்கப் பெறுதல் வேண்டும். சர்தாரணமாக வழங்கும் அகராதிகளில் மேற்குறித்த பலவகைச்சொற்களுள் சில மிகுந்தும் சில குறைந்தும் இருத்தல் இயல்பே.

வரலாற்றுக்கு ஏற்பச் சொல் பிரிதல்

இவ்விடத்தில் வேறொரு விஷயமும் கவனிக்கவேண்டும். ஒரு சொல்லானது பார்வைக்கு ஒன்றாகத் தோன்றிய போதிலும் சொல் வரலாற்றினைக் கருதுமிடத்துப் பல சொற்களாக இருக்கும். உதாரணமாக அகம் என்பதை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இச்சொல் अहं, अग, अघ, அஃகம் என்ற பல சொற்களிலிருந்து வந்த பல பொருள்களையுடையது. இவ்வரலாற்றுக்கு ஏற்க, அகம் என்பதைத் தனித்தனிச் சொல்லாகக் கொள்ள்வேண்டும்.

பேச்சு வழக்கிலுள்ள திரிந்த சொற்களைச் சேர்த்தல்

இன்னும் ஒன்று: பேச்சுவழக்கிலே பதங்கள் உச்சாரணம் திரிந்து வழங்குதல் சர்வசாதாரணம். இலக்கியங்களில் வந்துள்ள சொல்லைத் 'திருந்திய' சொல் என்றும், பேச்சில் உச்சாரணம் திரிந்து வழங்கும் சொல்லைக் 'கொச்சைச் சொல்' என்றும் கூறுவது மரபு. இவ்வாறு கொச்சையாய் வழங்கும் சொற்களும் அகராதியில் இடம் பெறுதல் வேண்டும். இவற்றைத் திருந்திய வடிவம் என்று கொள்ளுதலும் கூடாது; இலக்கியங்களில் இவற்றை

வழங்கலாமென அகராதி அனுமதிப்பதாகக் கொள்ளுதலும் கூடாது. பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்களுக்கும் பொருள் கூறுவதே அகராதியின் நோக்கம்.

இனி அகராதியிற் கொடுக்கப்படவேண்டும் பொருளைக் குறித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். சதுரகராதி முதலியவற்றில், நிகண்டுப்பொருளை வேறு விளக்கமின்றி அப்படியே கொடுத்துவிடுவது வழக்கம். உதாரணமாக, வேற்றிசைப்பாவின் பொருள் 'சருக்க முடிவினும், இலம்பகமுடிவினும், விருத்த நடையது' எனக் காணப்படும்.

சொற்பொருள் அமைக்கும் முறை

ஒரு சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் இருக்குமானால், அப்பொருள்களையும் அகராதிக்கிரமத்தில் கொடுப்பது வழக்கம். உதாரணமாக, திகிரி என்ற சொல்லின் பொருள்கள் உருளை, சக்ராயுதம், தண்டசக்கரம், திரிகை, தேர், பண்டி, மலை, மூங்கில், வட்டம் என அகராதி வரிசையிற் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சொல்லின் வரலாற்றினை உணர்ந்தும், இலக்கியங்களில் சொற்பொருள் வந்துள்ள வரலாற்றினை உணர்ந்தும் பொருள்களைக் காலக்கிரமமாக முறைப்படுத்திக் கொடுத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு சொற்பொருள்களையும வியுத்பத்தி முதலியனவற்றையும் நன்றாக ஆராய்ந்து செய்யக்கூடுமானால், அது ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் ஜாதகம் கணிப்பதுபோல் ஆய்விடும். இன்னகாலத்தில் இன்ன இடத்தில் ஒரு சொல் பிறந்தது, இன்ன காலத்தில் இன்ன காரணத்தால் இன்ன வகையில் பொருள் மாறுபட்டது, இன்னகாலத்திற்குப் பின் மறைந்துவிட்டது: என ஒரு சொல்லின் ஜீவிய சரித்திர முழுதும் அகராதியிற் காணவேண்டும். நூதன ஆங்கில அகராதியில் இவ்விவரங்கள் யாவும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இங்ஙனம் அகராதி இயற்றுவதற்குத் தக்க மொழி-ஆராய்ச்சி வேண்டும். நமது நாட்டில் மொழி-ஆராய்ச்சி இன்னும் குழந்தைப்பருவத்திலே இருக்கிறது;

போலி ஆராய்ச்சிகளே பரவியிருக்கின்றன. இவ் ஆராய்ச்சிகளை விநோதார்த்தமாகக்கொண்டு சுவைத்துக் களிக்கலாமே யன்றி உண்மையெனக் கொள்ளுதற்கில்லை. திருந்திய மொழி ஆராய்ச்சியினால் உண்மை காணக்கூடிய இடங்களில் சொற்பொருளைக் காலக்கிரமத்தில் ஒழுங்குபடுத்திக் கொடுப்பது அகராதியாளர் கடமை. இயலாத இடங்களில் இயைபுபற்றிப் பொருள்களைக் கொடுக்க வேண்டும். இதுவும் இயலாத இடங்களில் பெருவழக்கிலுள்ள பொருள் யாது? அடுத்தபடியாகவுள்ள பொருள் யாது? என்று வழக்கின் பெரும்பான்மை சிறுபான்மை பற்றிப் பொருள்களைக் கொடுக்கவேண்டும். இப்படியாகப் பலவகைப்பட்ட நியமங்களை மேற்கொண்டு உரியபொருள்களைக் கிரமப்படுத்துதல் அவசியமாகும்.

இப்பொருள்களைத் தெளிவுபெற விளக்க வேண்டுமானால் மேற்கோள்களால் மட்டுமே அது முடியும். காலத்தால் முற்பட்ட மேற்கோள்களின் மூலமாய் விளக்குதலே நேர்மையான முறை. இலக்கியங்களையும் மற்ற நூல்களையும் காலமுறைப்படி ஒழுங்குபடுத்தி வைத்துக்கொண்டு, முக்கியமான நூல்களுக்கெல்லாம் சொல்லகராதி தயார் செய்தபின், அகராதி வேலையைத் தொடங்குதல் வேண்டும். இவ்வாறு தொடங்கி முடித்தற்கு மிக நீண்ட காலம் செல்லும். உதாரணமாக, நூதன ஆங்கிலப் பேரகராதியைச் செய்து முடிப்பதற்குச் சுமார் 70 வருஷ காலம் வேண்டியதாயிருந்தது. அதற்குப் பல்லாயிரக்கணக்கில் ஆங்கில அறிஞர்கள் உதவி செய்தார்கள். இவ்வாறு பெரிய நோக்கங்கொண்டு செய்யாதவரையில், மேற்கோள்கள் முதலிய விஷயங்களில் குறை இருந்துகொண்டே இருக்கும். அடுத்தபடியாகச் செய்யத்தக்கது யாது? சிறந்த நூல்களிலிருந்து சந்தர்ப்பத்தால் பொருள்விளங்குமாறு உரிய மேற்கோள்களைக் கொடுப்பது ஒன்றே இயலும்.

பொருள் விளக்கும் உதாரணங்கள்

மேற்குறித்த முறைகளையும் மற்ற நியமங்களையும் இயன்றவரை கைக்கொண்டு தமிழ் லெக்ஸிகன் என்னும் பேரகராதி வெளிவந்துள்ளது. இவ்வகை அகராதி தமிழ்மொழியின் உணர்ச்சிக்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் இன்றியமையாத பெருங்கருவி என்பதை அறிந்து, நேர்ந்த இடையூறுகளைப் பொருட்படுத்தாது, ஏராளமான செலவில் அதனை இயற்றுவித்து வெளியிட்ட சென்னை ஸர்வகலாசாலையாரது பெருஞ்செயல் என்றும் பாராட்டுதற்கு உரியது.

தமிழ் லெக்ஸிகன்

15

தமிழும் அகராதியும்

அகராதி என்ற பெயர்

அகராதி என்ற பெயர் முதன் முதலில் காணப்படுவது கி. பி. 1594-ல் தோன்றிய 'அகராதி நிகண்டு' என்ற நூலின் பெயரிலேதான் என்று முந்திய கட்டுரையில் கூறப்பட்டது. இதன் ஆசிரியர் சிதம்பர ரேவண சித்தர் என்னும் வீர சைவப் புலவர். இவர் இட்ட பெயரே இப்போது 'டிக்ஷனரி' என்று ஆங்கிலத்தில் கூறும் நூலுக்குரிய தமிழ்ப் பெயராய் அமைந்துவிட்டது.

அகராதி முறை

அரிச்சுவடியிலுள்ள எழுத்து முறைப்படியே சொற்களை அமைப்பதுதான் அகராதி முறை. இது நமக்கு மிக எளிதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வளர்ந்து வந்திருக்கிற தமிழ் இலக்கிய சரித்திரத்தில், இம்முறை 16-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில்தான் முதன்முதல் புலப்படுகிறது. அப்பொழுதும் இது அரைகுறையாய்த்தான் கையாளப்பட்டது. சொல்லின் முதல் எழுத்து முறையையே ஆசிரியர்கள் நோக்கி வந்தனர்.

முதன் முதல் கையாண்ட அகராதி முறை

உதாரணமாக அறிவன், அடியான், அருள், அவன், அஃது, அமர் முதலிய சொற்களை முதல் எழுத்தாகிய அகரம் ஒன்றையே கருதி, அவற்றை ஒரு முறையில் நிறுத்தினர்; இரண்டாவது முதலிய எழுத்துக்களைக் கருதினார்களில்லை. இந்த முறையை அகராதி நிகண்டில் காணலாம். இதனால்

பாதிரிமார்களால் விளைந்த நன்மைகள்

அகரத்தில் தொடங்கும் ஒரு சொல்லை, குறித்த ஓரிடத்தில் கண்டுபிடிப்பது எளிதாயில்லை. இரண்டாவது எழுத்தையும் நோக்கிச் சொற்களை முறைப்படுத்திய நூல் ஒன்று சுமார் நூறு ஆண்டுகளின் பின் தோன்றியது. இதன் பெயர் 'அகராதி மோனைக் ககராதி எதுகை' என்பதாகும். இம்முறையிலேயும் ஒரு சொல்லைக் குறித்த இடத்தில் கண்டு பிடிப்பதற்கு வழி இல்லாமலிருந்தது. முதன் முதலில் சொற்களின் எழுத்துக்கள் அனைத்தையும் நோக்கி அகராதி அமைத்தவர்கள் ஐரோப்பியப் பாதிரிகளே ஆவர். 17-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஐரோப்பிய வியாபாரிகளும் பாதிரிமார்களும் மிகுதியாகத் தமிழ் நாட்டிற்கு வரத் தொடங்கினர். தமிழ் மக்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக ஆக்குவதற்குப் பெரு முயற்சி செய்தனர். முக்கியமான இடங்களில் பாதிரிமார்கள் கிறிஸ்தவக் கோயில் கட்டி, அங்குள்ள மக்களோடு மக்களாய் வாழ்ந்து, தங்கள் மதத்தைப் பரப்பத் தொடங்கினர். தமிழ் மக்களுக்குக் கிறிஸ்தவமத உண்மைகளைத் தமிழ் மொழியிலே போதிக்க வேண்டுமென்று இவர்கள் கருதினார்கள். ஆகவே இவர்கள் தாமும் தமிழ் கற்க வேண்டுவது மிக அவசியமாய் முடிந்தது. கற்பதற்குக் கருவி நூலாக அகராதி ஒன்று இயற்றவேண்டுவதும் இன்றியமையாததாயிற்று. எனவே, தமிழில் முதன் முதலில் அகராதி தோன்றுவதற்குக் காரணமாயிருந்தவர்கள் இப் பாதிரிமார்களே ஆவர்.

அந்நிய மொழிக்கு உரியோராகிய பாதிரிமார்கள் அகராதி இயற்றப் புகுந்தது ஒரு நல்ல அதிருஷ்டம் என்றுதான் கூறவேண்டும். ஏனெனில், சில நன்மைகள் இதனால் விளைந்துள்ளன. முதலாவது, பிறமொழிகளில் அகராதிகள் செப்பமாக அமைந்துள்ள முறையைத் தமிழ் அகராதியிலும் கையாள முடிந்தது. இரண்டாவது, பாதிரிமார்களுக்குத் தமிழ் புதியமொழி ஆகையினாலே, இம்மொழியிலுள்ள எல்லாச் சொற்களுக்கும் இவர்கள் பொருளுணர வேண்டியவர்களாயிருந்தனர். ஆகவே,

கடின பதம், எளிய பதம் என்ற வேற்றுமையின்றி, எளிய பதங்களுக்குங் கூடப் பொருள் விளக்க வேண்டுவது அவசியமாயிற்று. உதாரணமாக நான், அது, வீடு முதலிய சொற்களையும் அகராதியில் விளக்க வேண்டியதாயிற்று. மூன்ருவது, நூல் வழக்கிலன்றி, சாதாரண மக்கள் பல பிராந்தியங்களிலும் வழங்கி வந்த சொற்களும் அகராதியில் இடம் பெற்றன. தமிழ் கற்ற பண்டிதர்கள் இவ்வழக்குச் சொற்களிற் பலவற்றை, இழிசன வழக்கு என்றேனும், வழூச்சொல் என்றேனும் ஒதுக்கி விடுவார்கள். ஆனல் அந்நிய நாட்டுப் பாதிரிகள் இவ் வாறு ஒதுக்க முடியாது. அவர்கள் சாதாரண மக்களோடு, அதிலும் கல்வி பெருத கீழ்த்தர மக்களோடு, பழகி வந்தார்கள். அம் மக்கள் பேசுவதை உணர்வதும், அவர்கள் வழங்கும் சொற்களை உணர்வதும் அவசியம். எனவே அவ் வழக்குச் சொற்களும் அகராதியில் இடம் பெற்றன. இவ்வாருக, தமிழ் மக்களுள் பல இனத்தாரும் வழங்கும் சொற்கள் எல்லாம் அகராதிகளில் அமைவதற்கு இப்பாதிரிகளே வழிகாட்டியா யிருந்தார்கள்.

பாதிரிமார் அகராதி வேலை மேற்கொண்டது ஒரு நல் அதிருஷ்டமே

கி. பி. 1679-ல் தமிழ்ப் போர்த்துக்கிய அகராதி ஒன்று ப்ரொ இன்ஸா என்ற பாதிரியாரால் இயற்றப்பட்டது; ஆனல் இவ்வகராதி இப்போது மறைந்துவிட்டது. இதனை அடுத்துத் தோன்றியது பிரசித்தி பெற்ற சதுரகராதி யாகும். இதுவே தமிழில் முதன்முதல் பிறந்த அகராதி என்று சொல்லலாம். இதனை இயற்றியவர் தைரியநாதஸ்வாமி என்றும், வீரமா முனிவர் என்றும் பெயர் வழங்கிய (*Father Beschi*) பெஸ்கி யாவர். இவர் இத்தாலி நாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து, கிறிஸ்துமத போதனை செய்து வாழ்ந்த ஒரு பாதிரியார். கி. பி. 1710-ல் இந்தியாவிற்கு வந்தார்; 1747 முடிய மதபோதனை செய்யும் கடமையில் ஈடுபட்டார்; சில காலம் திருச்சியில் சந்தாஸாகிபுக்கு மந்திரியாகவும் இருந்தனர். தமிழிலே பேரார்வம் கொண்டு, அதனைச் சுப்பிர

தமிழில் பிறந்த முதல் அகராதி

தீபக் கவிராயர் முதலிய தமிழ் அறிஞர்களிடத்தே நன்கு கற்று, பல நூல்கள் செய்யுளிலும், வசனத்திலும் இயற்றினர். தமிழ் நாட்டுச் சன்னியாசிகள் போலவே தாமும் வேஷந்தரித்து, தமிழ் மக்கள் போற்ற, வாழ்ந்துவந்தனர். இம் முனிவர் இயற்றிய செய்யுள் - நூல்களில் மிகவும் சிறந்தது 'தேம்பாவணி' என்று கூறுவர். 'ஐந்திலக்கணத் தொன்னூல் விளக்கம்,' 'கொடுந் தமிழிலக்கணம்' முதலிய இலக்கண நூல்களும் இவர் இயற்றியவை. இவரது சதுரகராதியே நாம் இங்கே கவனித்தற்குரியது.

சதுரகராதி

சதுரகராதி என்றால் நான்கு வகைப்பட்ட அகராதி நூல் என்று பொருள். நான்கு வகையாவன: (1) பெயரகராதி (2) பொருளகராதி (3) தொகையகராதி (4) தொடையகராதி. பெயரகராதியில், ஒரு சொல்லுக்குரிய பல பொருள்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். பொருளகராதியில், ஒரு பொருளுக்குரிய பல பெயர்களும் காணப்படும். தொகையகராதியில், இருசுடர், முக்குணம், நாற்பொருள் என்பனபோல நூல்களில் தொகையாக வழங்கப்பட்டுள்ளனவற்றிற்கு விளக்கம் காணலாம். தொடையகராதியில் செய்யுட்கு வேண்டும் எதுகைச் சொற்கள் (rhyming words) வரிசையாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலில் நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டுவது ஒன்று உண்டு. அகராதிகள் தோன்றுவதற்கு முன் அவற்றின் ஸ்தானத்தில் உதவிய நூல்கள் நிகண்டுகளாகும்.

நிகண்டுகள்: திவாகரம்

இந் நிகண்டுகள் மனப்பாடம் செய்வதற்கு என்று ஏற்பட்டன. சுமார் கி. பி. 8-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து இவற்றின் வரலாறு நமக்குத் தெளிவாயுள்ளது. 'நிகண்டு' என்ற வட சொல்லுக்குத் 'தொகுதி' என்று பொருள். முதன்முதல் தோன்றிய நிகண்டு திவாகரம் ஆகும்.

திவாகரம் முதலிய நிகண்டுகளில் தெய்வம், மக்கள், விலங்கு, மரம், இடம், பல்பொருள், பண்பு, செயல், ஒலி முதலிய 12 தொகுதிகளாகப் பெயர்கள் வகுத்துக் கூறப்படுகின்றன. இவ்வகை நிகண்டுகளில் முக்கியமான

வற்றிலுள்ள சொற்களை யெல்லாம் திரட்டிச் சதுரகராதி தந்துள்ளது. ஆகவே நிகண்டுகளைக் கற்று மனப் பாடஞ் செய்யவேண்டும் அவசியம் இல்லாமல் ஒழிந்தது.

இவ் அகராதி இயற்றப்பட்டது கி. பி. 1732-ல். ஏடு களில் இது பிரதிகள் செய்யப்பெற்றுத் தமிழ்நாடு முழு வதும் பரவியது. ஆங்கிலத்தில் டாக்டர் ஜான்ஸன் தமது அகராதியை 1755-ல் இயற்றி வெளியிட்டனர். இதற்குச் சுமார் 25 ஆண்டுகட்கு முன்பாகவே, சதுரகராதி தோன்றியதாகும். தமிழ்ச் சொற்களுக்குத் தமிழில் பொருள் விளக்கும் பெயரகராதியில் சுமார் 12,000 சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்நூலின் இரண்டாம் தொகுதி (பொருளகராதி) 1819-ல் அச்சிடப்பட்டது. நூல் முழுதும், 1824-ல் ரிச்சர்டு கிளார்க் என்பவரது உத்தரவின்பேரில், தாண்டவராய முதலியார், இராமச் சந்திர கவிராயர் என்ற இரண்டு வித்துவான்களாலும் பரிசோதித்துப் புதுக்கப்பெற்று, வெளியிடப்பட்டது; கிழக்கிந்திய கம்பெனியாரின் நிர்வாக சங்கத்திற்கு உரிமையாக்கப்பட்டது.

சதுரகராதி வெளியீடு

கடைசியிற் குறிப்பிட்ட செய்தியால், பாதிரிமார்கள் செய்துவந்த இம்முயற்சியில் ஆங்கிலேய துரைத்தனத் தாரும் கலந்துகொண்டு, உதவி புரிந்தார்கள் என்பது புலனும். துரைத்தனத்தாருக்கு வியாபாரத் துறையிலும், அரசியல் துறையிலும், பல படியாகத் தமிழ்நாட்டுப் பொதுமக்களோடு பழகிவந்த முறையிலும், தமிழ் ஆங்கிலம் இரண்டையும் ஒருசேரக் கற்றவர்கள் தேவையாயிருந்தனர். ஆகவே, இரண்டுமொழியையும் கற்பவர்களுக்குப் பயன்படும்படியாக இருமொழி யகராதி (Bilingual Dictionary) தோன்ற வேண்டும் அவசியம் உண்டாயிற்று. பெப்ரீஷியஸ், ப்ரெய்ட் ஹௌப்ட் என்ற இரண்டு ஜெர்மன் பாதிரிகள் தமிழ் - ஆங்கில அகராதி யொன்றை 1779-ல் இயற்றினர். இதில் 9,000 சொற்கள் அடங்கியுள்ளன. ஒவ்வொரு சொல்லின் கீழும் பல வழக்குத் தொடர்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. 185 பக்கங்களுள்ள ஒரு சிறு

துரைத் தனத்தார் ஆதரவு

நூலாகச் சென்னையில் இது வெளியிடப்பட்டது. இது "தமிழும் இங்கிலேசுமா யிருக்கிற அகராதி" என்று இதன் முதற்பக்கம் குறிப்பிடுகின்றது. தமிழ் மொழியை 'மலபார் மொழி' என்று ஐரோப்பியர் வழங்கி வந்தனர் என்றும் இம் முதற் பக்கத்தால் அறிகிறோம். பெப்ரீஷியஸ் தம் நண்பர் ஒருவர் கடன் வாங்கியதற்குப் பிணையாளியாய் நின்றிருந்தார். கடன் தீராமையினாலே, இவர் சிறைவாசம் செய்யவேண்டியதாயிற்று. தமிழ்-ஆங்கில அகராதியை இயற்றிக் கொடுத்த வருவாய் கொண்டு அந்தக் கடனைக்கொடுத்து, சிறையினின்றும் மீண்டார்.

பெப்ரீஷியஸ் அகராதியால் தோன்றிய அகராதி முயற்சி

பெப்ரீஷியஸ் இயற்றிய அகராதி ஒரு சிறு நூல் என்றேன். எனினும் தமிழ் நாட்டிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் அகராதி பற்றிய முயற்சி தொடர்ந்து நடப்பதற்கு இது ஒரு தூண்டுகோலாய் உதவியது. சுமார் 1833-ல், யாழ்ப்பாணத்து அமெரிக்கன் - மிஷன் அதிகாரிகள் தமிழ் அகராதி ஒன்றும், தமிழ்-ஆங்கில அகராதி ஒன்றும், ஆங்கில-தமிழ் அகராதி ஒன்றும் இயற்ற வேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்தனர். திஸ்ஸெரா, பெர்ஸிவல் பாதிரியார் முதலியவர்களின் துணைகொண்டு, ரெவரெண்ட் நைட் என்பவர் இவ் அகராதிகளுக்குரிய சொற்களைத் திரட்டி வந்தனர். நைட்டின் மரணத்தால் 1838-ல் இவ்வேலை நின்றுபோய்விட்டது.

யாழ்ப்பாண அகராதி

ஆனால் இத் தொகுப்புவேலை வீண்போகவில்லை. இதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு, யாழ்ப்பாணத்தில் சந்திரசேகர பண்டிதர் ஒரு தமிழ் அகராதி இயற்றி முடித்தனர். இதற்கு, சென்னை களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் ஒரு அனுபந்தமும் சேர்த்தனர். ரெவரெண்ட் ஸ்பால்டிங் என்பவரால் 1842-ல் இது வெளியிடப்பட்டது. யாழ்ப்பாண அகராதி என்றும், மானிப்பாய் அகராதி என்றும் வழங்கியது இதுவே. தமிழ் மொழியிலுள்ள எல்லாச் சொற்களையும் அடக்க முயன்ற அகராதிகளில் இதுவே முதலாவது. இதில் சுமார் 58,500 சொற்

கள் அடங்கியுள்ளன. தமிழில் நூல் வழக்கிலாவது, உலகவழக்கிலாவது பயின்றுள்ளனவா என்பதை நோக்காமல், வடமொழி அகராதிகளினின்று சொற்களைத் தாராளமாயச் சேர்த்துவிட்டனர். இதனை ஒரு பெருங் குறை என்றே சொல்லவேண்டும்.

அமெரிக்கன் மிஷன் அதிகாரிகள் தொடங்கிய மற்றை அகராதிகளும் வெளிவரலாயின. ஆங்கில-தமிழ் அகராதி வேலை ஹச்சிங்க்ஸ் பாதிரியாரால் மீண்டும் நடைபெற்றது. இவ் அகராதியை 1842-ல் உவின்ஸ்லோ பதிப்பித்தனர். இதற்குச் சில ஆண்டுகட்கு முன்னர், சுமார் 1830-ல் தமிழ்-ஆங்கில அகராதி ஒன்று டாக்டர் ராட்லர் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. இதனைத் திருத்தம் செய்வதற்கு இரண்டு தமிழ் முனிஷிகளையும், ஹார்க்னெஸ், ராபர்ட்ஸன் என்பவர்களையும் நியமனம் செய்தனர். முதற்பகுதி கவர்னர் ஜெனரல் பெண்டிங்க் பிரபுவிற்கு உரிமையாக்கப்பட்டு 1834-ல் வெளிவந்தது. ராபர்ட்ஸன் இறந்துபோகவே, டெய்லர் பாதிரியாரும், வேங்கடாசல முதலியாரும் இவ் அகராதி வேலையை மேற்கொண்டனர். இவர்களால் இரண்டாம் பகுதி 1837-லும், மூன்று, நான்காம் பகுதிகள் முறையே 1839, 1841-லும் அச்சில் வெளிவந்தன. இவற்றில் 1425 பக்கங்களும், 36,900 சொற்களும் உள்ளன. இவ் அகராதி மிகவும் பயனுடையது. யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்கும் பல சொற்கள் இதிற் சேர்க்கப்படவில்லை என்பது ஒரு குறை என்பர்.

ஆங்கில - தமிழ் அகராதியும் தமிழ் - ஆங்கில அகராதியும்

ராட்லர் அகராதி வெளிவந்த சில காலத்திற்குப் பின்னர், தமிழ்-ஆங்கில அகராதிக்காக யாழ்ப்பாணத்து அமெரிக்கன் மிஷன் சார்பில் தொகுக்கப்பட்ட சொற்களை உவின்ஸ்லோ சென்னையில் 1862-ல் பதிப்பித்தனர். இப்பதிப்பு வேலையில் பல சிறந்த வித்துவான்கள் பலவாறு உதவி செய்து வந்தனர். இவர்களில் இராமாநுஜ கவிராயர், விசாகப் பெருமாளையர், வீராசாமிச் செட்டியார், முதலிய அறிஞர்களை இங்கே குறிப்பிடல்

உவின்ஸ்லோ அகராதி

தகும். இவ் அகராதியில் 67,452 சொற்கள் உள. இரு வகை வழக்கிலுமுள்ள சொற்கள் மிகக் கூட்டப்பட்டன; பலவகையான சாஸ்திரச் சொற்கள் விளக்கப்பட்டன; ஆசிரியர்கள், புலவர்கள், வீரபுருஷர்கள், தெய்வங்கள் முதலியோர்களின் பெயர்களும் இதிற் சேர்க்கப்பட்டன.

மேற்குறித்த அகராதிகளே யன்றி, தமிழ்-லத்தீன் அகராதிகளும் தோன்றின. பெஸ்கி தாமும் சுமார் 1742-ல் இவ்வகை அகராதி யொன்று இயற்றினர். 1744-ல் தமிழ்-பிரெஞ்சு அகராதி யொன்றும், போர்த்துகீய-லத்தீன்-தமிழ் அகராதி யொன்றும் இவரே இயற்றி முடித்தனர். பெஸ்கி, ராட்லர், உவின்ஸ்லோ என்ற மூவர் இயற்றியவைகளைப் பயன்படுத்தி ஆர். பி. குரி என்ற பாதிரியார் ஒரு தமிழ்-லத்தீன் அகராதி இயற்றி நாகபட்டணத்திலிருந்து 1867-ல் வெளியிட்டனர். இவ்வாறே தமிழ்-பிரெஞ்சு அகராதிகள் வேறு சிலவும் வெளிவந்துள்ளன.

தமிழ்-லத்தீன் அகராதி முதலியன

உவின்ஸ்லோ அகராதி மிகவும் பெரிய நூல்; எல்லோருக்கும் உதவக்கூடியதல்ல. ஆகவே அடக்கமான சிறு அகராதிகள் இயற்றுவதில் ஒரு சிலருக்கு நோக்கம் எழுந்தது. ஜி. யு. போப் பாதிரியார் இவ்வகைச் சிற்றகராதி ஒன்றை 1859-ல் இயற்றி வெளியிட்டனர். பொதுக்கல்வி அதிகாரியின் உத்திரவின் பேரில் ஒரு சிற்றகராதி 1870-ல் தயாரிக்கப்பட்டது. இதனைத் திருந்திய நல்ல பதிப்பாக 1888-ல் மல்லாகம் விசுவநாதபிள்ளை பதிப்பித்தனர்.

சிறு அகராதிகள்

பேரகராதிகளுக்கும், சிற்றகராதிகளுக்கும் இடைப்பட்டதாய், பொதுமக்களது தேவைக்கு உதவுவதாய், ஓர் அகராதி வேண்டப்படுவதாயிற்று. இத்தேவையை நிரப்ப, 1897-ல் தரங்கம்பாடி (Tranquebar) அகராதி தோன்றியது. இது பெப்ரீஷியஸ் அகராதியை ஆதாரமாகக் கொண்டது. ஒரு முக்கியமான முறையையும் இது கையாண்டது. டாக்டர் க்ரால் என்பவர் தமிழில் முக்காலத்தும்வரும் வினைவிகற்பங்களை யெல்

தரங்கம்பாடி அகராதி

லாம் நன்கு ஆராய்ந்து வினையடிகளை 13 வகையாகக் கணக்கிட்டிருந்தனர். இவ்வகையை இவ் அகராதியும் மேற்கொண்டு, ஒவ்வொரு வினையடியையும் அது எவ் வகையைச் சார்ந்தது எனக் குறிப்பிட்டுச் சென்றது. இதனால் வினை விகற்பங்களை யெல்லாம் அகராதியில் கொடுக்க வேண்டும் அவசியம் இல்லாமற் போயிற்று. இப்படிச் சிறந்த முறையைக் கையாண்டதோடு, வழக்கொழிந்த சொற்கள், அருகிய சொற்கள் முதலியவற்றையும் இவ் அகராதி நீக்கிவிட்டது. இதில் 11,590 சொற்களும், 21,305 தொடர்கள் முதலியனவும் அடங்கியுள்ளன.

இங்ஙனமாக, இருமொழி அகராதிகள் பலபடியாய்த் திருத்தமடைந்து பெருகின. ஆனால், ஒருமொழி யகராதி விருத்தியடையாது ஒரு நிலையிலேயே வெகுகாலம் நின்றுவிட்டது. யாழ்ப்பாண அகராதி ஒன்றுதான் பயன்பட்டு

கதிரைவேற் பிள்ளை தமிழகராதி

வந்தது. அதனையும் பதிப்பாளர்களும், பிரசுரகர்த்தர்களும் பாழாக்கி வந்தனர். அச்சுப் பிழைகள்கூடத் திருந்தப்பெறாமல் இன்றும் பதிப்புக்கள் வெளிவந்த வண்ணமாயுள்ளன. இதற்கு ஒரு விலக்காக, நா. கதிரைவேற்பிள்ளை இயற்றிவெளியிட்ட அகராதியைச் சொல்லலாம். இவர் 40 வருஷங்களுக்குமுன் விளங்கிய ஒரு சிறந்த தமிழ்ப் பண்டிதர்; யாழ்ப்பாண நாட்டினர்; ஆறுமுக நாவலர் சிஷ்ய பரம்பரையைச் சார்ந்தவர்; தமிழ் நாட்டில் சைவப் பிரசாரமும், தமிழ்ப் பிரசாரமும் செய்துவந்தவர். இவரும்கூட, தமது பிரசுரகர்த்தர்கள் தம் அனுமதியின்றிப் பதிப்புக்களை மோசடியாய் வெளியிட்டுப் பிழைகளைப் பெருக்கி வந்தனர் என்று முறையிட்டு எழுதியுள்ளார்.

இந்நிலையில், யாழ்ப்பாணத்தில் நீதிபதியாயிருந்த ஸி. டபிள்யு. கதிர்வேற்பிள்ளை ஒரு சிறந்த பேரகராதி வெளியிடவேண்டி, அதற்குரிய முயற்சிகளைச் செய்தனர். அகராதியிலும் ஒரு பகுதியை இவர் எழுதிமுடித்தனர். ஆனால் நூல் முற்றுப்பெறுவதற்குமுன், இவர் மரணமடைந்தனர். பின்னர் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால்

தமிழ்ச்சங்க அகராதி

இவ் அகராதி ஒருவாறாக முற்றுப் பெற்றது. இந்தக் காரணத்தால், தமிழ்ச் சங்க அகராதி என்று இதனை வழங்குவர். இதில் நூற்றுக்கணக்கான வடசொற்கள் புதியவாகச் சேர்க்கப்பட்டன. பல தமிழ் இலக்கியங்களினின்றும் தக்க மேற்கோள்கள் கொடுக்கப்பட்டன. சொற்களின் வடமொழி மூலங்களும் காட்டப்பட்டன. வடமொழிச் சொற்கள் அனைத்தையும் சேர்த்தாலன்றி, தமிழகராதி பூர்த்தியாகமாட்டாது என்ற கொள்கையுடையவர் நீதிபதி கதிர்வேற் பிள்ளை. இதனால், வடமொழிச் சொற்கள் ஏராளமாய் நுழைந்து, இவ் அகராதிக்கு ஒரு குறையை உண்டாக்கிவிட்டது. ஆங்கில அகராதியில், லத்தீன் சொற்கள் அனைத்தையும் புகுத்தினால் அகராதி முறையோடு முரணுமல்லவா?

முற்பட்ட அகராதிகளில் உள்ள குறைபாடுகள்

இத் தமிழ் அகராதி ஒருபுறம் இருக்க, தமிழ்-ஆங்கில அகராதி பலவகையில் செப்பமடைய இடமிருந்தது. முதலாவது, சங்க இலக்கியம் முதலிய ஆதார நூல்கள் பல உவின்ஸ்லோவுக்குப் பின்னரே அச்சில் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றை நன்கு பயன்படுத்துவது அவசியமாயிற்று. இரண்டாவது, சொற்களுக்குப் பொருள் எழுதுவதில் உவின்ஸ்லோ முதலியோரது அகராதிகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு நயமிருந்தது. இந்நயங்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கு கொணர்ந்து அவற்றை இன்னும் ஒழுங்காக விருத்தி செய்வது அவசியமாயிருந்தது. மூன்றாவது சொற்பொருள்களை அமைப்பதில் சில நியமங்களைக் கையாளுவதும் அவசியமாயிற்று. தமிழ் அகராதி நூல்கள் பலவும் பொருள்களையுங்கூட அகராதிக் கிரமத்தில் அமைத்தன. இது தவறாகும். வரலாற்று முறையிலும், இயலாத இடங்களில், கருத்துத் தொடரும் முறையிலும், இவற்றை அமைக்க வேண்டுவது இன்றியமையாததாகும். நான்காவது, சொல்லுக்குப் பொருளாகப் பரியாயச் சொற்களைக் கொடுப்பது போதாது. சொல்லுக்கு உரிய பொருளின் லட்சணத்தையும் வரையறை செய்யவேண்டும். இவ்வாறு

செய்யும் வழக்கமே தமிழ் அகராதிகளில் பெரும்பாலும் இல்லாமலிருந்தது; பரியாயச் சொல்லைக் கூறுவதுதான் லட்சணமாகக் கருதப்பட்டது. தமிழ்-ஆங்கில அகராதிகளிற் கொடுக்கப்பட்டுள்ள லட்சணங்களும் ஒவ்வொரு வகையில் பிழைபாடு உடையனவாயிருந்தன. இக்குறைகளெல்லாம் நீங்கவேண்டுவது அவசியமாயிற்று. **ஐந்தாவது,** சொல்லின் பிறப்பைக் குறித்து அகராதியாளர்கள் பெரும்பாலும் கவனஞ் செலுத்தியதே இல்லை. வடமொழி மூலங்கள் சிலவற்றிற்குத் தரப்பட்டிருந்தன. பிற திராவிட மொழிகளினின்று பிறப்பொத்த சொற்கள் காட்டப் பெறவில்லை. **ஆறாவது,** மேற்கோள் காட்டுவதில் தகுதியான நியமங்கள் கையாளப்படவில்லை. தக்க நியமங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கோள் கொடுப்பது அவசியமாயிருந்தது.

தமிழ் லெக்ஸிகன்

மேற் குறித்த அம்சங்களிலெல்லாம் திருத்த மெய்தியது சென்னை ஸர்வகலா சங்கத்தார் வெளியிட்டுள்ள 'தமிழ் லெக்ஸிகன்' ஆகும். இதுவும், அரசினர் ஆதரவில் சான்ட்லெர் என்ற அமெரிக்கன் மிஷன் பாதிரியாரால் தொடங்கப்பெற்று, தமிழ் வித்துவான்கள் உதவிகொண்டு, ஆங்கிலமும் தமிழும் கற்ற வித்துவான்களால் முற்றுப்பெற்றது. இதில் குறைகளே இல்லை என்றாவது, இதனோடு அகராதி வேலைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாயிற்று என்றாவது நினைப்பது தவறு. இதிலும் பல குறைகள் உள்ளன. அகராதி வேலை மேலும் மேலும் நடைபெற்றுக்கொண்டே செல்லவேண்டியதுதான்.

அகராதி வேலைக்கு முடிவு இல்லை

மொழியின் வளர்ச்சி நமது வாழ்க்கை வளர்ச்சியைப் பொறுத்தது. இம் மொழிவளர்ச்சிக்குச் சொல்லின் வளர்ச்சி ஓர் சிறந்த அறிகுறியாயுள்ளது. நமது வாழ்க்கை வளமுறுவதானால் சொற்கள் பெருகிக்கொண்டுதான் செல்லும். அகராதி வேலைக்கும் முடிவில்லை. குறைபாடுகளைத் திருத்துவதும், சொற்களுக்கு ஜாதகம் கணிப்பதும், புதுச் சொற்களைச் சேர்ப்

பதும், சாஸ்திர சங்கேதமொழி-அகராதிகளையும், கொடுந் தமிழ், திசைச்சொல்பற்றிய அகராதிகளையும், சொல்-உற்பத்தி அகராதிகளையும் இயற்றுவதும் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத பெருஞ் செயல்களாகும். இவ் வேலைகள் இடையீடின்றி நடைபெறுவதற்குரிய முயற்சியை நாம் மேற்கொள்ளவேண்டும். தமிழ் மக்கள் உள்ளம் இதிலே செல்லுவதாக!

16

நாடகக் கலையின் வரலாறு

ஒரு கதையை எடுத்துக் கொண்டு, அதில் வரும் பாத்திரங்களுக் கெல்லாம் நடிகர்களை அமைத்து, உரையாடல்களாலும், செயல்களாலும் அக்கதைப் பொருளைப் பலர் காண அரங்கத்தில் நடித்துக் காட்டுவது நாடகம் என்று இக்காலத்தில் நாம் கூறுகிறோம். முற்காலங்களில் எது நாடகத்தின் இயல்பு என்று கருதப்பட்டது என்பதை ஒரு சிறிது நோக்குவோம்.

முத்தமிழ்

இயல், இசை, நாடகம் என்று தமிழ் மூன்று வகைப்படும் என்பது மரபு.

இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத் தமிழெனா
வகைப்படச் சாற்றினர் மதியுணர்ந்தோரே

(பிங்கலம் VI அனுபோக.)

என்றனர் பிங்கலர் தமது நிகண்டு நூலில். 12-ம் நூற்றாண்டில் கம்பர் 'முத்தமிழ்த்துறையின் முறை போகிய' என்றார். 10-ம் நூற்றாண்டினரான நம்பியாண்டார் நம்பி

வெண்முத் தவிழ்வயல்சூழ் வீங்குபுனற் [காழியே
ஒண்முத் தமிழ் பயந்தான் ஊர்

(ஆளுடை. மும்மணி. 23)

என்று பாடியுள்ளார். 7-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த நாவுக்கரசர்

மூலநோய் தீர்க்கு முதல்வன் கண்டாய்
முத்தமிழும் நான் மறையும் ஆனான் கண்டாய்

என்று அருளிச் செய்தனர். தொகை நூல்களுள் இறுதியில் தொகுக்கப்பட்ட பரிபாடலிலே,

> தெரிமாண் தமிழ் மும்மைத் தென்னம் [பொருப்பன்
> பரிமா நிரையிற் பரந்தன்று வையை

என வருகின்றது. இத் தொகை நூலகத்தே 'நல்லாள் கரை நிற்ப நான் குளித்த பைந்தடத்தில்' என 'நான்' என்னும் சொற் பிரயோகம் வந்துள்ளமையால் இது 6-ம் நூற்றாண்டளவில் தொகுக்கப்பட்டது எனக் கொள்ளுதலே பொருத்தமாம். இப்போதுள்ள தமிழ் நூல்களுள், மும்மைத் தமிழ் பற்றிய இப் பிரயோகமே காலத்தால் முற்பட்டது எனத் தோன்றுகிறது. முந்திய சங்க நூல்களில் முத்தமிழ் என்ற பாகுபாடு அறவே காணப்படவில்லை. தொல்காப்பியத்திலும் இப்பாகுபாடு ஓரிடத்தும் குறிக்கப்படவில்லை என்பது அறியத்தக்கது. இவற்றையெல்லாம் நோக்குமிடத்து, தமிழ் மூவகைப் பட்டது என்ற கொள்கை கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டளவில் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று முடிவு கட்டலாம்.

ஆனல் முத்தமிழ்களுள் ஒன்ருன 'நாடகம்' என்பது இந்நூற்ருண்டிற்கு முன்புள்ள நூல்களிலும் காணப்படுகிறது. தொல்காப்பியத்தில்

> நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
> பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்

(பொருளதி. 53)

என இச் சொல் எடுத்தாளப்படுகிறது. இதற்கு நச்சினர்க்கினியர் 'புனைந்துரைவகை' எனப் பொருள் விரித்தனர். இளம்பூரணரும் இப்பொருளினையே பிறிதொரு வகையால் கூறினர். தற்காலத்துக் கருத்துப்படி அமைந்த நாடக நூல்கள் பெருவரவினவாகி, அவற்றிலுள்ள வழக்கு நன்குணரப் பட்ட பின்னரே இந்தச்சூத்திரம் இயற்றப்பட்டிருத்தல்

'நாடகம்' என்பதன் பொருள்

வேண்டும். இதன்கண் உள்ள நாடகம் ஆங்கிலத்தில் '*Drama*' என்று கூறப்படுவதாகும்.

இப்பொருளின் வேறுபட்ட ஒரு பொருளில் நாடகம் என்ற சொல், பத்துப் பாட்டில் வருகின்றது. பெரும் பாணாற்றுப் படையில்,

நாடக மகளிர் ஆடுகளத்து எடுத்த
விசி வீங்கு இன்னியங் கடுப்ப

என உருத்திரங் கண்ணனார் பாடுகின்றார். இங்கே நாடகம் என்பது கூத்து; அதாவது ஆங்கிலத்தில் '*Dance*' என்று கூறப்படுவதாகும். இக்கூத்தினை நாட்டியம் என நாடகத்தினின்றும் வேறு பிரித்துக் குறியீடு செய்தல் நலம். நாட்டியத்திற்கு மகளிரே உரியராதல் இங்கே கவனிக்கத் தக்கது. இவ் ஆசிரியரே பட்டினப் பாலையில் 'பாடல் ஓர்த்தும் நாடகம் நயந்தும்' என்றனர். இந்த இடத்திலும் 'நாட்டியம்' என்ற பொருளிலேயே வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். முத்தமிழ்நூல் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் சிலப்பதிகாரத்தில் மூன்றும் காதையில் மாதவியின் நாட்டியமே விரித்துரைக்கப் படுதலாலும், அவள் போன்றார் * நாடகக் கணிகையர் எனப் பெயர் பெறுதலாலும், இயல், இசை, நாடகம் என்ற மூவகையில் நாடகம் என்பது நாட்டியமே ஆதல் வேண்டும். இளங்கோ அடிகளும் 'நாட்டிய நன்னூல் நன்கு கடைப்பிடித்து' (III, 158) என்றே உரைத்தனர். தமிழில் நாடகம் என்ற சொல்லிற்கு இதுவே முதன் முதலில் ஏற்பட்ட பொருள் என்பது 8-ம் நூற்றாண்டளவில் தோன்றிய திவாகரத்தாலும் அறியலாகும். இந் நிகண்டிலே,

பழைய பொருள்

* வேசியர்களுள் கீதம், வாத்தியம், நிருத்தம் முதலிய 64 கலைகளிலும் வல்லவர்களாய், ரூப குண சீலங்களில் சிறந்தவர்களாயுள்ளவர்கள் அத் தகுதிபற்றிக் 'கணிகை' என்ற பெயர் பெற்று, அவைக்களத்தில் ஆசனத் திற்கு உரியராவர் (வாத்ஸ்யாயனர், காமசூத்திரம் 1. 3. 20).

நடமே நாடகம் கண்ணுள் நட்டம்
படிதம் ஆடல் தாண்டவம் பரதம்
ஆலுதல் தூங்கல் வாணி குரவை
நிலயம் நிருத்தம் கூத்தெனப் படுமே

(IX, 191)

என வருகின்றது. பிங்கலரும் மூவகைத் தமிழையும் முதலிலே கூறி, அவற்றை முறையே விளக்குகின்ற இடத்து நாடகத்தைக் கூத்து, அதாவது, நாட்டியம், எனவே கொண்டு பலவகை நாட்டியங்களையும் உணர்த்தினர். ஆகவே நாடகத் தமிழ் என்பது நாட்டியத்திற்குரிய இலக்கண இலக்கியங்களே யாகும்.

இங்ஙனமாயின், தற்காலத்து வழங்கும் நாடகம் (Drama) எப்பொழுது தமிழ் நாட்டு வழக்கிற் புகுந்தது? இதன் வரலாறு தான் யாது?

நாட்டிய வகைகளுள் விநோதக் கூத்து என்பது ஒன்று உண்டு. இதனை, 'கொடித்தேர் வேந்தரும், குறுநில மன்னருமாக வுடையோர் பகைவென்றிருந்த இடத்து விநோதங் காணுங் கூத்து' என விளக்கினர் அடியார்க்கு நல்லார். எனவே, சிற்சில விசேஷ காலங்களில் அரசர்களின்முன்பு அவர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு இந்நாட்டியங்கள் நடைபெறுவது வழக்கமாயிருந்தது.

நாட்டியம் நிகழ்ந்த இடங்கள்

மிகவும் பழைய காலத்தில் அரசர்கள் மகளிரது நாட்டியத்தை ஆதரித்து வந்தனர் என்பது முன் காட்டிய பெரும்பாணாற்றுப்படையின் அடிகளால் உணரலாகும். விறலியர் பாணருடன் அரசரது அவைகளுக்குச் சென்று பாடிக் கூத்து நிகழ்த்தி, அரசர்களை மகிழ்வித்து வந்தனர். இது சங்ககால இலக்கியங்களில் பரக்க வழங்கிய செய்தி. அரசர் முன்பிலே மட்டுமன்றி, விழா முதலிய காலங்களில் பொதுமக்கள் பலரும் கண்டு மகிழுமாறும் மகளிர் நாட்டியம் ஆடி வந்தனர். இந்நாட்டியம் ஆடுவதற்கு உரிய ஓர் இனத்தார் பண்டைக் காலத்தில் இருந்தனர். இவ்விஷயங்கள்,

மள்ளர் குழீஇய விழவி னானும்
மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும்
யாண்டும் காணேன் மாண்தக் கோனை
யானும் ஓர் ஆடுகள மகளே என்கைக்
கோடீர் இலங்குவளை நெகிழ்த்த
பீடுகெழு குரிசிலும் ஓர் ஆடுகள மகனே

என்ற குறுந்தொகைச் செய்யுளால் (31) அறியலாம்.

நாட்டியத்தின் வளர்ச்சி

இவ்வகைக் கூத்து, தொடக்கத்தில், மிக்க எளிமையாகவும், சில பல அம்சங்களில் அநாகரிகமாகவும்தான் இருத்தல் கூடும். நாளடைவில் இதுவே படிப்படியாகச் செம்மை அடைந்திருத்தல் வேண்டும். 6-ம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த வைதிக சமயக் கிளர்ச்சிதான் இச் சீர்திருத்தத்திற்கு அடிகோலியது. தேவாரம் முதலியனவும், பரிபாடலும் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றபடி, இசையானது மிகவும் அபிவிருத்தியுற்றது. காட்சிக்கு இன்பம் தந்த நாட்டியமானது அதனோடு கலந்து வந்த இசைப் பாட்டுக்களால், கேள்விக்கும் இன்பம் தருவதாயிற்று. சாந்திக் கூத்தின் ஒருவகையாகிய அவிநயக் கூத்திற்குக் 'கதை தழுவாது பாட்டினது பொருளுக்குக் கைகாட்டி வல்லபஞ் செய்யும் பலவகைக் கூத்து' என இலக்கணம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது தற்காலத்தில் 'அபிநயம்' என்று கூறுவதனை ஒத்தது. இசையும் நாட்டியமும் இதில் ஒருங்கே விளங்குகின்றன.

சமயக் கிளர்ச்சியால் கலையின் வளர்ச்சி

வைதிக சமயக் கிளர்ச்சியினால் இசைப்பாட்டுப் பெரிதும் பிரசாரம் எய்தியது எனக் கூறினேன். இசைப் பாட்டினால் நாட்டியம் சிறப்புற்றது என்பது எளிதில் ஊகிக்கத்தகும். சமயக் கிளர்ச்சியினால் நாட்டியம் ஒழுங்காக நடைபெறுவதற்கு இடவசதியும் ஏற்படலாயிற்று. திருக்கோயில் முற்றமே தக்க அரங்காக முடிந்தது. முன்பெல்லாம் அரசரது விருப்பத்தையும் பொது மக்கள் திரளாகக் கூடும் சமயசந்தர்ப்பத்தையும் பொறுத்து நாட்டியம் நடைபெற வேண்டிய

தாய் இருந்தது. அரசரது அவைகளில் பொதுமக்கள் சென்று நாட்டியம் கண்டு மகிழ்தல் கூடுவதில்லை. திருக்கோயில்கள் தோன்றிய காலத்தில் விழா முதலியவற்றால் பொதுமக்களின் மனத்தைக் கவரவேண்டியது அவசியமாயிற்று. நாட்டியமும் நாடகமும் இங்ஙனம் கவர்தற்கு உரிய ஏதுவாயின. அரசன் முதலாக ஆண்டி யீறாக இவற்றை அனுபவித்து மகிழ முடிந்தது. கோயிலில் இங்ஙனம் நடந்தது என்பது கல்வெட்டுக்களால் நன்கு புலனாகின்றது. சில நாடகமகளிர் தமது ஏழாவதாண்டு முதல் ஐந்து ஆண்டு நாட்டியத்திற் பயின்று அரசன் முன்பு தமது திறத்தினைக் காட்டி, அவனால் அபிமானிக்கப் பெற்றுத் தலைக்கோல் என்ற பட்டம் பெற்றுத் தம் தொழிலிற் புகுந்தனர். இது மாதவியின் சரித்திரத்தால் நன்கு உணரப்படும். இளங்கோ அடிகள் தாமே இம் மரபைக் கட்டுரைத்துக் கொண்டனர் என்றல் தவறு. அவர் காலத்து வழங்கிய மரபினையே அவர் கூறியவராவர். இம்மரபு கல்வெட்டுக்களாலும் ஆதரிக்கப்படுகிறது. திருவாரூர்க் கோயிலில் ஒரு நாடக மகள் தனது நாட்டிய வித்தையை அரசன் முன்பாக அரங்கேற்றி, 'பூங்கோயில் நாயகத் தலைக்கோலி' என்ற பட்டம் பெற்றனள் என்று சோழர் காலத்ததாகிய ஒரு கல்வெட்டு (548 of 1904) கூறுகிறது. இங்ஙனமாக, கோயில் விழாக்களில் ஒரு முக்கிய அம்சமாய் நாட்டியம் அமைந்து பொதுமக்களை இன்புறுத்திற்று.

நாட்டியத்தால் விளைந்த இவ் இன்பம் சிற்றளவினதே யாகும். பாட்டும், அபிநயமும் நீடித்துச் செல்வன அல்ல. அன்றியும் அதன் நுட்பமான கலை நயங்களை முற்றும் உணர்வதும் கடினமாகும். ஆகவே இதனால் மட்டும் மக்கள் மனம் திருப்தியடையவில்லை. நீடித்து நிகழ்வதாய், எளிதில் இன்பம் பயப்பதாய், நாட்டியக்கலையோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ளதாய் அமைந்த கலையை மக்கள் அவாவினர். இவ் அவாவின் பயனாய்க் கதை தழுவிவரும் நாட்டியம் ஏற்பட்டது. சாந்திக்கூத்தின் வகையாகிய 'நாடகம்' கதையைத் தழுவி

நாட்டியத்தின் மேம்பட்டது நாடகம்

வரும் கூத்து என்று அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கியிருப் பது நாம் இங்கே உணரத்தக்கது. இதனுல் நாம் தற் காலத்தில் கொள்ளும் கருத்தின்படி நாடகம் அமைந்து விட்டது என நினைத்தல் தவறு. ஒரு நடிகையே ஒரு கதையைப் பின்பற்றி, அதில் வரும் பல பாத்திரங்களை யும் தானே மேற்கொண்டு, பாட்டுக்களாலும் அபிநயங் களாலும் கதையை நிகழ்த்தி, முற்றுவித்தல் கூடும். இதனைத்தான் ‘நாடகம்’ என முதன் முதலிற் கூறினர் என்று கொள்ள இடமுண்டு. எங்ஙனமாயினும் இது ‘நாட் டியம்’ என்ற பொருளினின்று கதையை நடித்துக் காட் டும் கூத்து எனப் பொருள் மாறியது. தற்கால நாடகத் திற்குச் செல்லும் வழியில் ஒரு முக்கியமான ‘மைல் கல்’ என்று இதனைக் கொள்ளலாம்.

இவ்வகை நாடகக் கூத்தினின்றும் எளிதிலே பிறந்த தாகும் தற்கால நாடகம். பல நடிகர்கள் கதா பாத் திரங்களின் வேஷம் பூண்டு கதையை நடிப்பதே நாடகம். நாட்டியத்திற்கு உதவியது போலவே, இம் முற்றிய நாட கத்திற்கும் திருக்கோயில்கள் பெரிதும் உதவின. வைதிக சமயங்கள் நாடகத்திற்கு உரிய கதைப்பொருளைத் தந் தன. இந்த வைதிக சமயங்கள் வடிவெடுத்து வந்தன போன்று விளங்கிய திருக்கோயில்களின் முற்றம், நாடகம் நடிக்கும் அரங்காகப் பயன்பட்டது. இது கற்பிதமன்று;

நாடகம் இருந்ததற்குச் சான்றுகள்

உண்மையே என்பதுகல்வெட்டுக்களால் அறியலாகும். முதல் இராஜராஜன் (கி. பி. 985-1017) தனது தலைநகராகிய தஞ் சையில் பிருகதீசுவரர்கோயில் எடுப்பித் தான். இக் கோயிலில் ‘இராஜ ராஜேசு வர நாடகம்’ என்ற ஒரு நாடகம் ஆண்டுதோறும் நடிக்கப் பட்டு வந்தது என்று ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது (S. I. I. II. p. 306; 120 of 1931). இந் நாடகம் பிருகதீசு வரர் கோயில் கட்டிய வரலாற்றையும், அரசனது அருஞ் செயல்கள் சிலவற்றையும் அமைத்திருத்தல் வேண்டும். இது தோன்றிச் சுமார் ஒரு நூற்றுண்டுக்குப் பின், அதாவது கி. பி. 1119-ல் கமலாலய பட்டர் என்பவர் பூம்புலியூர் நாடகம் என ஒரு நாடகம் இயற்றி அரசனல் இறையிலி நிலம் பெற்றுர் எனத் தென்னுற்காட்டுக் கட

லூரில் உள்ள கல்வெட்டு ஒன்று தெரிவிக்கிறது. இந் நூல் இத் தல மகிமையை நாடகவடிவிற் கூறுவதாக அமைந்திருத்தல் வேண்டும். நாடகங்களுக்கும் வைதிக சமயத்திற்கும், கோயில்களுக்கும் இருந்த தொடர்பு இங்குக் காட்டிய உதாரணங்களால் தெளிவாகும். 10-ம் நூற்றாண்டளவில் தமிழ் நாடகங்கள் இருந்தன என்பது உண்மை. முதல் நாடகம் தோன்றியது பெரும்பாலும் 10-ம் நூற்றாண்டிற்குச் சிறிது முன்பாக இருக்கலாம்.

மேற்கூறியவாறு சில நாடகங்கள் தோன்றினும், இவ்வகை நூல்கள் தமிழ் நாட்டில் செழித்து வளர்ந்தன வாகத் தெரியவில்லை. நம் தமிழிலுள்ள பிரபந்தங்களின் இயல்புகளை உணர்த்தும் நூல் 'பாட்டியல்' எனப்படும். இந்தப்பாட்டியல்களில் உழத்திப்பாட்டு (பள்ளு), குறத்திப் பாட்டு (குறவஞ்சி) என்ற இரண்டு தவிர வேறு நாடக நூல்கள் காணப்படவில்லை. இவ்விரண்டு நூல்களும் கோயில்களோடு தொடர்புடைமை முக்கூடற் பள்ளு, குருகூர்ப் பள்ளு, குற்றாலக் குறவஞ்சி முதலிய நூல்களால் நன்கு விளங்கும். இவைகள் 17-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றின.

பழைய நாடக நூல்கள்

இசைப் பாட்டுக்கள் நாளடைவில் வளமுற்றுக் கீர்த்தனங்கள் செழித்துப்பெருகின. குற்றாலக் குறவஞ்சியில் கீர்த்தனைப் பாட்டுக்களைக் காணலாம். இக் கீர்த்தனங்களால் நாடகங்களும் வளமுற்றன. 18-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சீகாழி அருணாசலக்கவிராயர் என்ற கவிஞர் இராம நாடகக் கீர்த்தனை என்ற நூலை இயற்றினர். இதுமுதல் கீர்த்தனை வடிவில் நூல்கள் இயற்றப் பெறலாயின. கதா காலக்ஷேபத்திற்குச் சில பயன் பட்டன; சில நாடகங்களாக நடிக்கப்பட்டன. பாரதக் கீர்த்தனை, பெரியபுராணக் கீர்த்தனை, நந்தன் சரித்திரக் கீர்த்தனை, திருவிளையாடல் கீர்த்தனை முதலியனவும், சகுந்தலை நாடகம், அரிச்சந்திர நாடகம் என்பனவும் நாடகத்திற்கு உதாரணங்களாம்.

கீர்த்தனைகளின் தோற்றம்

19-ம் நூற்றாண்டில் மேனாட்டுக் கல்வி நாட்டில் பரவத் தொடங்கிற்று. ஆங்கிலம் கற்றார் பலராயினர். இவர்

வடமொழி நாடகங்களையும் மேல் நாட்டு நாடகங்களையும் தழுவிய தமிழ் நாடகங்கள்

களுள் ஒரு சிலர் வடமொழி நாடக இலக்கணங்களையும் முறைகளையும் பின்பற்றி நாடகங்களை இயற்றினர். வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் இவர்களுக்குள்ளே தலைமை வாய்ந்தவர். நாடகம் பற்றி இவர் கொண்ட கொள்கைகளை இவரது நாடக இயலிற் காணலாம். இவர் இயற்றிய நாடகங்கள் உயரிய செந்தமிழ் நடையில் எழுதப்பெற்றன. இடையிடையே கீர்த்தனை வடிவில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. ஆகவே இவரது நாடகங்களை நடிப்பதற்குச் சங்கீதப் பயிற்சி அற்பமாயிருந்தாலும் போதியதாகும். வேறுசிலர் வடமொழி நாடகங்களைத் தழுவுவதில் விருப்பின்றி, ஷேக்ஸ்பியர், ராஸீன், மோலியர் முதலிய மேனாட்டு நாடக ஆசிரியர்களைப் பின்பற்றி நாடகம் இயற்றலாயினர். ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை இவர்களுள்ளே தலைசிறந்தவர். இவர் இயற்றிய 'மனோன்மணீயம்' நாடகங்களில் தனிச் சிறப்புடையதாக என்றும் விளங்கக் கூடியது.

நடிகராயுள்ள நாடக ஆசிரியர்

தற்காலத்து நாடகங்கள் இல்லாத குறையை நீக்கியவர் திரு. பம்மல் சம்பந்த முதலியார். இவர் தமிழில் இயற்றிய நாடகங்களிற் பெரும்பாலானவை எளிய வசன நடையில் உள்ளன. 'லீலாவதி சுலோசனை,' 'மனோகரா' முதலியவற்றால் இவர் திறமை நன்கு விளங்குகின்றது. இவர் நடிகராகவும் இருந்தமையால் நாடக நயங்களைக் கூர்ந்துணரும் திறம் பெரிதும் வாய்ந்தவர்.

வருங்காலத்தில் நாடகக் கலை மிக மேம்பட்டு விளங்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது.

17

மதுரையும் தமிழ் இலக்கியமும்

நமது தமிழ் நாட்டிலே மிக்க புகழ்பெற்று விளங்குவன மூன்று பெருங் கழகங்களாகும். ஒன்று, மதுரைப் பெருநகரிலே 1901-ம் வருஷத்திலே ஸ்ரீ பாண்டித்துரைத் தேவர் அவர்களால் நிறுவப்பெற்று இன்றுகாறும் செவ்வனே நடைபெற்று வருகிற மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கமாகும். இரண்டாவது, சென்னையில் 1905-ம் ஆண்டில் ஸ்ரீ. ஜே. எம். நல்லசாமிப்பிள்ளை முதலியோரால் நிறுவப் பெற்றுப் பலவகையானும் விரிவடைந்து மிக்க ஊக்கத்துடனும் ஆர்வத்துடனும் நடத்தப்பட்டு வருகிற சைவ சிந்தாந்த மகா சமாஜம் ஆகும். மூன்றுவது, தஞ்சையை அடுத்துள்ள கருந்திட்டாங் குடியில் 1913-ம் வருஷத்தில் தோன்றி மிக்க தமிழ்-ஆர்வத்துடன் நடத்தப் பெற்றுவருகிற கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம் ஆகும். இவற்றுள், இரண்டாவதாகக் குறிப்பிட்ட சமாஜம் தமிழ் இலக்கியத் துறையிலும் பேருழைப்பெடுத்துப் பெருந்

மூன்று தமிழ்க் கழகங்கள்

தொண்டு புரிந்து வருகிறது; எனினும், முதன்மையாகச் சமயச் சார்பு பற்றியதே யாகும். ஏனைய இரண்டு சங்கங்களும் தமிழின்பொருட்டே நிறுவப்பெற்றன. எனினும், பொருள் முட்டுப்பாடு முதலிய பலவகைக் காரணங்களால், குறிப்பிட்ட சிற்சில தமிழ்த் துறைகளில் மாத்திரம் உழைத்து வருகின்றன. உதாரணமாக, தமிழ்க்கலாசாலை நடத்துதல், பத்திரிகை வெளியீடு, அச்சில் வாராத பழந்தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பித்

---

* மதுரைத் தமிழ் இலக்கிய மகாநாட்டில் 18—1—41ல் நிகழ்த்திய தலைமை உரையிலிருந்து எடுக்கப்பெற்றது.

தல் முதலிய தொண்டுகளை இவை ஆற்றிவருகின்றன. இவையெல்லாம் பழமையைப் போற்றுகிற அளவிலே நின்றுவிடுகின்றன. பழைய மரபைக் கைவிடாது, அதனோடு தொடர்புகொண்டு, புதிய புதிய துறைகளில் புத்துணர்ச்சியோடு தமிழ்-இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பேணுதல் மிக அவசியமாகும். இப்புதிய துறையைப் பிரசாரம் செய்வதற்கும், இதன்கண்ணே உழைத்துவருவதற்கும் ஒரு புதிய கழகம் வேண்டற்பாலதே யாகும்.

தமிழ் மொழியின் சரிதத்தோடும், தமிழ் இலக்கியச் சரிதத்தோடும் மதுரை மூதூரின் பூர்வ சரிதம் பின்னிக் கிடக்கிறது. தொல்காப்பியனார் காலத்துத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திற்கு எல்லை 'வடவேங்கடம் தென்குமரி' என்பர். இப் பரந்துபட்ட பிரதேச முழுவதும் பேசப்பட்ட தமிழ்மொழி—இடம், சமயம், மக்கள் வகுப்பு முதலிய வேறுபாடுகளால் பாதிக்கப்படாது—எங்கும் ஒரே நிலையில்,ஒரே முறையில், உச்சாரணபேதஞ் சிறிதுமின்றி வழங்கிவந்ததென்று ஒருவரும் கூறத்துணியார். இப் பேச்சு வழக்கு நூல் வழக்காக மாறும்பொழுது, குறிப்பிட்ட ஓரிடத்து வழங்கும் மொழியே பிரசாரமெய்திப் பொதுப்பட அங்கீகரிக்கப்பட்டு அவ்வகை மொழியில் நூல்கள் பெருகும். மதுரைப் பிரதேசத்தில் வழங்கி வந்த மொழியே இங்ஙனமாகப் பிரசாரமெய்தி அங்கீகாரம் பெற்று நூல்களின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்தது. இப்பெருமைக்குக் காரணங்களும் பலவுள. முதலாவது அப் புராதன காலத்திலே மதுரை மாநகர் பெருஞ்சிறப்புற்று விளங்கிற்று; அக்காலத்துத் தமிழ்-நாகரிகத்திற்கு லக்ஷ்ய பூமியாயிருந்தது; அகநாட்டு வாணிபமும் புறநாட்டு வாணிபமும் மிக்க ஊக்கத்துடன் நடைபெற்று வந்தன; பல தேசத்துள்ள மக்களின் கூட்டுறவினாலே மதுரை நகரத்து மக்களின் வாழ்வு நிறைவெய்தி இனிது ஒழுகியது; கல்வி சிறந்தோங்கிற்று; தமிழாசிரியர் மிகப் பலர் தோன்றினார்கள்; அவர்களை ஆதரித்து அவர்கள் இயற்றிய செய்யுட்களைப் போற்றுதற்கு, மதுரையில் ஆண்ட பாண்டிய பரம்பரை பெருவிருப்புற்று முன்வந்

பாண்டி நாடே செந்தமிழ் நாடு

தது. இங்கிலையில் மதுரை மூதூரில் தமிழ் செழித்து வளர்ந்தமை சிறிதும் ஆச்சரியமன்று. அங்கே தோன்றிய நூல்களின் தமிழே பொது அங்கீகாரத்திற்கு உரியது எனக்கொள்ளப்பட்டது. மற்றைப் பிரதேசங்களிலுள்ள புலவர்களும் இம்மதுரைத் தமிழைப் பின்பற்றியே பாடினர். ஆகவே, மதுரைப் பிரதேசத்துத் தமிழே 'செந்தமிழ்' (Standard Tamil) ஆயிற்று. இதனால் இப்பிரதேசம் 'தமிழ் நாடு' (பெரியபுராணம், திருஞான. 652) எனச் சிறப்புற்று வழங்கலாயிற்று. செந்தமிழ் நிலமாவது யாதெனின்,

சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனியும்
சவுந்தர பாண்டியன் எனுந்தமிழ் நாடனும்
சங்கப் புலவரும் தழைத்து இனிதிருக்கும்
மங்கலப் பாண்டி வளநாடு என்ப

என்றனர் சங்கரநமச்சிவாயப் புலவர். பரஞ்சோதி முனிவரும்,

....தென்சொல்
மடமகட்குஅரங்கு என்பது வழுதிநாடுஅன்றோ

என்று புகழ்ந்தேத்தினர். இவர்களைக் கூறுவான் ஏன்? 9-ம் நூற்றாண்டினரான மாணிக்கவாசகர்,

தண்ணார் தமிழ்அளிக்கும்
தண்பாண்டி நாட்டானை

என்றனர் (திருவாசகம் 8, 10). இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்த புலவர்களுங்கூட இக்கருத்துப்படவே பாடுகின்றனர்:

தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின்
மகிழ்நனை மறுகின் மதுரை

என்பது சிறுபாணாற்றுப்படை.

தமிழ்கெழு கூடல்

என்பது புறநானூறு (58). இங்ஙனமாகத் தமிழ்மொழிச் சரிதத்தோடு இம் மதுரைநகரின் சரிதம் பிணைந்து கிடக்கின்றமை காணலாம்.

மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்ட பாண்டி நாட்டிலே பொதிய மலையிலே, 'என்று முள தென்தமிழ் இயம்பி யிசை கொண்ட'வராகிய அகத்திய முனிவர் வாழ்கின்றார் என்பது நம்மவர் நம்பிக்கை. இம்முனிவர்க்கு மாதொருபாகன் ஆதியில் தமிழ்-நூல் உணர்த்தினார் என்பர். முதன் முதலில் தமிழ்ச் செய்யுட்களையும் தமிழ் நூல்களையும் ஆராய்ந்த இடம் மதுரை என்பது தலைச்சங்கம் இங்கே கூடியதென்னும் வரலாற்றால் உணரப்படும். திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக்கடவுள், முருகவேள, அகத்தியனார் முதலியோர் இத் தலைச்சங்கத்தில் தமிழை ஆராய்ந்தார் என்று கூறுவர். இப் பௌராணிக வரலாறு தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மையினையும் மதுரையின் தொன்மையினையும் நமக்கு நன்கு உணர்த்துகிறது. கடல்கொண்ட கபாடபுரத்துக் கூடியதாகக் கூறும் இடைச் சங்கத்தை விடுத்து, கடைச்சங்கத்தை நோக்குவோமாயின், அதுவும் கூடிய இடம் இம் மதுரையே யாகும். தற்காலத்தே ஆராய்ச்சியாளரிற் சிலர் கடைச் சங்கத்தின் உண்மையைக்கூட ஐயத்தின் பாற் படுத்துகின்றனர். ஆனல் பாலைக்கலியிலே (35),

மதுரையும் சங்கங்களும்

நிலனாவில் திரிதரூஉம் நீள்மாடக் கூடலார்
புலனாவிற் பிறந்தசொற் புதிதுண்ணும் பொழுதன்றோ.

என வந்துள்ளது. இரண்டாவது அடிக்கு 'அறிவினையுடைய சான்றோர் நாவிற் பிறந்த கவிகளின் புதுமையைக் கொண்டாடும்' என நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறினர். ஈண்டுக்குறித்த சான்றோர் கடைச்சங்கத்துச் சான்றோராகவே இருத்தல் கூடும். அன்றியும், 'மதுராபுரிச் சங்கம் வைத்தும்' என கி. பி. 8-ம் நூற்றாண்டுச் சாசனம் ஒன்று கூறுகிறது. ஆகவே, கடைச்சங்கத்தின் உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளுதல் பிழையாகாது எனவே தோன்றுகிறது. இச் சங்ககாலத்துப் புலவர்களிற் பலர் மதுரையைப் புகழ்ந்து பாடியுமுள்ளார். 'கூடற்றமிழ்' எனப் பெயர் பெற்ற மதுரைக் காஞ்சியில்,

புத்தே ளுலகங் கவினிக் காண்வர
மிக்குப்புகழ் எய்திய பெரும்பெயர் மதுரை

என்று சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அகநானூற்றில்,

பாடுபெறு சிறப்பிற் கூடல் (231)

எனவும்,

பொன்மலி நெடுநகர்க் கூடல் (253)

எனவும் கூறப்படுகிறது. பரிபாடலில் (19),

புலத்தினும் போரினும் போர்தோலாக் கூடல்

என வருகின்றது. அறிவுத்துறையிலும் போர்த்துறையிலும் மதுரைமாநகர் வென்றியோடு விளங்கிற்று. இவ்வாறு கூறப்பட்ட 'மாடமலி மறுகிற்கூடற்' பதியை

பாடல் சான்று பல்புகழ் முற்றிய
கூடல்

(பரிபாடல். 17)

எனக் கடைச்சங்கப் புலவரொருவர் வாயாரப் புகழ்கின்றனர். இப்பதியின் புகழை,

தண்தமிழ் வேலித் தமிழ்நாட்டகம் எல்லாம்
நின்று நிலைஇப் புகழ்பூத்தல் அல்லது
குன்றுதல்உண்டோ மதுரை கொடித்தேரான்
குன்றம் உண்டாகு மளவு

(பரிபாட்டுத்திரட்டு. 8)

என்று இங்ஙனம் விரித்தனர் பிறிதொரு சங்கப் புலவர். இப் பெரும்பெயர் வாய்ந்த மதுரையைப் பற்றி எழுந்துள்ள கடைச்சங்கச் செய்யுட்களும் பலவாம். 'மதுரைக் காஞ்சி'யென்று இந்நகரின் பெயரால் அமைந்துள்ள அடிநிமிர்ந்த செய்யுளை முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளேன். பரிபாடல் என்னும் நூலிலே நான்கு பெருஞ் செய்யுட்கள் இம் மதுரையைப் பற்றியன.

வையைஇரு பத்தாறு மாமதுரை நான்கு
செய்யபரி பாடற் றிறம் [என்ப

என்பது பரிபாடலின் அமைதி. சங்கச் செய்யுட்களில் இவையே யன்றி, இந் நகரைப் பற்றிய தொடர்களும் பல

வாம். இங்ஙனமாக, தமிழிலக்கியங்களின் பிறப்பகமாகிய கடைச் சங்கத்திற்கும் இம் மதுரைமாநகர்க்கும் மிகநெருங்கிய தொடர்புஉண்மை காணலாம். கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் நடுநாயகமாய் விளங்கியவரும், இறைவன் என்றும் எண்ணுது தாம் உண்மை என்று கண்டதனை நெஞ்சுறுதியுடன் அஞ்சாது கூறிய ஆண்டகையுமாகிய நக்கீரர் இப்பதியினரே ஆவர். 'மதுரைக் கணக்காயனுர் மகனுர் நக்கீரனுர்' என இவரை வழங்குவர். அன்றியும் நமது தமிழ் மொழிக்கு இலக்கணம் வரையறுத்த முதற்பெருநூலாகிய தொல்காப்பியமும் இம் மதுரைப் பேரூரோடு இயைபுடையது எனவே கருதுதற்கு இடமுண்டு. அப்பெரு நூல்,

நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து அரங்கேற்றப்பட்டது என அந்நூலின் பாயிரத்திலே பனம்பாரனுர் கூறுதல் உணரத்தக்கது. பாண்டியனது அவை அவனது தலைநகராகிய மதுரையின் கண்ணதாதல் வேண்டும் எனச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

பாண்டி நாட்டில் நிலவிய சமயங்கள்

இனி, இம்மதுரைப் பேரூரின் சரிதத்தை நீளத் தொடர்ந்து நோக்குவோம். கல்வி இந்நகரில் தழைத்தோங்கியது போலவே சமயவுணர்ச்சியும் தழைத்தோங்கியதெனக் கூறுதல்வேண்டும். முதன்முதலாகப் பாண்டிநாட்டில் நிலவிய சமயம் வைதிக சமயம் என்று கொள்ளுதற்கே சான்றுகள் உள்ளன.

பணியியர் அத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே
இறைஞ்சுக பெருமநின் சென்னி சிறந்த
நான்மறை முனிவர் ஏந்து கை யெதிரே

எனப் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைக் காரிகிழார் பாடுகிருர். கடைச்சங்க காலத்து அரசாங்கம் ஒப்பிய சமயம் வைதிகசமயமே யாயினும், ஜைன சமயமும் பௌத்த சமயமும் தமிழ்நாட்டில் அதிபுராதன காலத்திலேயே புகுந்துவிட்டன. இவ் இரு சம

யத் துறவிகளும் ஆங்காங்கே வதிந்துவந்து சமயத் தொண்டும் தமிழ்மொழித் தொண்டும் புரிந்துவரலாயினர். தமது அருஞ் செயல்களால் தமிழ்மக்கள் இதயத்தையும் இவர்கள் கவரலாயினர். சிற்சில காலங்களில் சமயம்பற்றிய வாதப் பிரதிவாதங்களும் நிகழலாயின.

வாதி கை யன்ன கவைக்கதிர் இறைஞ்சி
இரும்பு கவர்வுற்றன பெரும்புன வரகே

(மலைபடு. 112-8)

என வரகின் முற்றியிரட்டித்த கதிர்களுக்கு வாதஞ் செய்வோனது கையிடத்து இணைந்த விரல்கள் உவமமாகக் கூறப்படுகின்றன. முதலில் ஜைனசமயம் சமாதான நெறியைக் கைக்கொண்டு தனது கொள்கைகளை அமைதியோடு பரப்பிவந்தது. வள்ளுவபபெருந்தகையார் இயற்றியருளிய பெருநூலே இதற்குத் தக்க சான்றாகும். இந்நூல் கடைச்சங்க காலத்துக்குச் சில நூற்றாண்டுகள் பிற்பட்டதாகலாம். திருவள்ளுவர் ஜைனர் என்பது 'மலர்மிசை யேகினான்' என்ற கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளால் ஐயுறவிற்கு இடனின்றி உணரலாகும். இவர்வாழ்ந்த திருநகர் இம்மதுரையே என்பது இவரைப் 'போதார் புனற் கூடற்கு அச்சு' என ஆன்றோர்கள் கூறுவதால் அறியலாகும். மற்று, பௌத்த சமயமோ எனின், சமாதான நெறியை விடுத்து வாதப்போரால் வெற்றிகொள்ளத் துணிந்தது. இவ் இரண்டு மனப்பான்மைகளும் வள்ளுவர் நூலுக்கு இரண்டொரு நூற்றாண்டு பிற்பட்டுத் தோன்றிய சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்ற காவியங்களால் நன்கு உணரக் கிடக்கின்றன. ஜைனகாவியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் வைதிக சமயம் இகழ்ந்துரைக்கப்படவில்லை. பௌத்த காவியமாகிய மணிமேகலையில் 'ஆபுத்திரன்திறம் அறிவித்த காதை' முழுவதும் வைதிகக் கொள்கையின் இகழ்ச்சியுரையாகும். இந்நூலில், பிற இடங்களிலும் இவ்வகை இகழ்ச்சிக்குறிப்பு ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. இவ் இரண்டு காப்பியங்களுள் மணிமேகலை மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனார் இயற்றியது என்பது இங்கே மனங்கொள்ளத்தக்கது.

பௌத்த, ஜைன சமயங்களை வென்று சைவம் நிலை பெறுதல்

நாளடைவில் பௌத்தசமயம் வலிகுன்றிவிட்டது. ஜைன சமயம் வலிபெருகிக்கொண்டே வந்து இம் மதுரையை முற்றுகையிட்டது. அரசனைத் தன்வயமாக்கி 'அரசாங்கச் சமயம்' என்னும் நிலைமையையும் அடைந்தது. 'மன்னன் எப்படி மன்னுயிர் அப்படி' ஆகலின், குடிகளும் இச்சமயத்தைத் தழுவலாயினர். வைதிகசமயம் தன்னுயிரின் பொருட்டாகப் போராட நேர்ந்தது. தொன்மை தழுவி நிற்பவர்கள் பெண்கள்; இவர்களே வைதிக சமயத்திற்கு ஊற்றங்கோலா யிருந்தவர்கள். மதுரையரசனது திருத்தேவியாகிய மங்கையர்க் கரசியாரால் சம்பந்தப் பெருந்தகையார் மதுரை நகர்க்குச் சென்று ஜைனரை வாதில் வென்று, பாண்டியனை மீட்டு, சைவ சமயத்தை மீண்டும் அரசாங்கச் சமயம் ஆக்கியமை பிரசித்த சரித்திர விஷயமே. மதுரையில் நிகழ்ந்த இச்சமய வெற்றியால் சமயக் கல்வியும் சமய இலக்கியங்களும் வளர்ந்து செழித்தன. இத்திருநகரின் சரிதத்தோடு மீண்டும் தமிழ்க்கல்வி முதலியன தொடர்புற்றுப் பெருகலாயின.

ஜைன சமயத்தின் இலக்கியத் தொண்டு

ஆனால் ஜைனசமயம் முற்றும் அழிந்துவிடவில்லை. அரசியற் செல்வாக்கை இழந்தது உண்மை. இதனை ஒரு நன்மை என்றே நாம் சொல்லவேண்டும். ஏனெனின் அச் சமயம் பிற வழிகளிலே பேருழைப்பு எடுத்துவந்தது. சிறந்த தமிழ் இலக்கியங்களையும் இலக்கணங்களையும் இயற்றி அவற்றின் மூலமாகத் தமிழ் மக்கள் இதயத்தைக் கொள்ளைகொள்ள முயன்றது. சூளாமணி என்ற தலைசிறந்த காவியம் இங்ஙனம் தோன்றியதேயாகும்.

நாமாண் புரைக்குங் குறையென்னினும்
நாம வென்வேல்
தேமாண் அலங்கற் றிருமால்நெடுஞ்
சேந்தன் என்னும்

தூமாண் தமிழின் கிழவன்சுட ராரமார்பிற்
கோமான் அவையுள் தெருண்டார்கொளப்
பட்ட தன்றே

இச் செய்யுளில் 'தமிழின் கிழவன்' எனச் சேந்தன் விசேடிக்கப்படுதல் காணலாம். பாண்டியனுக்கே இவ் அடைமொழி உரியதாதல் அவனுக்குரிய 'தமிழ் நாடன்' என்னும் திவாகரப் பெயரால் அறியலாம். ஆதலால், சூளாமணிக் காவியமும் பாண்டியனது அவைக்களத்து அரங்கேற்றப் பட்டமை உணரக் கிடக்கின்றது. இங்ஙனமே சீவகசிந்தாமணி என்னும் பெருங்காப்பியமும் இம் மதுரை மூதூரோடு தொடர்புடைய தாகும். இது ஜைனர்கள் இப் பெருங்காப்பியத்தைக் குறித்து வழங்கும் வரலாற்றினுல் தெளியப்படுகின்றது. ஆசிரியர் திருத்தக்கதேவர் சோழர் குலத்து உதித்தவரேயெனினும், பாண்டிவள நாட்டிலுள்ள மதுராபுரியை அடைந்து, அங்குள்ள சங்கப் புலவர்களோடு அளவளாவியிருந்து, அவர்கள் கருத்துப்படியே சிந்தாமணியை இயற்றி, அவர்கள் திருமுன்பில் அரங்கேற்றினர் என்ப. இச்சங்கம் கடைச்சங்கமன்று; நீண்டகாலத்திற்குப் பின் இருந்த ஒரு சங்கம் என்று கொள்ளுதல்வேண்டும். மதுரைக்குப் பெரும்புகழ் விளைத்து அப்புகழ் எங்கும் பரிமளிக்குமாறு செய்த 'தமிழ்ச் சங்கம்' மீண்டும் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்று, புதிய புதிய நோக்கத்துடனும் புதிய புதிய கோலத்துடனும் தமிழ்மொழியையும் தமிழ் இலக்கியத்தையும் நன்கு பேணிப் போற்றிவந்துளது என்பது இப்பிற்காலச் சங்கமும் நமக்குத் தெளிவாய்ப் புலப்படுத்துகின்றது.

சூளாமணியும் சிந்தாமணியும் மதுரையில் அரங்கேறியன

மதுரையில் நிகழ்ந்த சமய வெற்றியால் சமய நூல்கள் பெருகின என்று முன்னர்க் கூறினேன். இச் சமய நூல்களை நாம் நான்கு பெரும் பிரிவாக அமைக்கலாம். முதலாவது பக்தி நூல்கள். இந்தப் பகுதி நூல்கள் சம்பந்தமூர்த்திகளது காலத்திற்குச் சிறிதுமுன்புதானே தோன்றத் தொடங்கியபோதிலும், அவரது சமய வெற்றிக்குப்

பக்தி நூல்கள்

பின்னரே உரம் பெற்றுத் தழைத்தோங்கலாயின. தமிழ் நாட்டில் பக்த பரம்பரையையும், பக்தி நூற் பரம்பரையையும் உற்பத்தி செய்ததும் இச்சமய வெற்றியே என்று தான் நாம் கொள்ளவேண்டும். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், ஒன்பது முதலிய திருமுறைகளைப் பாடிய திரு அடியார்கள் முதலியோர்களும், ஆழ்வாராதியர்களும் இந்தப் பக்த பரம்பரையில் உள்ளவர்களே. இன்னோர் அருளிச்செய்த தெய்வப்பாடல்களே பக்திநூற் பரம்பரைக்குப் பெருமையும் புகழும் அளித்திருக்கின்றன.

இரண்டாவதாக, சமய சாஸ்திரங்களைக் கூறுதல் வேண்டும். பக்தியால் எழுந்த திருவாக்குக்களுக்குச் சாஸ்திர சம்மதமான பொருள் வேண்டும்; அன்றியும் சமயங்களும் சாஸ்திர மூலமாகத் தருக்கித்து நிறுவப்பட வேண்டும். இக்காரணங்கள்பற்றியே சமய சாஸ்திரங்கள் தமிழில் தோன்றின.

சமய சாஸ்திரங்கள், காவியங்கள், புராணங்கள்

மூன்றாவதாக, நமது பாரததேச முழுமைக்கும் இலக்கிய மூலதனமாக உள்ள மஹாபாரதம், இராமாயணம் என்ற இதிகாசங்களின் வழித் தோன்றிய தமிழ் நூல்களைக் கூற வேண்டும். இவைகள ஏற்கெனவே சங்கத்து ஆன்றோர்களால் இயற்றப்பட்டன என்று கொள்ளுதற்குச் சில சான்றுகள் உள்ளன. 'மாபாரதம் தமிழ்ப்படுத்தும்' என்பது சின்னமனூர்ச் சாஸனத் தொடர். சங்க காலத்து இராமாயணத்தைச் சார்ந்தனவாகக் கொள்ளக்கூடிய சில செய்யுட்கள் பழைய உரைகளால் தெரியவருகின்றன. ஆனால் இந்நூல்கள் இப்போது மறைந்துவிட்டன. சமய உணர்ச்சி மிக்குப் பரந்து தமிழ்நாடு முழுதும் அலைமேல் அலையாக மோதியடித்து எழுந்த பிற்காலத்தே அவ் உணர்ச்சியின் வேகத்தால் தோன்றிய நூல்களைப்போல, இவைகளால் தமிழ் மக்களை வசீகரிக்க முடியவில்லை. இக் குறைபாட்டினாலேயே இவை வழக்கொழிந்து போயிருக்கலாம். கல்வி மாட்சியும், அறிவின் மாட்சியும், உணர்வு மாட்சியும், உண்மைத் தமிழ்மரபு உணர்ச்சியும், ஈடும் எடுப்புமற்ற கவிதாசக்தியும் வாய்ந்தவர் கம்பர். இவர் இயற்றிய

இராமாவதாரமே உண்ணத் தெவிட்டாத தெள்ளமிர்தமாக உள்ளது. இது தமிழ் நாட்டிற் பரந்து பெருகிய பக்தியாற் பிறந்தது என்பது,

> படிகொண்ட கீர்த்தி இராமாயணம் என்னும்
> பக்தி வெள்ளம்

என்று இராமாநுஜ நூற்றந்தாதியில் வரும் அடியினால் உணரலாகும். நான்காவதாக, அடியார்களைக் குறித்தும் புண்ணிய ஸதலங்களைக் குறித்தும் எழுந்த புராணங்களைக் கூறுதல்வேண்டும். அடியார்களது பெருமை குறித்தெழுந்த நூல்களுள், திருத்தொண்டர் புராணம் என்னும் பெரிய புராணத்தையும் குருபரம்பரைகளையும் இங்குக்கூறலாம். புண்ணிய ஸ்தலங்களைக் குறித்தெழுந்த நூல்களைப்பற்றிச் சிறிது கூர்ந்து நோக்குதல் வேண்டும்.

இறைவனே பாண்டி நாடன் ஆனான்

தமிழ்வளத்தாலும் சமயவெற்றியாலும் பெயர் சிறந்து விளங்கிய மதுரை மூதூர் ஒரு புண்ணிய ஸ்தலமாகப் போற்றத்தக்க பெருமையை அடைந்துவிட்டது. இவ்வாறு போற்றப்படுவதற்கு மணிவாசக சுவாமிகளின் சரித்திரம் ஒரு சிறந்த காரணமாயிருத்தல் வேண்டும்.

> மதுரைப் பெருநன் மாநகர் இருந்து
> குதிரைச் சேவகன் ஆகிய கொள்கையும்
> ஆங்கது தன்னில் அடியவட் காகப்
> பாங்காய் மண்சுமந்து அருளிய பரிசும்
> (கீர்த்தித் திருவகவல்)

என்பன பக்திபரவசராயுள்ள தமிழ்மக்களுக்குப் பருகியாராத பராவமுதாக இருத்தல் வேண்டும். இறைவன் 'ஆடக மதுரைக்கு அரச'னாகப் போற்றப்பட்டான். பாண்டிய நாடே அவனது பழம்பதியாயிற்று. 'பாண்டிப் பிரான்' (திருவாச-13, 2), 'தென்பாண்டி நாடன்' என்று அவன் பெயர் புனையப்பட்டான் :

> சீரிய வாயாற் குயிலே தென்பாண்டி நாடனைக்
> கூவாய்!

என்பது குயிற்பத்து. ஆனால் பாண்டிய நாட்டைக் 'குமரிநாடு' அல்லது 'கன்னிநாடு' என்பது பழையதொரு வழக்கு. குமரியம்பெருந்துறை இந்நாட்டிலே இருப்பதாதல் பற்றி இப்பெயர் எழுந்தது. கன்னிநாடு என்ற வழக்குண்மை,

> செந்நெறி விளக்குகின்றார்
> திருமறைக் காடு சேர்ந்த
> நன்னிலை கன்னிநாட்டு
> நல்வினைப் பயத்தாற்கேட்டார்

என்ற பெரிய புராணச் செய்யுளால் அறியலாம். இக்கன்னிநாடு எங்ஙனம் இறைவனுக்கு உரிய தாயிற்று? இவ்வினாவிற்கு, தடாதகை என்னும் செழியர்குலத்துப் பெண்ணரசி இறைவனைத் திருமணம் செய்துகொண்டாள் என்னும் வரலாறு தக்க விடை அளிக்கின்றது.

ஸ்தலபுராணங்கள்

இவ்வரலாற்றினையும் பிற வரலாறுகளையும் தொகுத்துத் திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம் எழுந்தது. இதுபோன்றே தில்லையம்பதி பற்றிக் 'கோயிற் புராணம்' தோன்றிற்று. இங்ஙனமே நாளாவர்த்தியிற் பல ஸ்தலங்கட்கும் ஸ்தலபுராணங்கள் பல இயற்றப்பட்டன. நிகழும் நூற்றாண்டின் தொடக்கம்வரை ஸ்தலபுராணங்கள் தோன்றியவண்ணமாகவே யிருந்தன. இவ்வகையான ஸ்தலபுராணங்களை மிகுதியாக இயற்றிப் பக்தியைத் தமிழ் மக்களிடையே பெருக்குவதற்கு முயன்றவர்களுள் இறுதியில் வந்தவர்கள் திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்வான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள்.

பிரபந்தங்களின் வளர்ச்சி

மதுரைமாநகரின் மாஹாத்மியம் ஸ்தல புராணங்களைப் பெருக்குதற்கு மாத்திரம் பயன்பட்டது என்று நினைத்தல் சரியன்று; பிரபந்தங்கள் பல தோன்றுதற்கும் காரணமாயிருந்தது. கோவை, உலா, அந்தாதி, கலம்பகம் முதலியன தோன்றிப் பெருகலாயின. பிற ஸ்தலங்களின் மாஹாத்மியமும் இங்ஙனமே பிரபந்த வகைகள் பெருகுதற்குக் காரணமாயிருந்தன.

தேவாரம் திருவாசகமாகிய அருட்பாடல்கள் தோன்றும்வரை மதுரையை ஆண்ட பாண்டிய மன்னர்கள் சுயேச்சாதிகாரிகளா யிருந்தனர். அத்திருப்பாடல்கள் எழுந்த காலத்துக்குப் பின்னர் மூன்று நூற்றாண்டுகளாகப் பாண்டிநாடு சோழராட்சிக்குள் அமைந்து, பாண்டிய மன்னர்கள் தமது சுயேச்சாதிகாரத்தை இழந்தனர். இக்காலத்தேதான் மெய்கண்ட சாஸ்திரமாகிய சமய சாஸ்திரங்களும், இதிஹாசங்களும், பெரியபுராணமும் சோழ தேசத்தில் தோன்றின. பாண்டிய மன்னர்கள் மீண்டும் முயன்று சுயேச்சாதிகாரம் பெற்றுச் சோணாடு கொண்ட காலத்துத்தான், மதுரையின் மாஹாத்மியமும் ஸ்தல புராணங்களும் தோன்றத் தொடங்கின. அம்மன்னர்கள் மீண்டும் துலுக்கர் கலாபத்தால் வலியிழந்து பராதீனரா யிருந்த காலத்தே தான் முற்குறித்த பிரபந்த வகைகள் பிரசாரம் எய்தின.

இறுதியில் குறிப்பிட்ட இக்காலத்தில் மதுரையிலே இலக்கியம் பற்றிய ஒரு கிளர்ச்சி எழுந்ததென்று எண்ண இடமுண்டு. தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்கள் முதலியவற்றைக் கற்றற்குப் பலரும் விரும்பியிருக்க வேண்டும். பொதுவாகத் தமிழ்க் கல்விக்குப் பேராதரவு ஏற்பட்டதெனக் கொள்ளுதல் மிகவும் பொருந்தும். எனவே இலக்கண இலக்கியங்களுக்கு உரைகள் இக்காலத்தே வகுக்கப்பட்டன. பேராசிரியர் மதுரையைச்சார்ந்தவராவர் என்று கருதுதற்குக் காரணமுளது. நச்சினார்க்கினியர் நிச்சயமாக மதுரை நகரினர் என்பது 'மதுரையாசிரியன் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியன்' எனறு அவர் தம்மைக் கூறிக்கொள்வதால் விளங்கும். இவ் உரையாசிரியர்களின் வழியைப் பின்பற்றியே சாஸ்திரங்களுக்கும் 'வியாக்கி' முதலியன இயற்றப் பலரும் தொடங்கினர்.

இலக்கண இலக்கிய உரைகள்

காலகதியிலே பாண்டிய வம்சம் சிதைவுற்றது. விஜய நகரத்து அரசர்களின் பிரதிநிதிகளாகிய நாயக்க

அரசர்களின் ஆணைக்கீழ்ப் பாண்டியநாடு அடங்கிற்று.

நாயக்க மன்னரின் தமிழ்த் தொண்டு

இவ் அரசர்கள் பெரும் பக்திமான்களாயிருந்தனர். கோயில் திருப்பணிகளை விசேஷமாகச் செய்தனர். தமிழ் மொழியையும் ஒரு வகையாய் ஆதரித்து வந்தார்கள். எனினும், பாண்டிய அரசர்களைப்போலப் பேருரிமை பாராட்டித் தமிழ்த் தொண்டு இயற்றினர் எனக்கூறமுடியாது. இவர்கள் காலத்தில் தமிழ்ப் பெரும் புலவராக ஒருவரையே எடுத்துச் சொல்லத்தகும். ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் மீனாக்ஷியம்மைபிள்ளைத்தமிழ், சிதம்பரச்செய்யுட் கோவை முதலிய நூல்கள் பலவற்றைப் பழந்தமிழின் நறுமணங் குன்றாது இயற்றிச் சிற்றிலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பேருதவி செய்தனர்.

நாயக்க அரசர் வம்சமும் 18-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் முடிவுற்றது. சேதுபதிகள் சுயேச்சாதிகாரம் பெற்றனர். இவர்களைக் குறித்துப் பற்பல சிறு பிரபந்தங்கள் தோன்றின. பொன்னங்கால் அமிர்தகவிராயர் இயற்றிய ஒருதுறைக் கோவை இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

ஐரோப்பியரின் ஆதிக்கம்

இக் காலத்திலே மகமதியர்களுக்குச் செல்வாக்கு மிகுந்தது. மகமதியப்புலவர்களும் தமிழில் நூல்கள் இயற்றித் தமிழைப் போற்றிவந்தனர். உமறுப் புலவர் இயற்றிய சீறாப்புராணம் சிறந்த இலக்கியமாக இன்னும் விளங்குகின்றது. ஐரோப்பியர்களும் நமது தேசத்திற்கு வந்து தங்கள் வியாபாரத்தையும் தங்கள் கிறிஸ்து சமயத்தையும் பரப்பி,அரசியல் நிர்வாகத்தையும் கைப்பற்றத் தொடங்கினர். சமய போதனைக்காக நமது நாட்டுக்கு வந்தவர்களுள் பெஸ்கி என்னும் வீரமாமுனிவர் சிறந்தவர். இவர் தேம்பாவணியென்னும் காவியத்தை இயற்றியுள்ளார்.

சேதுபதிகளும் தங்கள் சுயேச்சாதிகாரத்தை இழந்து ஆங்கிலேயரின் அரசாங்கத்துக்கு உட்பட்டனர். எனினும், அவர்களுடைய தமிழ்ப்பற்றுச் சிறிதும் குறை

படவில்லை. ஆனால் நம்நாட்டில் தமிழ் நூல்களைக் கற்றுப் பேணுவார் அரியராயினர். தமிழ்நூற் பரப்பின் எல்லையும் அறிந்து கொள்ளற்கு அரியதாய் முடிந்தது. உண்மையில் கற்றறிந்தோர் தம் தொகையும் மிக மிகச் சுருங்கி விட்டது. இந்நிலையில் செல்வஸ்ரீ பொன்னுசாமித் தேவரவர்கள், ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள் போன்ற தமிழ்ப் பெருமக்களை வரவழைத்து, அன்போடு உபசரித்து, அவர்கள் மூலமாகத் திருக்குறள் முதலிய தமிழ்ப் பேரிலக்கியங்களை அச்சுவாயிலாக வெளியிடுவித்தனர். ஸ்ரீ தேவரவர்களது அரண்மனை தமிழுக்குப் புகலிடமாக விளங்கிற்று.

சேதுபதியின் தமிழ்த் தொண்டு

இக்காலத்தே நிகழ்ந்த இரண்டு பெரு நிகழ்ச்சிகளை இங்கே நாம் குறித்தல் மிக அவசியமாகும். முதலாவது, திராவிடமொழிகளின் ஒப்புநோக்குஇலக்கணம் டாக்டர் கால்ட்வெல் என்னும் ஆங்கில அறிஞரால் இயற்றி 1856-ல் வெளியிடப்பட்டது. இதனால் தமிழ்மொழியின் தொன்மையும் பெருமையும் ஆதாரபூர்வமாக நன்கு நிறுவப்பட்டன. பிறிதொரு நிகழ்ச்சியாவது, இப்போதுள்ள தமிழ் நூல்கள் அனைத்திற்கும் முற்பட்டதாகக் கருதப்பட்டுவரும் தொல்காப்பியப் பேரிலக்கணம் அச்சில் வெளிவந்தமையாகும். இந்த அரிய நூலை உரையுடன் பதிப்பித்த பேருபகாரி ராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்களாவர்.

ஒப்பிலக்கணமும் தொல்காப்பிய வெளியீடும்

அச்சின் வாயிலாகச் சிலபல நூல்கள் தோன்றவே, தமிழ்க் கல்வியின்மீது தமிழ் மக்களுக்குப் பேரவா எழுந்தது. 'அறிதோறு அறியாமை கண்டற்றால்' என்பது பொய்யாமொழி யன்றோ! மகாமகோபாத்யாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் சங்க நூல்களை ஒவ்வொன்றாகப் பரிசோதித்து வெளியிடத் தொடங்கினார்கள். இவர்கள் செய்துள்ள பேருபகாரத்தாலே தமிழின் தொன்மையும் தமிழ் மக்களின் நாகரிகமும் யாவரும் விரும்பி ஆராயும் விஷயங்களாய் முடிந்-

தமிழ்ப்பெரு மக்களின் பேரவா

தன. இவ்வகையான ஆராய்ச்சிகளுக்கு ஆங்கிலக்கல்வி பெரிதும் துணைபுரிந்தது. ஸ்ரீ வி. கனகசபைப் பிள்ளை அவர்களும், மனோன்மணீயத்தின் ஆசிரியர் ஸ்ரீ பி. சுந்தரம் பிள்ளையவர்களும் இத்துறையில் முதன்மையாகக் கூறத் தக்கவர்கள். தமிழ்நூல் ஆராய்ச்சிக்கும், தமிழர் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கும், தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சிக்கும், தமிழ்நூல்களின் பாதுகாப்பிற்கும், தமிழ்க்கல்விக்கும் ஒரு பொது நிலையம் அமைக்க வேண்டுவது அத்தியாவசியமாயிற்று.

இவ் அவசியத்தை உணர்ந்து செல்வ ஸ்ரீ பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் மதுரையிலே தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்று நிறுவியமைத்தார்கள். தங்கள் தமிழ்-ஆர்வத்திற்குப் போக்கிடம் இல்லாது மிகவும் வருந்திக்கொண்டிருந்த தமிழறிஞர்கள் பலரும் இச்சங்கத்தின் அங்கத்தினரானார்கள். தமிழ்நாடு முழுதும் இச்சங்கத்தை ஆதரவோடு ஏற்றுக் கொண்டது. தமிழுக்குத் தனி உரிமை பூண்டு விளங்கிய இந்த மதுரை மாநகரிலே இச்சங்கம் நிறுவப்பெற்றுள்ளமையை எண்ணிஎண்ணி அனைவரும் மகிழ்ந்தனர். இச்சங்கத்தை நான்காம் சங்கம் எனப் பலரும் கொண்டாடினர். தமிழ்க் கலாசாலை ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. 'செந்தமிழ்' என்னும் பத்திரிகையொன்று மாதந்தோறும் வெளியிடப்பெற லாயிற்று. இச்சங்கத்தின் முக்கியமான அங்கத்தினர்களில் ஒருவர் ஸ்ரீ. வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரிகளாவர். இவர்களிடத்தே ஆங்கிலக் கல்வியும் தமிழ்க் கல்வியும் சிறந்து விளங்கின. தாமே பல நூல்களை இயற்றியதோடு, பல மாணவர்களுக்கு இவர் இயற்றமிழ் ஆசிரியராயும் விளங்கினர். சென்னையில் தமிழ் பற்றிய ஒரு புதுக்கிளர்ச்சி இவர்களால் உண்டாகியது. பலரும் தமிழ் நாடகங்கள் முதலியன இயற்றினர். புதுமுறையிலே செய்யுட்களும் எழுதலாயினர்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க ஸ்தாபனம்

இவ்வகையான தமிழ்க் கிளர்ச்சியோடு 20-ம் நூற்றாண்டு தொடங்கிற்று. இந்நூற்றாண்டு தொடங்கி 40 வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. நமது தமிழ்மொழியின் நிலை

இப்போது எவ்வாறுள்ளது? எங்கும் தமிழில் நூல்கள் எழுதவேண்டும் என்ற ஓர் பரபரப்புக் காணப்படுகிறது. ஆண் பெண் என்ற இருபாலரும் நூல் இயற்றும் செயலில் முனைந்து நிற்கின்றார்கள். வெளிவரும் நூல்களில் ஒருபெரும்பகுதி கதைகளாகவும், குட்டிக்கதைகளாகவும், நாடகங்களாகவும் உள்ளது. ஒரு சிலர் கவிதைகளும் எழுதுகின்றனர். ஆங்கிலம் கற்ற அறிஞர் ஒரு சிலர் சரித்திர வரலாறுகள் முதலியன எழுதிவருகின்றனர். மிகமிகச் சிலரே விஞ்ஞான சாஸ்திரம் முதலியனபற்றி எழுதுகின்றனர்.

அச்சாகிய நூல்களின் பொதுவான குறைகள்

இவைகளே யன்றி, பத்திரிகைகளும் புற்றீசல்போலத் தோன்றுகின்றன. மாணவர்களுக்குஎன்றே எழுதப்படும் நூல்கள் ஆண்டுதோறும் நூற்றுக்கணக்கில் வெளிவருகின்றன. இன்னவை அனைத்திற்கும் பொதுவான ஒரு குறையாதெனின், இவை பெரும்பாலும் நல்ல தமிழ்நடையில் பிழையில்லாதபடி எழுதப்பட்டிருக்க மாட்டா. தமிழ் மட்டும் கற்றவர்கள் பலரும் நூல்கள் எழுதிவருகிறார்கள். இவர்களிற் பெரும்பாலார் இக்காலத்துத் தமிழில் எழுதுவதில்லை. வழக்கொழிந்த சொற்களையும் வாக்கிய அமைதியையும் கையாண்டு, கற்போருக்குப் பேரிடர் விளைத்துவருகின்றனர். அன்றியும் இன்னோர் எழுதுவதில் விஷயங்கள் இருக்கமாட்டா. விஷயசூனியத்தை மறைப்பதற்காகவே அரிதின் உணரும் சொற்களை இவர்கள் வழங்குகிறார்கள் எனத் தோன்றுகிறது. இந்நிலையில் தமிழ் இலக்கியம் அபிவிருத்தி அடைவதற்கு இடமே இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இங்கே குறிப்பிட்ட குறைகள் நீங்குவதற்கு வழியாது? நமது கல்வித்திட்டம் முழுவதும் மாறி யமைந்தாலொழிய நமக்கு விமோசனம் இல்லை என்றுதான் எண்ணுகிறேன். மேற் சுட்டிய நூலாசிரியர்களை இருவகையாகப் பிரித்துக்கொள்ளலாம். ஒருவகையாருக்குப் பொதுக் கல்வியறிவு உண்டு; ஆனால் தமிழறிவு இல்லை. பிறி

தொரு வகையாருக்குத் தமிழறிவு நிரம்ப உண்டு; ஆனால் பொதுக்கல்வியறிவு இல்லை. பொதுக்கல்வியறிவு மட்டும் உடையவர்களுக்குத் தமிழறிவும், தமிழறிவு ஒன்றுமட்டும் உடையவர்களுக்குப் பொதுக்கல்வியறிவும் உண்டாக வேண்டும். தமிழ்க் கல்வியறிவோடு கூடிய பொதுக்கல்வியே நல்லபயனை நிலைப்பாக அளிக்கவல்லது. இதற்குப் பொதுக்கல்வியைத் தாய்மொழியாகிய தமிழ் *மூலமாய்ப் போதித்தல் வேண்டும். இங்ஙனமே பொதுக்கல்வியோடு கூடிய தமிழ்க்கல்வியே நல்ல பயனை நிலைப்பாக அளிக்கவல்லது. இதற்குப் பொதுக் கல்வி யறிவு பெற்ற பின்னரே தனித் தமிழ்க் கல்வி போதிக்கப்படுதல் வேண்டும். இவ் இருவகைக் கல்வியையும் முறையே கவனித்து வரும் அரசாங்கத்தினரும் ஸர்வ கலாசாலையாரும் என்ன செய்திருக்கின்றார்கள் என்பதை இனி நோக்குவோம்.

தமிழ் மூலம் பொதுக்கல்வி அவசியம்.

நமது அரசாங்கம் நாம் நல்வாழ்வு வாழ்வதற்குரிய சௌகரியத்தை நல்கியிருக்கிறது. நாட்டில் குழப்பங்கள் யாதும் இல்லாதபடி நன்கு பாதுகாத்துவருகிறது. அந்நிய நாட்டினரால் பெரும்பாலும் நாம் துன்புறாதபடி அரசியல் நலத்தைப் பேணிவருகிறது. ஆனால், கல்வி சம்பந்தமான வரையிலே தமிழ்மக்களின் நலத்தையே முற்றும் கவனித்து நமது அரசினர் செய்யவேண்டும் அனைத்தையும் செய்துவிட்டதாகக் கூறுதல் முடியாது. வெகுகாலமாகத் தமிழ்க் கல்வியையே புறக்கணித்து ஆங்கிலத்தில் மோகங் கொள்ளும்படி செய்யும் கல்வி முறையையே அரசாங்கம் நமக்கு வகுத்திருந்தது. நம்மவர்களும் தங்களை ஆங்கிலராகவே பாவிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். ஆங்கில மொழியிலுள்ள நூல்களைக் கற்றுப் பயனடைவதுகூட அத்தனை முக்கியமாகப் புலப்படவில்லை. ஆங்கிலச் சொல்லை ஆங்கிலேயன் உச்சரிப்பது போல உச்சரித்துவிட்டால், அதுவே ஆங்கிலக் கல்வியின் பேரெல்லை என்று எண்ணலுற்றனர். இது ஒரு

* இப்பொழுது கல்வித் துறையிற் பல சீர்திருத்தங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன.

புறம் இருக்க, ஆங்கிலக்கலாசாலையிற் கற்றுவந்தபின்னர், அரசாங்க உத்தியோகத்தைத் தவிர வேறு எவ்வகை வேலைக்கும் உதவாதபடி நம்மவர்கள் ஆகிவிட்டனர். நாட்டிலே வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் நடனமாடுகிறது.

ஆங்கிலக் கல்வியால் விளைந்த அனர்த்தங்கள்

அரசாங்கத்தினர் இக்குறைகளை உணர்ந்து உயர்தரக் கல்வியின் முடிவில் தொழிற்கல்வியும் இருத்தல் வேண்டும் என்று கருதினார்கள். இந்தக் கருத்திற்கு இணங்கக் கல்விமுறையிற் சில திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. ஆனால் அடிப்படையான சீர்திருத்தம் சில ஆண்டுகட்கு முன்வரையும் செய்யப்பெறவே இல்லை. உலகில் ஓரிடத்துமில்லாத விநோதமான முறையில் இக்கல்வி புகட்டப்பெற்று வந்தது. தாய்மொழியிற் கல்வி கற்பதுதான் உலகிற் கண்ட முறை. தாய்மொழியிற் கல்வி பயிலாது வேற்றுமொழியிற் கல்வி பயில்வதுதான் சரியான முறை என்று நமது தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களும் அரசியலாளரும் கருத்துக்கொண்டார்கள். இவ்விநோத முறையைக் கையாண்டதனால் நமக்கும் தமிழுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள குறைகளுக்கு அளவேயில்லை. தமிழ்க் கல்விக்கும் பொதுக் கல்விக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை என்று ஆகிவிட்டது. தமிழ் ஒன்றுக்கும் உதவாத மொழியென்று தமிழ் மக்களே சொல்லத் தொடங்கிவிட்டனர். பொதுக்கல்வியின் பொருட்டாக அளவிற்கு மிஞ்சிய காலம் செலவழித்த போதிலும், அதனால் அடையும் கல்வி நலம் அளவில் சிறியதாக முடிந்தது. ஒருவன் வருந்திக் கற்ற அச் சிறிய கல்விக்கும் அவன் பிற்கால வாழ்விற்கும் எவ்வகையிலும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லாதுபோயிற்று. இறுதியாக, தமிழ் மொழியை உயிரற்றுப்போம்படி இக்கல்வி செய்துவிட்டது. தமிழ் மக்களது அறிவு வறண்டு, அவர்களது உலகம், பொருளும் உயிருமற்றுக் கேவலம் சொற்களால் நிரம்பிய பொய்யுலகம் ஆகிவிட்டது. இப் பரிதாபகரமான நிலையை உணர்ந்து தமிழ் மக்களுக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் நீடித்த பயனை அளிக்க எண்ணி உயர்தரக் கலாசாலைகளில் நமது தமிழ்

அரசினர் முயற்சி

மொழியிலேயே எல்லா வகைப் பாடங்களையும் கற்பித்தல் வேண்டும் என்று திட்டம் செய்தவர் ஸ்ரீ. ஸி. இராஜகோபாலாச்சாரியார். இவர்களுக்குத் தமிழுலகம் என்றும் கடமைப்பட்டுளது. ஆனால் இச்சீர்திருத்தம் இன்னும் வேண்டும் அளவுக்கு வந்துவிட்டதென்று நாம் எண்ணுவதற்கில்லை. இச் சீர்திருத்தத்தினால் நாம் சிறிதும் பயனடையாமற் செய்யவேண்டும் என்று முயற்சிகளும் நடந்து வருகின்றன! இறைவனே நம்மைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

அரசாங்கத்தினர் பொதுக் கல்வியைப் போற்றும் முறை இது. ஸர்வகலாசாலையார் தனித்தமிழ்க் கல்வியைப் போற்றும் முறையைக் கவனிப்பதும் இன்றியமையாதது தான். ஆனால் நான் அதைப்பற்றிப் பேசுதல் முறையன்று. எனினும், இங்கே ஒரு சில விஷயங்கள் கூறவேண்டுவது அவசியம்.

ஸர்வ கலா சாலையின் முயற்சி

பொதுக்கல்வியை நீக்கித் தமிழ்க்கல்வியைமட்டும் நோக்குவோமாயின், சென்னை ஸர்வகலாசாலையில் தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறையொன்று உள்ளது. மேல்நாட்டு விஞ்ஞானம் பற்றியும் கலைபற்றியும் தமிழில் சிறந்த நூல்கள் எழுதுவோர்க்குப் பரிசளிக்கப்படுகிறது. ஆங்கிலத்திலுள்ள சிறந்த நூல்களை மொழிபெயர்ப்பதற்குப் பொருளுதவும் ஆலோசனையுமுள்ளது. தமிழிலே சிறந்த நூல்கள் எழுதுவோர்க்கும் பதிப்பிடுவோர்க்கும் தக்கபொருளுதவி செய்யப்படுகிறது. தமிழ்க் கல்வியில் மேம்பாடு அடைய விரும்புவோர்க்கு வித்வான், B. O. L., M. O. L. முதலிய பரீக்ஷைத் திட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகள் போதாவெனச் சிலர் கருதலாம். இடம், பொருள், ஏவல் வாய்ப்பின், இன்னும் பல துறைகளிலும் தமிழ்ப்பணி புரிவதற்குத் தடை இராது என்றே நினைக்கிறேன். இது நிற்க. B. O. L. முதலிய பரீக்ஷைத் திட்டங்களை நோக்கினால் ஒரு விஷயம் புலனாகும். இத்திட்டங்கள் தமிழ் மட்டும் உணர்ந்தவர்கள் பொதுக்கல்வி யறிவையும் பெற்றுக் கொள்ளுதற்கும்

தகுதி வாய்ந்தவர்கள் ஆகவேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடனேயே அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆகவே, நான் கூறிய குறையை ஸர்வகலாசாலையாரும் உணர்ந்து பரிகாரம் தேடியிருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாம்.

அரசாங்கத்தார் முயற்சியும் ஸர்வகலாசாலையார் முயற்சியும் பயன் நிரம்புதல் பொதுமக்களைப் பொறுத்ததாகும். இவ் இரண்டு ஸ்தாபனங்களும் கையாளும் முறை சீர்திருந்துவதும் பொதுமக்களைப் பொறுத்ததேயாகும். பொதுமக்கள் நிலை எவ்வாறு உள்ளது? நான் அறிந்தவரையில் அந்நிலை சிறிதும் திருப்திகரமாக இல்லை என்று தான் சொல்லுவேன். அரசியல் பற்றிய வியவகாரத்தினால் நமக்குள் பிளவு ஏற்பட்டு, ஒன்றையும் நேர்மையுடன் பார்க்கவொட்டாதபடி நமது கண்களை மஞ்சட்காமாலை பிடித்திருக்கிறது. சாதிச் சச்சரவு இப்பொழுது மிகவும் வலுத்துவிட்டது. எல்லா விஷயங்களிலும், ஆரியன் திராவிடன், பிராமணன் அப்பிராமணன் என்ற பிரிவுணர்ச்சி ஊடுருவிச் சென்று கொண்டேயிருக்கிறது. இவற்றிற்கு மேலும், மொழிபற்றிய சச்சரவு. வடமொழி என்றால், சிலருக்கு அறவே வெறுப்பு. தமிழ்மொழி என்றால், வேறு சிலருக்கு அப்படியே. இன்னோர்கள் கருத்தில் கம்பனும் வான்மீகியும் ஓயாமற் போர்புரிந்துகொண்டேயிருக்க வேண்டும்! இவ்விதமான மனப்பான்மைகள் ஒன்றன் மேலொன்றாக ஜனசமுதாயத்தைக் கேடுறச் செய்துவரும் இக்காலத்தில், தமிழ்மொழிக்கு எது நன்மை என்பதை எப்படி நாம் உணர முடியும்? நலம் தீங்கு எது என்பதை அறியும் ஆற்றலே நமக்குக் குன்றிவிட்டது.

வீண் சச்சரவுகள் ஒழிய வேண்டும்

ஆனால் இரண்டு பெரிய சக்திகள் நமது நாட்டில் வேரூன்றித் தழைத்து வளர்ந்தோங்கி வருகின்றன. ஒன்று மேல்நாட்டுக் கல்வியறிவு; பிறிதொன்று தேசிய உணர்ச்சி. இவ் இரண்டும் எவ்வகை இடையூறுகளையும் போக்கவல்ல பேராற்றல் படைத்தவை. மேல்நாட்டுக் கல்வியறிவு ஒவ்வொரு துறையிலும் நமக்கு உண்மையான வழிகாட்டியாயுள்ளது; மூவா இளநலம் வாய்ந்

தது; நம்முடைய அறிவு பரந்தோங்குவதற்கு இன்றியமையாதது. அக் கல்வியறிவு வேண்டும் என்னும் பேரவா தமிழ்மக்களின் உள்ளத்திலே வேரூன்றிவிட்டமை ஒரு பெருநன்மை என்றே உறுதிசொல்லுவேன். ஆங்கிலத் துரைத்தனத்தார்கள் நமக்கு அளித்துள்ள பேறுகளில் இது ஒன்றே நமக்கும் தமிழுக்கும் நீடித்த, சாசுவதமான, நன்மையை விளைக்கக் கூடியது. ஆனால் நம்மவர்க்கு ஓர் எச்சரிக்கை. மேல் நாட்டுக் கல்வியறிவு வேறு; மேல் நாட்டு மொழியறிவு வேறு. இம் மொழியறிவு கல்வியறிவைச் சம்பாதித்தற்குரிய ஓர் கருவியேயாகும். இதனை நாம் மறத்தல்கூடாது. இன்னும் ஒன்று. கேவலம் மொழியறிவினால் கேடுவிளைதல் இயல்பு. சிறிது ஆங்கிலம் கற்றவுடன் நம்மவர்களுள் பலருக்கும் தலை திரும்பிவிடுகிறது. ஆங்கிலம் கற்ற மகன் தன் தந்தையையும் தாயையுங் கூட வேறினத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று எண்ணிவிடுகிறான். தமிழை அநாகரிக பாஷை என்று தள்ளி யொதுக்குகிறான். இந்தக் குற்றம் நம்மைப் பாதிக்காதபடி மேல்நாட்டுக் கல்வியறிவைப் பெருக்கித் தமிழிற் பலதுறைகளிலும் நூல்கள் இயற்றி நமது பொது அறிவை விருத்தியாக்குதல் வேண்டும்.

மேல் நாட்டுக் கல்வி யறிவின் பயன்

பிறிதொரு பெரிய சக்தி தேசீய உணர்ச்சி யென்றேன். இவ் உணர்ச்சி இந்நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து வலுப்பெற்று வருகிறது. இவ் உணர்ச்சியினால் சாதிச்சச்சரவு, மொழிச்சச்சரவு முதலிய தொற்று நோய்கள் சிறிது சிறிதாக இப்போது மாய்ந்து வருகின்றன. போலியாக அன்றி உண்மையான தமிழ்ப்பற்று இதனால் விளைந்து வருகிறது. நீண்ட காலமாகப் பஞ்சப் பாட்டுக்களையும் புராணங்களையும் பன்னிப் பன்னி உரைத்து வந்ததனால், தமிழ்ச்சொற்களுக்கே பொருளை உணர்த்தும் ஆற்றல் குறைந்துவிட்டதோ என்று ஐயுறும் நிலை வந்துவிட்டது. தேசீய உணர்ச்சியினால்தான் தமிழ்ச் சொற்களுக்குப் புத்துயிரும் புத்தழகும் பிறந்திருக்கின்றன. இவ் உணர்ச்சி

தேசீய உணர்ச்சி புத்துயிர் அளித்தல்

-யைக் குறிக்கும் சொல்லே நமக்குத் தாரக மந்திரமா யமைதல் வேண்டும். இவ்வுணர்ச்சிதான் மகாகவி பாரதியாரை நமக்கு அளித்திருக்கிறது.

இப் புதிய சக்திகளால், நமது பொதுக்கல்வியறிவு மேன்மேலும் பெருகுதல் வேண்டும். பொதுக்கல்வியறிவுக்கும் நமது இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கும் நெருங்கிய தொடர்புஉண்டு. ஒவ்வொரு தேசத்துக்குரிய மொழியின் சரிதமும் இதற்குச் சான்றுபகரும். பொதுக் கல்வியறிவு எவ்வளவாக உயர்ந்திருக்கிறதோ அவ்வளவே தமிழிலக்கியங்களும் சிறந்து விளங்கும். இனி வரவேண்டும் தமிழிலக்கியங்கள் ஆசிரியர்கள் தாமே கற்று ஆனந்திப்பதற்காக இயற்றப்படுவன அல்ல. அவ் ஆசிரியர்களை ஆதரிக்கும் தனவந்தர்கள் கேட்டு மகிழ்வதற்காக இயற்றப் படுவனவும் அல்ல. பொது மக்களின் அங்கீகாரமும் ஆதரவும் கருதியே எழுதப் படுவனவாம். இவ்வகையான ஆதரவே தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு நீடித்த துணையாக நிற்கவல்லது. பொதுமக்கள் தங்களுக்குரிய பொதுக்கல்வி யறிவின் அளவிற்கு ஏற்றபடி உயர்ந்த இலக்கியங்களையே போற்றுவார்கள். இதனை உணர்ந்து ஆவன புரிதல் நம் அனைவர்க்கும் கடனும்.

பொதுக்கல்வியறிவு பெருக வேண்டும்

இதுகாறும் இப் பெரும்பெயர் மதுரையின் சரிதத்தைக் கூறுமுகத்தால், நமது தமிழ் இலக்கிய சரிதையை முதற்கணிருந்து இந் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையிற் கூறினேன். பொதுப்பட நோக்குமிடத்து, மிகச் சிறந்த இலக்கியங்கள் பண்டைக் காலத்தில் நிரம்பத் தோன்றின. பிற்பாடு, இலக்கிய உணர்ச்சியும் சமய உணர்ச்சியும் கலந்து தமிழ்க்கவித்துவம் தனக்குரிய பேரெல்லையை அணுகிற்று. பின்னர், போலி இலக்கிய உணர்ச்சியும் போலிச் சமய உணர்ச்சியும் தலையெடுத்து, தமிழில் இலக்கிய வளர்ச்சியைத் தடுத்துவிட்டன; நல்ல தமிழ் இலக்கியங்கள் அருகியே காணப்படுவன ஆயின. பின்னர், பழந்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தோன்றிய மாற்றங்கள்

தமிழ் நூல்களைப் போற்றும் முறையில் உரைகள் தோன்றலாயின. சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் தமிழ்ச் சரிதம் பற்றியும், தமிழ்மக்களுடைய சரிதம் பற்றியும ஆராய்ச்சி நூல்கள் வெளிவரலாயின. இந் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் புதுவதோர் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது.

இப் புதுக்கிளர்ச்சி தோன்றியதன் பின்னர் தமிழின் நிலை எவ்வாறு உள்ளது என ஒருவாறு சுட்டினேன். தமிழைப் பேணுவதற்கு அரசாங்கத்தாரும் ஸர்வகலா சாலையாரும் செய்துவரும் முயற்சிகளைக் குறித்துப் பேசினேன். தமிழின் மேற்கதி சரியான நெறியிலே செல்ல வேண்டுமாயின், தமிழ சமுதாயத்திற் காணும் கேடுகள் ஒழிய வேண்டும் என்று கூறினேன். இறுதியாக, தமிழ் நாட்டில் எங்கும் பரந்துலவும் இருபெருஞ் சக்திகளைக் கூறி, அவற்றின் துணையால் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பேணும் முறையை விளக்கினேன்.

நமது நோக்கங்களெல்லாம் இனிது நிறைவேறும்படி எல்லாம்வல்ல இறைவனை வணங்கி இவ் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

தெய்வப் புலவோர் தெளித்ததமிழ் வள்ளுவனார்
வையத்துத் தேர்ந்து மதித்ததமிழ்—துய்ய [புகழ்க்
கம்பனாலம் பேணக் கனிந்ததமிழ் காசினியில்
இன்பமுறும் வாழ்வாம் எமக்கு.

—